



## SUN KU - Luč resnice

Enostavne premisleki iz dobrega razpoloženja, veliko neodvisnosti, globoko, zanimivo, kot lahko vidimo interakcijo, iz katere zelo dobre ideje, ki izhajajo bom povedal zgodbo z moralo ali moralo zgodbe...Ta zgodba govori o dveh oslih, ki sta bila na potovanju po stari Japonski, v času odkritij, sivi osel je bil naložen s soljo, zelo težkim tovorom; črni osel je karavano vodil do cilja, saj je imel zelo lahek tovor, nosil je gobo, ki se je hvalila s svojo srečo, pot pa je bila zelo neurejena. Sivi osel ni mogel več zdržati in je bil tik pred smrtjo od navora, ko se je spotaknil in padel v veliko lužo vode, pri čemer se mu je polovica tovora stopila. Gnan od zavisti se vrže v vodo in upa na enako usodo.

Goba je bila tako prepojena z vodo, da črnc skoraj ni mogel vstati, zato je logično, da je podlegel izčrpanosti in umrl.

## Zgodbe o dedku

Ljubezen je kot mavrica, ni vedno prisotna, vendar se vedno pojavi! Utopična teorija kaosa, formulirana  $1=1+1=2:2=1$  utopična spirala multifaktorske mavrice ljubezni, se konča s sevanjem največje energijske entitete, zacveti v sonce - zemlja izdihuje, sonce navdihuje iste barve, da pobarva svet - jaz izdihujem, ti navdihuješ isti zrak ljubečega bitja, da sem jaz vse barve, da pobarva tvoj svet! Vse se začne od tega, kako stvari čutimo, in so stvari, ki združujejo, druge ločujejo, vendar resnica ne skriva dejstev. Moj prvi spomin so preprosto samo spomini, v katerih se zbudim, vpijoč v svetel dan, in se pripravim z močjo svetlobe, da pridem iz teme ter razdelim moč in energijo celotni konstelacijski skupnosti. Razmišljam o tem, ali sem bil nekega dne strela? Če bi bil nekega dne strela, ali bi bila uničujoča, strašljiva, hrupna, neizprosna ali bi bila svetleča, lepa, sijoča in energična. Vsak žarek ima drugačne značilnosti kot ljudje, drugačne načine delovanja, drugačno svetlobo, torej je vsak žarek/bitje edinstven in ekskluziven. No, če bi bil nekega dne žarek, bi bil vsaj izviren. Vsak žarek ima obliko delovanja, tako kot pri ljudeh, v vsakem trenutku se to delovanje pojavi v delčkih trenutka. Na žarek/bitje delujemo, lahko spremenimo njegovo smer in cilj. V zvezi z usodami in prvič se bom skliceval na ime Boga: nekega dne sem se o prepričanjih in veri pogovarjal s privržencem Korana, ki mi je povedal naslednjo zgodbo, ki jo bom opisal: v roke si podaš igro s kocko in vehementno prosiš Boga, da bi dobil maksimalen rezultat, ti pa si dobil minimalen rezultat. Zgodbo lahko povzamemo, toda kdo je navsezadnje vrgel kocko? Toda poleg te zgodbe vam želim povedati, da

imamo delovanje in imamo strelo/bitje, ki deluje z medijem, vsak vrže kocko s svojo energijo/obliko/obnašanjem. Vedel sem, da bo obstajal transformator in da bodo stvari imele ravnovesje svetlečih sil, ki bodo preoblikovale resničnost. Oživljena energija in da bodo tisti, ki živijo nezadovoljstvo z zadovoljstvom, postali vse barve, s katerimi boš pobarval svoj svet. Zbudil sem se v drugačni resničnosti kot običajno in raziskovanje polj pisanja s to knjigo naj bi razširilo moje bitje. Razmišljam o tem, kako se prenašajo misli, in jih enačim s svetlobo in njeno močjo. Vsi razmišljamo z različnih zornih kotov, obstaja tok, ki mu je treba slediti, in duša ima trenutke motenj, način, kako gledamo nanje, ni vedno naiven in energija se širi. Misli, motene z nesporazumi, se utrjujejo in glas v soglasju zveni glasneje od mnogih glasov, besede so umetnost izražanja, od tega trenutka bo navdih. Srčni utrip ima svoj ritem, ki se širi po žilah. Represija se izvaja tiho, ker ima vse svoj q. Vsi razmišljamo o zlu in včasih smo prisiljeni biti tiho, "ampak vsi razmišljamo", spomini niso vedno prisotni in pravim, ne prakticirajte sovraštva, ker je slabo. Vsi imamo svobodo izražanja, vendar je nimamo vsi ob pravem času, nič in bolj pošteno od resnice, imamo različne oblike izražanja in biti dober pomeni imeti ravnovesje. Ravnovesje je cikel rutin, biti nervozen je neravnovesje. Ljudje radi komentirajo. Vsakdo ima čistost univerzalna ljubezen ustvarja sočutje. Sonce je vir energije, nenormalno je, da se nič ne zgodi, vsakdo pozabi, kadar hoče, in vedno obstaja več pogledov, veliko idej, malo prepričanj ... Obstajajo stvari, ki so nepopravljive, saj so vsi podvrženi nepravici. Ljubezen je vir užitka in vedno sama in zaščitena: obstajajo

Ljudje, ki neradi razmišljajo, vendar je zavest svetilka, ki nas razsvetljuje.

Vsi imamo razvade, včasih nas je strah, vsi govorimo in delamo neumnosti. Ne pišem za nikogar, vsi imamo kaj, česar se nočemo spominjati, vendar je dobro vedeti, kdaj smo žalostni, in to vedno priznati in ničesar ne skrivati, saj imamo vsi ranljivosti, vsi čutimo užitek v nečem in ko se nam ponudi priložnost, ji odpremo vrata. Vedno obstaja občutek do drugega, vendar "nihče ne pripada nikomur" in zato ima vsakdo pravico do sijaja. Prijateljstvo je vedno dober začetek za prijatelja drugega jaza. Sledite svojemu instinktu o tem, kaj vidite pozitivnega. Vsi smo lahko ljubljani in ljubezen je generator svetlobe, ko smo ljubljani, moramo spoštovati ta občutek, se imeti radi in povečati rodnost, vedno z besedami na križiščih igre, nedvomno antagonistična fraza, vendar s svojo logiko, da se izognemo trpljenju. "Kar imajo stari ljudje, ni modrost, ampak preudarnost", zato poslušajte! Ali vsi poznajo dobro in zlo? Držimo v rokah tisto odločitev, da bomo dobri ali zli, norost je neka zdrava pamet, res je pomembno znanje!!!? Če je le mogoče, da bi končali šolo življenja... Preoblikoval se bom za vas, zase in za tiste, ki me imajo radi. Spreminjam se za evolucijo. Kabel, po katerem teče živahen tok tesnobe, električni, teče po telesih, hrani upanje in nekaj novega in presenetljivega, kar nas pušča statične gibanja, a s pospešenim in tesnobnim razmišljanjem. Pri paraliziranem gibanju se dvigne napetost, ki nas uokviri v realnost, in z nadzorovanimi in odmerjenimi gibi se spuščamo po lestvicah mišljenja, kjer se povežemo drug z drugim. Na tej miselni lestvici razvrščamo vedenje, obraze in gibe.

uokvirjeni v spustu in vzponu trenutkov življenja, luči napajajo tekoče stopnice, ki vas brez postanka popeljejo v norost te resničnosti XXI. stoletja, energije, magije, fantazije, vse z navidezno harmonijo, vendar pazite na stopnice, vsi ne gredo po tekočih stopnicah življenja, obstajajo bitja, ki plezajo po stopnicah, ki se dvigujejo, predvsem pa jih nekdo premika in podpira, je to dovolj ali gre za vprašanje ravnotežja? Ravnovesje sil je temeljno za ravnovesje gibanja, vzponov in padcev na ravni vsakega bitja, vendar si vsi ne zaslužijo, da se spuščamo navzdol ali da nas pri vzponu podpirajo, trud in vztrajnost sta temeljna, dvignite se torej do duha žrtvovanja, brez poškodb in postankov, in to vas bo pripeljalo do svetlobe mislečega bitja. Brez uravnavanja zunanjih sil, ki lahko popustijo, so stopnice trdne in napajane s kabli upanja boste dosegli najpomembnejši električni kabel življenjski krog, tisto energijo, ki hrani zemljo. Moja električna plošča je bila tista, ki bi ukazovala položaje in usode univerzalnega toka. Bila je sončna luč, ki bi osvetlila nejasna drobovja zemeljske narave. Zgodilo se je, da sem ob zori začutil nežno žalost, ki je prišla z nočjo, živel sem, oživel in se ponovno rodil, jaz sem on, mogočno sonce (sun)\*, sijoči vir, ki kot kaplje pada na tla, v tem viru življenja in svetlosti. Moj svetilnik, ki neprestano išče, v vrtenju gibanje nenormalnosti. Začnem čutiti prve elektrošoke in hrupni živci utripajo s srčnimi elektrošoki. Elektromagnetni valovi, ki gredo sem in tja, misli valovijo po krogu valov. Skozi moje telo teče električni tok tok, ki me popelje v krog valov. Električni impulz je padel in pretresajo me impulzi, ki krožijo električno, vedno sem vedel

da resnica, ko jo odkrije impulz, močno zasije, pojavi se mrk in utihnejo glasovi, ki jih muči svetel občutek biti, sveča prižge nakopičeno bolečino stopljenega voska. Električna vrata se odpirajo z mehkim zvonjenjem, a se zaprejo, ne da bi se imela čas odpreti. Električna verižna žaga reže z živahnimi temnimi koreninami sovraštva. Električno zažgani v svetlečem dimu, ki briše spomin, v glavah vre elektromagnetna turbulenca, turbulentni neskončni elektromagnetizem. Raztezajo se kot elektrizirajoči žarki, ki paralizirajo um, posedajo svetlobo, elektrizirajoča črnina prekinitev, prekinitvene luči pestijo moj prehod neprekinjenega toka. Nepremične luči osvetljujejo čudežna bitja v temni svetlobi. Skozi moje vibrirajoče telo, polno energije, potekajo električne žice. Grem navzgor in napredujem proti desetemu električnemu tokokrogu in pride do izpada elektrike', nepopravljivo tudi v temi pride do električnega trka in padel je električni na besede ekstaze in občutkov. Rezanje svetlečih rezov in svetlečih odmevov, žareča svetloba zagrabí lomljenje glasu, mrgoleča nejasnost, kjer prebliski zastirajo v oči usmerjena hodeča bitja. Nastane fluorescenca in cvetijo in padajo kot grom v vse smeri in smeri. "Zaslepljenost" in tisti bodajoči bliski bliskavic zamegljujejo užitek drugih občutkov in pogledov. Žarenje in križni loki globoko v duši, ki se držijo atomov, dinamični in žareči šoki. Kot odtenek, ki vame vbije neskladnost občutkov, ki zahtevajo močno in odločno svetlobo, v moji mračni odsotnosti, v kateri se nežno zvijam, v ostrih lučeh svojega bitja, in nežno uživam kot strela. Obstaja grozeča svetloba, grozijo te luči

ozdravljeni, ki nas mučijo in nam omogočajo predvideti nevarnost? Obstaja svetloba prisotnosti, tista svetloba, ki vas spremlja v bukoličnih trenutkih, in ker se ji ne morete zoperstaviti, se zastrašujete v skrivnost. Obstaja intenzivna rdeča svetloba, ki blokira pospeševanje živcev. Širijo se ostri in onesnažujoči šoki umov brez impulzov, spremljevalna svetloba, ki osvetljuje tisto, česar spremljevalna svetloba ne daje in ne občuti. Grom zaškriplje in razbije zvoke, željne užitka. Močne luči obsodijo tuja življenja na navodila glasov. Kot močni in razdiralni žarki, ki prerežejo vezi, ki jih je nemogoče zvezati mlačna svetloba, v kateri zasenčijo zavest, v katero prodirajo obsežni žarki. Intenzivno osvetljujejo meglice črne svetlobe v svetlem kozmosu, prodornem in globokem kozmosu, ki pomirja pozabljivost duše. Strela se segreje in potemni ter postane negibna in tiha, vendar škripa in hrup, ko se to zgodi, je zadihan in osupljiv, ki okuži bes življenja in prisotnosti med drugimi lučmi in osvetlitvami ali celo preprosto minljivo, a udarno temo vzdihov in ki prekine najbolj naelektreno tišino. Ta strela, ki ugasne vašo zavest, zaznamovano z oddajanjem zgovornih vzdihov, in ki pospešuje zanemarjeno delovanje občutka priložnosti, da bi se umirili v trenutku, ko je na ta svet padla še ena strela. Spomnim se ob fotografiji, narejeni z bratom (danes visi v moji sobi), in sem na mestu, kjer sem jedel peklenke vafle, o katerih govorim pozneje. Takrat se pepel svetlobe, tisti pepel, ki te zaznamuje z vročino divjih in močnih želez že od enega samega udarca, okuži s pepelom svetlobe preteklosti in vseprisotne prihodnosti, ki je ne pozabiš. Impulz trenutka te odreže in se širi počasi, razdiralno in izmuzljivo ter ti sporoča

te obvladuje in te vrže v vodnjak svetlobe, ki se utaplja v spominu na nespretno besede in izliva svojo žejo po svetlobi. Goreči so pepel magnetičnega telesa, ki sipa in utripa v tvojem srcu, ki gori od želje po nečem, moškem in moškem ali pa ženskem in čutnem, po tistem žalovanju dvojne osebnosti, ki se ne prepusti ne eni ne drugi strani. Ta pepel svetlobe greje mračno in lahko miselno in ima v svoji toplini zaščito požrtih deževnikov in, ki se širijo po celinah in brezčasnem prostoru, vdirajo v nas in nas obdarujejo z razkošnimi spoznanji ter nam nudijo neštete in depresivne užitke. Tesnoba sedentarnih užitkov kemijo, ki pa ni skorjasta, temveč vtisnjena v naivne obraze. Tuje čustvu čutenja in bivanja, se počuti čudežno in veličastno in lajša krče, ki jih občutimo zaradi ekscesov, ekscesov, ki nas preusmerjajo v drugo dimenzijo, se razvija, hrani z vice ne odstopa ne niha ali trči v nore lase zanikanja. Hipnotična svetloba in otipavanja, ki jih čutimo na obrazu, doživljajo občutke, ki nam omogočajo predvideti podleganje želji, nas vodijo k dinamiziranju in verjamemo, da obstaja, z njo nas jemlje brez kreditov brez dolgov, stagnira kot hipnotično življenje transcendentnih bitij, ki se zapletajo v suhe vrelce, delirantne obrvi, obremenjene z nesramnostjo in nečimrnostjo. To nas vodi k novim izzivom, enakim v mislih, različnim v odzivih, reakcijah, ki so včasih neizmerljive, kadar se z njimi soočamo s čisto željo, da bi jih imeli, da bi zmogli, da bi nas hranili in ne gnali kot razrahljane kose gline, ki se ob segrevanju zlivajo skupaj.

Moj drugi spomin je prav fotografija, oblečena v kombinezon, na kateri sem oblečena v enaka oblačila kot na prvi fotografiji, ki je danes v moji sobi, sem v



Açoreira na vrhu avtomobila Spomnim se, da sem padla na babičine stopnice, kjer so bili na vhodu trakovi za muhe. Spomnim se, da sem babičino deželo imenoval dežela muh, tam je bilo veliko razburjenja, saj so osli ali konji vedno hodili mimo. Moj oče, ki je imel modri avtomobil, v katerem se je rodil moj drugi spomin, je bil datsun. Moj "stari" je pripovedoval zgodbo, po njegovem zgodbo med mojo babico in oslom, ki ga ni ubogal, stara ga je ugriznila v uho. Danes, ko pripoveduje iz zgodbe, ki jo boste prebrali, ni izpadel noben zob. Babičine prsi sem videl samo enkrat, in to v ogledalu pod posteljo mojih staršev. To je bila najboljša otroška šala, ki sem jo imel do najhujše nočne more, nočne more, ki sem jih imel grozno, mislim, da je to morda najhujša stvar, o kateri lahko sanjaš kot otrok, ki je na koncu smrt, in smrt je le kot pred smrtjo ali nesmrtna, ta svetloba, ki se deli med telesa, odtujena od gibanja, in niha med dvema enostavnima potema do svetlobe, vendar brez življenja, živi v grenkobi in grozi sistemske hipnoze, ki nas hrani in razvija. Zavestno je tako intenzivna, da ugasne in celo obstaja izbrisana. Psihedelične zanke se prepletajo v hrupu pogumnih strel, ki podpirajo in potencirajo nenormalnost, ki izvira iz dejstva, da smo zajeti v vse to psihedelično grmenje. No, tu vse ostaja koherentno, brez potenc ali lestvic, popuščanje bi bilo le pretveza za nenormalnost, za črni grom, ki je v kletki in oddaja najbolj čudne in najgloblje grmenje absorpcije razuma, ker se ugaša, škripa in dislocira brez najmanjše skrivnosti, očitno v svetu psihedeličnih luči, ki prizadene vsakogar, ki želi izgubiti pogled ali uživati skalirane užitke.

predsodki, obarvani z zastalimi poševnimi barvami, nepripravljenostjo za ustvarjanje ali zgolj popuščanjem. Prežeti z duhom drobcev misli, razdrobljeni so res vsi tisti, ki si predstavljajo drug svet, oddaljen od motenj, ki nas razdražijo, kakor ko se popraskamo po očesu ali preprosto zamižimo. To odtujeno gibanje od drugega gibanja razžge in razprši misli, ki so oddaljene in se ne zavedajo preprostega dejstva, kaj pomeni biti premaknjen ali vznemirjen. Grom je psihedeličen in odganja duhove, ne da bi se ti manifestirali, in ker ne obstajajo, je vzporedna resničnost govoric in nepopustljivosti kot strašilo, tu pa se nihče ne hrani z bizarnimi osebnostmi in spoznava predobstoječnost, čeprav ta dejansko ne obstaja. Zato ima vse, kar je neresnično, brezčasno zgodovino, vendar ima, nekaj, ima strah, strah, ki nas deportira v petdimenzionalni horizont, poligonalen in linearen, vendar ne dovzeten ali celo podvržen kakršni koli sledi, sledi, ki predstavlja hemisferi transcendentalne in apoteotične misli. Ideje ne uspevajo ali rastejo v nitkah abstraktnega razuma, temveč so impulzi že videnih in okrašenih znakov, gibanja posnemanja in prilagajanja trenutku, vendar vse zavestno in minimalno preračunano. Brez kalkulacije je resnična in nepredvidljiva, zato je tako pristne spontanosti, da je nesmiselno misliti karkoli. Glave preteklega časa se brusijo in brusijo, že so zbledele v rumene liste in jih jedo bibliofili, ki brez vsake vztrajnosti zastrašujejo zastarelost spomina ter narejeno in ponarejeno na svojo mero. Obkroženi z merilnimi napravami si čestitajo etiketirani abecedniki in se smeji gromovniki iz Abesinije. Tiste, ki živijo v luči preteklosti, nagovarjajo, tiste, ki umirajo onkraj, napadajo

nebesnih teles v vidnem dejstvu dogajanja, neposrednega. Toda vse to so tehnične zadeve, bolj ali manj intenzivne, vendar gre za energijska sevanja, ki niso združljiva s preteklostjo, niti s prejšnjim trenutkom. Spomini, ki zato oddajajo škodljiva sevanja, ki pa ne zamegljujejo nobene misli, ki bi jo človek želel razvneti v vsakem trenutku, impulzu ali trenutku. Ker se preteklost križa s sedanostjo, trenutkom, impulzom, sekundo ali delčkom, vendar nanjo ne vpliva, smo zato vedno v času, saj je močna svetloba čisti tok ekstaze, ki zareže kot veter v obraz, nekaj do tedaj odvzetega nameram in gibanju okoli užitka početja ali biti, saj je tisto, kar obstaja in šteje v naši biti, klik, ki s preprostim pogledom prenaša svetlobo svoje preteklosti, svetlobo bolj ali manj intenzivno, znoje preteklih življenj, ki pa ne vodijo načela, odvezanega od gibanja preostalih impulzov, brez maske, doživetega do sekunde, v trenutku, ne kot tisti, ki se preprosto plazijo okoli luči preteklosti in se ne oklepajo ničesar. No, to je sinonim za kontaminacijo, sevanje, ne hvala! Zato ni nič močnejšega od tega, da se prižgeš v trenutku in da si v vsakem trenutku z vso močjo, toda nihče ni boljši od drugih, to je v resnici vprašanje boja, in ne daj mi te prirodne svetlobe, saj ima vsakdo, žejen volje in domišljije ter čiste energije razvoja in ustvarjanja, čarobne barve, ki se zrcalijo v odtenkih rumenega sonca. V resnici svetlobe ni veliko, obstajajo le žarišča preostalega obstoja in uravnotežen način objektivizacije, česar ni mogoče videti. Torej ne obstaja, ni resnično, je plod nečesa, kar nam pomaga postati zavestni. Toda kaj za vruga je zavest? Kaj je v resnici zavestno ali nezavedno? Tu je ovira, ki se ne materializira z

Ne glede na to, kakšen smisel ima in kako ga razumemo, se vsi usmerjamo proti trenutku. Ta stvar postavljanja vnaprejšnjih ovir in trditev, da so to nepremagljivi tokovi, čeprav v resnici v resnici ni nobenih ovir! Vse je torej namišljeno, vsi živimo v tem istem toku iluzij, hrepenenja drugih duhov, ki v resnici ne vplivajo na nas, ker ni ali v resnici ni ovir med željo nezavednega, ki je vedno prisotna v zavesti in ki jo rezerviramo samo za nas, samo praznino, obstajajo da namišljena nebesna bitja, ki živijo, kot rečeno v luči preteklosti, po večini, ki je razsojala, da je treba imeti težo ali mero, toda še enkrat, kdo so oni, da bi se vmešavali. Človek opazuje in gleda dan, dokler ne zbledi, nič bolj naravnega kot ta prosojna svetloba, ki se ji z veseljem prilagajamo. Prilagajanja, nasprotovanja, konflikti, zgolj odpustki, ki služijo kot akumulator odnosov in zavestne problematičnosti, a niso tako globoki, ker so naravni. Med naravnim in transcendentnim ni niti najmanjšega spopada, zato nas normalno vključuje in nam daje občutek ugodja in miru, vse je naravno: zrak, radost, ki nas vključuje, tisto, kar bije in beži, in predvsem dotiki, nežen dotik za tiste, ki cenijo puhlice lahkotnosti. Energija, ki jo upravlja jedro, močan vir, nas obseva, preoblikuje, psihološke mutacije, zato pomislimo, da nas je ta jedrska moč prizadela. Ta živahna svetloba raste v pričakujočem bitju, ki v resnici ne trpi, ampak kot pav prodira v impulze, ki jih zaznavamo in ki nas vodijo k dejanju delovanja ali nedelovanja, impulz, ta dinamična in limanična eksplozija. Zato izkoristimo maksimalni eksponent v njegovi moči, bodo navadni dejavniki, ki popravljajo, drobijo stebre, ki jih je nemogoče razrahljati, saj je to sila preobrazbe. In nič ni močnejše kot biti

se spremeni v nekaj, kar nas povzdiguje in varuje pred onesnaženjem. Spomnim se, da sem prvi dan jokala in nisem hotela v vrtec, potem pa sem predvsem uživala v prijateljstvih in igri s prijatelji. V otroštvu je bilo normalno, da je visoka vročina povzročila običajno nočno moro, tisto, v kateri so me z verigami prijeli in spustili v goreči kotel, vendar sem zaradi delirija mislil, da grem v pekel, vendar sem se nenadoma zbudil in bil rešen v končnem odštevanju, ki je potekalo. Vem, da sem se nekoč tudi naučil razlikovati vroče od hladnega, tako da sem ubogal brata, ki je dal roko na grelnik po njegovem na najhladnejši del, on pa na najbolj vroč del. Rezultat: končal sem opečen na desnem zapestju, ki me spominja na 666 ali znamenje zveri, iz radovednosti se je moj zadnji telefon končal na 666. - Nekaj nas bo prisililo, da se ustavimo, če ne želimo nadaljevati, toda zakaj bi se ustavili, če je to dejanje, ki se razvija in ustvarja čustva, občutke in dražljaje, ko se nekdo odziva in reagira na nas, dejanje, moji prijatelji, potrpežljivost in inteligenca za razumevanje drugega soočenega bitja. Zakaj dovoliti, da nas negativne energije ohromijo, kot da smo otroci brez odgovora, pogum, prijatelji moji, beseda je red, ki bo presojan, in kdo bo sodnik razuma, kdo bo normalen ali nenormalen, nihče! Vsi imamo vero in jaz imam fezado, od katere ostaja dvom o hočeš nočeš in o vsevedni in sedanji želji, a kot harfa, ki namiguje in zavaja, prenaša zvoke siren s halucinacijskimi odmevi. Nič več kot sproščujoče slišati govorjenje, slišimo dvakrat več, kot govorimo, in tišina je dejanje in ne naivnost ali pomanjkanje nadzora, le malokdo se lahko upre tišini in treba jo je poskusiti. Morda bo celo mučna, vendar bo odgovorila na številna subjektivna in objektivna vprašanja, družabna tišina je nema, vendar lahko deluje kot popolno orožje za neobvladljive,

željni impulzivnosti in žeje, tisti, ki se ne morejo nadzorovati. Umirite se in poslušajte, prisluhnite tišini v sebi.

Nekoč sem ujel ptico, jo privezal na likalno desko in ji dal kruh, vodo... In tistega dne je moja živa igrača umrla. Moja prva igra lovljenja se je slabo končala, ko je bil brat za mano in me prisilil, da sem se pognal v tisti "kot", kjer sem si razbil glavo, videlo se je celo belkasto tkivo. Hodil sem približno 4 km v hrib, da bi kobil kentuckyje po 12,50 dolarja, na teh srečanjih je moj prijatelj jedel žarnice, kozarce, karkoli je prišlo pod roke, pred kratkim je skozi vas peljal cirkus. Moja prva vaja v kolesarskem ekshibicionizmu je bila z mojim bratom, z obema, nisem uspel prevoziti nekaj opek in na koncu me je odpeljal v bolnišnico. Skoraj istočasno me je brnila noseča suka, nato pa sem se z bratom vključil v krajo kroglic in se tako maščeval malemu tatiču, ki je pozneje postal moj prijatelj in je imel najbolj norega brata v vasi. Ta prijatelj ni bil povabljen na moj rojstni dan, vendar je poskrbel, da mi je podaril moj prvi in edini lego v življenju. Nekaj dni pred prvim obhajilom sem šel s prijateljem v socialni center in ukradel obhajilo za greh. To je bil šele začetek. Potem sem se začel igrati skrivalnice in tako sem pred mamo skrival svojega najboljšega prijatelja in ga pustil samega v hiši, saj sem pozneje vedel, da je bil prestrašen, in ko naju je poklical, sva odprla vrata. S prijatelji smo se igrali s kolesi, avtomobili, kroglicami, radi smo imeli pustolovščine ... Nekega dne smo šli peti janeiras (tradicionalne portugalske ljudske pesmi) na dan svetnikov, dobili smo nekaj denarja in ga takoj porabili, spomnim se, da so ponujali chouriças (prekajene svinjske klobase) in druge dobrote.

Zamenjal sem ga, šolsko igrišče je bilo v gradnji z veliko peska in luknjami, vendar sem si upal ven, ko sem prišel v razred in prvič sem bil, da bo "udaril" za tako drznost, sem si upal odstraniti roko, preden me je učitelj udaril, drugič pred učenci mi je odpustil in se pretvarjal. Že v četrtem razredu sem sošolcem prodajal ovitke očetovih zbirk, kot so tiste priloge, ki so danes v časopisih. Spomnim se prve čarovnice, kamor je mama odpeljala mene, očeta in brata, videl sem, kako se je čarovnica dotikala njihovih genitalij, on pa si ni upal, zato sem ga sovražil. Nekoč sem bil za božič z bratrancem in bratom in on od prvega dobi Ip Pink Floyd - The Wall, veliki bratranec. Spominjati se prvega obhajila maja 1986 v cerkvi Freixo de espada à cinta, je bila intenzivna hoja s tesnimi čevlji. Prišel je čas, da odidem v Estarejo, za seboj sem pustil prijatelje in znance, uspelo mi je, da sem svoj odhod pred vsemi skrili, s tem da sem odšel malo pred začetkom šolskega leta v 4. razredu, kar sem nadomestil s poznejšim pismom učiteljice, ki je bila presenečena nad mojo tišino. Ko sem prišel v občino Estarreja, sem šel živeti v Pardilhó, kjer sem ostal nekaj mesecev, tu sem začel svoje vsakdanje življenje, vem, da sem bil v tistem času, čemur danes pravijo ustrahovanje, žrtev in sem se ga bal, bal sem se ga celo, ko sem se od doma v šolo vozil z avtobusom, tam je bil eden, ki si je z okusom "namočil juho"! Prvo delo, ki se ga spomnim, je bilo pranje očetovega avtomobila in pisanje računa na pisalni stroj, on pa mi je plačal. V peti razred sem se vpisal s posebnim dovoljenjem, to je s terminom odgovornosti, ki ga je podpisal moj skrbnik za vpis v peti razred šole c+s Avanca, saj nisem imel minimalne starosti. Moral sem zavihati rokave

Uporabljal sem samo toaletni papir in kadil - želel sem si celo, da bi se ves svet ustavil, da bi lahko užival v ropu banke itd. Toda tistega leta sem prejel svojo prvo diplomo, v kateri je bilo navedeno, da je učenec sodeloval v šolskem krosu 1988/89 in se uvrstil na 15<sup>o</sup>, kar ni bilo slabo za nekoga, ki še ni bil odrasel, prav tako sem se počutil dovolj odraslega, da sem preskočil mrežo in šel po cigarete. Hodil sem brez kolesarskih zavor in porabil podplate čevljev, ko sem začel resno kaditi, sosedu sem dolgoval velikansko sg, najboljšo gostilno v Estarreji, tako zgodaj sem raje izbral bife in nisem jedel v jedilnici. Spomnim se, da je bil prvi pogrebni obred, ki sem se ga udeležil, pogreb moje uboge papige, ki so ji odrezali krila ... Igral sem se na dvorišču in plezal na trnje, ko sem skočil na tla in papigo zdrobil! Tu se začnejo moja nadaljevanja; zaspal sem in jokal, ker sem izgubil to žival, na koncu sem zbral nekaj mozaikov in ga tam pokopal. Vse lepo in prav, toda naslednji dan ga je prišla pobrat mačka! Rezultat te zgodbe se konča s psom, ki je prosil za božično darilo, a je bil kot potepuh najden pred vrati moje hiše, sprejeli smo tega "teko" in na koncu mu je bilo naročeno, naj napade ciljno mačko, moj teko je na koncu mačko ubil. Iz radovednosti sem celo udaril s kamnom po vžigalniku in ta je počil.

Prve dni dela sem se zabavala v pekarni, kjer sem delala, kar je bilo za šalo... Včasih sem v kopalnico vzel časopis, da sem ga prebral in pokadil eno ali dve cigareti, vendar sem se takrat, da me ne bi ujela brat in svakinja, tako bal, da sem zavojček vrgel skozi okno v avtu. Imel sem izkušnjo s senčnim volkom: bil sem izgubljen, a najden. Zaščiten, vendar le po lastni izbiri. Svojo spretnost hrani s kemičnimi trdnimi snovmi in nepogrešljivo vodo.



V čistosti lastne "sence" se potopi za pustolovščine in je imel pristanek, risanke. Kot volk je bil zaščiten, a po naravi sam, potopljen v navidezno osamljenost. Danes pišem kot karikaturni volk, soočam se z njegovim svetom in si ga razlagam. Neodvisni prijatelj ne živi brez svoje divje, vendar dobrodelne narave pravega novince življenja, zarodek v caricua, kjer sem diplomiral ima kri mladih zvestih, pošten predvsem neustrašno naravo, divji v svojem bistvu, vendar zvest in prijatelj in spoštljiv do svojega spremljevalca in prijatelja. Zato zvest potovalni spremljevalec in soudeležba vedno razlaga z naklonjenostjo in tišino. Z njim sem živel dovolj dolgo, da sem spoznal sence karikiranih "ulic" in družbe. Toda v volku sem videl pogum in je vzpostavil vez tihega zaupnika prijatelja in statuta, kar zadeva njegovo svobodo. Če je volk kaj imel, je bila to svoboda, bil je sam, sam, sam! In svoboden! Volk v senci je v svojem načinu bivanja izžareval zunajčloveško energijo. S svojim vsiljenim laježem v svoji divji neodvisnosti od narave genov. Odločil sem se, da bom delil ustrezno duhovno trsko, sam večerni obrok z lobo, ali bolje karikiranim volkom v senci, ki je hkrati povezan z enim samim krožnikom svobodno v en glas bratsko delil tudi ustrezno pijačo. Ali smo sami po lastni izbiri? Seveda! Svobodno razmišljamo tako, kot nas oblikuje narava. To je bilo darilo zame za letošnji božič, risani volk, ki pa ga divjega po prirojenem genskem okolju vleče kromosom v smisel svobodnega stanja čistosti lastne narave. Enigmatičen glede načina življenja, vendar ga žene želja po življenju in uživanju njegove samotarske strani, vendar brez kakršnih koli omejitev ali vsiljevanja. Jaz in volčja senca sva prijatelja, neznačilno je v svojem nekonvencionalnem načinu delovanja pri prisiljevanju drugih, sva

brezplačno po rokah matere narave, zato rastemo in spodbujamo to, kar nam vcepijo. Klub Havana je v bistvu norost iste želje po revoluciji, da bi prevzeli odgovornost za svoje bivanje, tu je svoboden, a osamljen pakt s sodelovanjem živalskega instinkta.

Ko sem bil mlajši sem poklical svojo babico Surucucu, nekega dne igranje žogo teko, da sem skočil, kar se mu je zdelo kot 30 cm, ker je bil nizek in je padel iz 2 metrov visoko, sem tekel poklicati moje starše, ko sem prišel tja malo je preživel, da božič moji stari starši so bili doma, sem imel razpravo z mojimi starši in celo povedal moji babici, preden je umrl, da pes. Prišel sem, kjer sem, v mesto, danes mesto estarreja, in začel obiskovati šesti razred šole donaciano, tu sem spoznal svojo veliko najstniško strast, ki me bo zaznamovala vso mladost. Več kot deset minut sem strmel v očetovo ljubico in mislil sem, mislil sem, da bom imel težave, če bo naredila vsaj najmanjši hrup.

Brat mi je bil vedno všeč, vendar me je nekoč udaril in poškodoval identiteto mojega očeta, ko sem v pižami pobegnil po ulici v Pardilhóju v občini Estarreja in končal na zadnji strani hiše v bližini grmovja. Na običajnem nedeljskem izhodu sem se morala zaradi sledi na obrazu celo naličiti. Vozil sem brez zavor in obrabil čevlje za zaviranje, kolo, na katerem sem vozil brez pnevmatik, le z obročnikom, ki mi ga je dal dedek, sem prodal in ga prodal po teži, pri čemer sem zanj iztržil 300 dolarjev. V tej šoli sem končal z dvema negativkama, eno pri matematiki in drugo pri ročnih delih, nikoli se nisem zavedal, da sem tako slab v ročnih delih. Seveda me je družba in njeni običaji pritegnili, leta 1989 sem začel igrati

Kot nogometaš sem začel kot napadalec in v svoji dolgi karieri dosegel en gol od treh, a to je bilo na treningu proti Ovarenseju. Ko sem odraščal, sem se nato vrnil na mesto srednjega napadalca, nato na mesto levega krila, nato na mesto desnega krilnega igralca, nato na mesto srednjega vezista, dokler nisem prišel do obrambe na položajih centralnega igralca in libera. Ob koncu kariere sem bil znan kot športnik zloglasnega nasprotnika fair-playa, še vedno moram zabeležiti 2. gol, dosežen na dan, ko sem trenerja prosil, naj postane kapetan ekipe in igra kot srednji polčas, na tisti tekmi sem dosegel gol, naredil razliko in preplezal razdaljo od sredine igrišča do nasprotnikovega gola, pri čemer sem vratarju naredil "spodnjico". Pomislil sem, da bi na nogometnih tekmah uporabljal keglje, da bi na igrišču pridobil poteze.

Leta 1990/91 sem obiskoval 7. razred srednje šole Estarreja, v tej šoli sem bil slabo vključen, ker sem bil uporniški in sem pripovedoval, da sem nekega dne masturbiral v razredu, učitelj zgodovine pa me je poimenoval za nosilca patriotske rakete - to je bilo v času iraške vojne, usodno sem izgubil 4 ocene. Najbolj me je stala tista iz portugalsčine, saj je bila prva in edina v moji šolski karieri. Odločil sem se, da se vrnem v šolo v Avanci, kjer sem opravljal peti letnik. Po šolskem letu 1991/92 so me med sošolci začeli klicati "aids", dobil sem celo sloves slabo vzgojenega, vendar so mi šolski uspehi omogočili, da sem opravil letnik. Ko so me takrat soočili z razlogom, zakaj sem prišel iz Estarreje v Avanco, sem rekel, da so me izključili iz šole v Estarreji. V diskete nizke gostote sem delal luknje, da sem podvojil njihovo zmogljivost

S svojim "kolesom" sem hodil k pouku od Estarreje do Avance, nato pa sem namerno šel v Ovar, da bi v supermarketu ukradel žvečilni gumi in sladkarije. Najboljšo tekmo v vsej svoji karieri sem odigral po direktni in to proti beira-marju, klubski kombi je celo prišel po mene domov. V sendvič z maslom prijatelja z imenom "minete" sem dal muho, prvi porno filmi, ki sem jih videl, so me osupnili, ena ženska je imela kurca in joške hkrati, kar mi je dalo misliti, drugi je bil o kačah in jeguljah, prizori mojega očeta ... Med potovanji iz Estarreja in Avanca sem imel za njih prepustnico cp, a ker se je odvisnost od tobaka začela krepiti, sem namesto da bi kupil prepustnico ... že sem bil v fazi, ko sem štopal samo zato, da sem imel drobiž za tobak, in sem hodil v pekarno pojesti pol rži in spiti liter piva skupaj s kolegi. Pri dedkovi hiši sem ustrelil iz tlačne pištole, svinec je odskočil in me skoraj zadel. Nekoč sem šel na rojstnodnevno zabavo, kjer sem zažgal žvečilni gumi in ta je postal črn, tako da so ljudje mislili, da gre za hašiš. Pred odhodom na trening sem poklical prijatelje domov in očetu ukradel steklenice šampanjca, da smo pred treningom pili in večkrat so nas vrgli ven. Nekega dne se je eden od teh prijateljev tako napil, da so ga morali hospitalizirati. Njegov oče je celo poklical mojega očeta in se pritožil. V nogometnem klubu smo imeli poseben trening, to je bil, naš nasprotnik ekipa reprezentance Aveiro v iskanju novih talentov. Imel sem izjemen trening in takrat so me uvrstili na trening v selekcijo Aveira in res sem dobil mesto. Igral sem kot napadalec, na levi strani igrišča, in bil sem zamenjava za igralca, ki je bil bolj

Kasneje je bil namenjen za FCPorto. Na 11- 07-1992 bi selekcija pod 13 imeti srečanje, v katerem se soočajo z izbiro Aveiro z izbiro leiria zaključek sezone 91-92, je bilo tukaj v tej igri, da sem imel svojo priložnost in vstopil v drugi polovici, kot je poročal dnevnik Aveiro, Torek, julij 14, 1992 - Aveiro, 2 - leiria, 1 "igra na področju športnega kompleksa s. Jacinto. "Po vrnitvi iz garderob je ekipa Aveira vstopila na igrišče z novo odločnostjo. Za razliko od prvega polčasa, v katerem so prevladovali leirijanci, je Aveiro prevzel nadzor nad igro in z boljšim izkoriščanjem nasprotnikove obrambe poskrbel za "preobrat" v rezultatu. Do izenačenja so prišli prek Filipeja Moure, ki je z lokom streljal v spodnji del gola." Na tisti tekmi sploh nisem vedel, kaj počnem, spomnim se, da sem veliko tekkel, dokler nisem mogel loviti žoge, bil sem bodisi prepočasen bodisi prehiter, a na koncu sem dosegel gol, ki bi bil tretji v moji nogometni karieri, tistega leta zaradi finančnih razlogov ni bilo turnirja med reprezentancami, bi se lahko razvil bolj? Nikoli ne veš. Prišlo je šolsko leto 1992/93, ko sem obiskoval 8. razred šole c+s Avanca, in že sem kadil vsak odmor, že sem bil upornik z deviantnim vedenjem. Prijatelju sem govoril, da hodim v vojaško šolo, vstopil sem v razred za francosko pomoč s straniščno desko na glavi in rekel, da sem gospod straniščna deska, do prve internacije nisem imel poguma pogledati očetu v oči, pred odhodom domov po nogometnih treningih sem žvečil zelišča, prvič in zadnjič sem bil pretepen, ko sem igral v začetnikih na treningu, "vzel sem eno" in ga udaril ter mu rekel, naj me čaka zunaj, da bom vzel še več, in je čakal ... Tudi moja glava je šla proti

Dobil je vzdevek "Pardilhó". Svojo prvo diskoteko imam na podstrešju in sem ji rekel ku\*. Skozi strešno okno sem splezal na vrh stavbe in med drugim sem imel na strehi celo odeje, s prijatelji sem večkrat kadil volno, s prijateljem nuno sem prišel do roba meje v bližini dimnika, izstopila je sova, ki me je spravila iz ravnotežja in me skoraj odpeljala s strehe. Razjarjeni modri žarek vdira v moje bitje, prekipevajoč od energije, ki kali v umazanih porah predsodkov in nestrpnosti, ki jih bo ta modri žarek dosegel. Svetloba, ki jo proizvajajo vsa bitja, se zvija v nesramnih umetelnostih, za katere je težko, da ne bi bile daleč od nedolžnih umetelnosti. Ta laserska svetloba je prodorna in nevidno prodira celo v nevidno in neopazno. Je vidčeva in mojstrska svetloba v predpostavkah in križiščih, ki so tuja vidcu samemu. Neopazna in nedolžna s svojim žarkom izzove sesanje misli in predsodkov, ki so strupeni do lastnega strupa in njegovega protistrupa. Podstrešna svetloba, ta dim, ki prebada svetlobo uma, zavitega v krpe spominov, nedokončanih v glavah brez smeri in delovanja, delovanja, tega motorja, ki ohladi ešalon besnečih misli počasnega in masirajočega neusklajenega uma. Prodira v brezdolje trenutka, se vzburi in se razporedi med možganske in vznemirljive luči v tavajočih električnih dražljajih. Okrepi se v hipnotizirajoči in paralizirajoči telesni masi, kot sprožilec rim v besedah brez vezaja. Te vzvišene luči vstopijo v vsako inženirsko konico glave. "Nekateri ljudje imajo majhne opice, drugi samo podstrešja !" Druge luči, ki zasenčijo glavni vhod, želim si, da bi na podstrešja prodrli s spomini, mislimi, življenji, ki so jih živeli brez velikih vzrokov, a z mnogimi

spomini. Spomini, ki osvetljujejo um, za vedno odprti ali zaprti v skrinjah... Včasih sem dobival kasete VHS in ker nisem imel denarja za plačilo, najemnina se je časovno raztegovala in dolg se je povečeval, redko sem spal z mislijo na to, kaj dolgujem. Kasete so se mi nabirale več mesecev. Leta 1993 sem si začel želeči lastnega denarja in po povabilu sem se odločil, da grem delat v igralni salon. Takrat sem bil star 15 let in sem imel že veliko avtoritete, saj sem skrbel za red v prostoru in prepovedoval vstop osebam, mlajšim od 16 let. Takrat sem se prvič srečal s hašišem, ki sem ga pozneje uporabljal naslednjih 17 let. V tem okolju sem prišel v stik z drugimi stvarnostmi, vendar sem zanikal in vedno zavračal uporabo heroina in kokaina ter dajal vedeti, da če sem to počel vse življenje, to ni bilo z namenom ali namenoma, ali pa sem bil morda "podtaknjen", vendar ju nikoli nisem uporabljal. Imel sem neprimeren odnos do uživanja in sem bil že znan "umetnik", saj sem bil v šolskem letu 1993/1994 voditelj zabave ob koncu šolskega leta za finaliste 9. razreda.

Generator, generator ljubezni ali generator ljubezni, ki hrani to nevirtualno telesno željo in to prozorno in žejno poljubljanje čustvene prepletenosti nečesa bistvenega za razvoj energij čustvenih in električnih vezi. Ta generator hrani ege in osebnosti s skritimi obrazi v vsakodnevni predstavi, kot je to pri jemanju zajtrka ali večerje ali vode, ki hrani energijo vsakdanjega življenja. Brez mask ali solzavih misli se umeščamo v resničnost energije ljubezni ali v ljubezen elektrizirajoče in rezajoče energije prodornih in reprezentativnih pogledov ljubezni in samote, ki jih človek živi, napajane s kablom, ki se nikoli ne odklopi, nepopravljivo, a resnično energijo, vedno! Vedno elektrizirajoči pogledi, žejni želje in

nekaj potrpežljivosti, ki jo je izumila monotonost dni in poševni obrazi, ki v tem električnem mediju ne predstavljajo ničesar, so razrahljane niti. Podajte se v domišljijo prirojenega in nebrzdanega motorja resničnosti, vendar z zadušljivostjo trenutnega stika. Nepogrešljiv stik z motoričnim življenjem, motoričnim, tistim resničnosti soglasja biti in ne biti prisoten, vendar odtujen od drugih resničnosti, skoraj neopazen za željo zavestnega, vendar je tam! Tam je vedno prisotna v smislu priložnosti neposrednega, zato sredstva ne morejo biti vodena, če že ne spolzka v mislih generirajoče ljubezni sredstev in razpoložljivih virov; ker je za generirajočo ljubezen vedno povezana in na preži za vsemi drugimi sredstvi, ki niso virtualna in nadzorovana prav s to bitjo poduhovljenca, se potem ne more odtujiti užitku, ki ga generira, in se razmnožuje v tistih vedno prisotnih obrazih grude duše, ki ste jo vedno hoteli zadušiti. Kajti nobenega kosa ne moreš odtujiti, kajti energija je ena in večkulturna v svojem občutku zadovoljstva, zadovoljstva, ki razvija različne resničnosti, kajti mi smo virtualni in namišljeni, le v prisotnosti drugih ali v samem ogledalu se skriva nova uravnavajoča energija v duhu nevtronov, ki so te prave zveri svetlobe. Svetlobni zmaji se lahko prižgejo in ta tok, ki teče skozi nas in nas vsak dan poživlja, nam daje moč in mimiko svetlečih in hodečih bitij, da! Andante, ker je v njem lahko sila svetlobe ali bolnega in ozdravljenega zatona, ki se spopada z dualistično in zatiralsko resničnostjo. Ne podlegajte temu toku negativnih polov, ki prodirajo v podzavest in zmanjšujejo globoke bolečine negativistične kritične osebnosti, temveč se hranite s pozitivnostjo in transcendentno resničnostjo kemičnih in antikemičnih tokokrogov, ki hranijo duha



inovacije in dosežki, dosežki, ki so osebni in neprenosljivi kot hranilci besnih tekem, ki ne prinašajo nobenega užitka, temveč um potegnejo v valove misli in njenega prenosa. Prenos misli je resničen in razvija vezja, ki jih nihče ne more zanikati, in ta vezja imajo tok, ki se širi v brezčasnem zraku zatiranih občutkov in užitkov, saj smo vsi beta blokatorji zunanjih dražljajev, ki pa potencirajo našo željo po življenju. Ti impulzi zato vplivajo na naše razmišljanje in včasih se zgodi ali razvije konflikt v mislih, lahko pa prinesejo srečo, ki nas z vzburjenjem protonov pripelje do zunanje resničnosti. Modra svetloba, sproščena iz močnih čustev modra svetloba, ki prečka mostove in stopnice ter se infiltrira v moč čustev, s katerimi se hrani in razvija ta duhovni potencial, kjer s svojimi ultraobčutljivimi žarki pozdravlja lepoto transparentnosti zgovornega prijateljstva, ki hrepeni po nečem "modrem", močnejšem, intenzivnejšem in v nas razvija ozvezdja z globokimi razvejanostmi čustev in odtujenosti v tem Hertzevem valu. Ta moč vpliva na poševne misli, ki so oropane občutka živega, turkizno modra vpliva na globoko in trajno prijateljstvo, v sebi nosi čarobne žarke norosti in užitka ljubiteljev redke in tonske lepote. V nitkah intenzivnosti somraka razvija in prenaša gostoljubno in zaščitno energijo zla in užitkov z muko in tišino, ne, to ni maska, ki nas zavaja in namiguje na abstraktno misel, je prej močna in intenzivna svetloba resničnega in namišljenega užitka, ki pa vpliva in vedno vpliva na tiste, ki se nosijo v njej in ostanejo brez meja za notranje in trajno prijateljstvo. Zaljubi se in kot da bi bila prikrajšana za razum, ampak

Služi kot hrana za čustva, prihaja in prinaša užitke užitka in poželenja, ta užitek je kaloričen in vdira v vse v besu vznemirjenja te primarne barve, ki leži in zvija nakopičene energije, ki se s časom praznijo, vendar ne izginejo v sedanji prihodnosti, se pravi, da so vedno prisotne, zaščitne, ne pustijo nam, da bi se razvijali na ravni bleščečega neobvladljivega užitka.

Leta 1994 sem se začel učiti za električarja in takrat sem dobil vzdevek "faiska", kot me nekateri še vedno kličejo, ker sem dobil šok na zrahljani žici in na koncu ni bilo elektrike. Ponoči sem začel hoditi ven in na svojem prvem izletu v diskoteko mrka leta 1994 sem postal "lovilec skodelic". Še vedno se spomnim tistega dne, ko sem pred začetkom dela opravil test alkoholiziranosti v krvi in je bil rezultat nad 2,0 promila. Tista noč je bila fantastična, končalo se je tako, da sem v diskoteki zgrabil vse steklenice, eden od menedžerjev pa me je s povešeno glavo odnesel domov, tam me je pustil doma, bilo je čudovito, v tistem poletju zadnjega leta eclipse sem prišel do konca kot barman, ki je delal šote in sredi noči nadomeščal barmane, ki niso več mogli zdržati. zapustil sem avanco in prišel v ovar, v šolskem letu 1994/95 sem se vpisal v 10. razred na športnem področju šole José Macedo Fragateiro, pri telesni vzgoji in športu sem bil vedno med najslabšimi, to je bilo tudi posledica mojega slabega vedenja, imel sem celo zdravniško potrdilo, ki se je v času plavanja nanašalo na alergijsko reakcijo na klor, toda česar nisem znal, je bilo plavanje! Imel sem nogometno ekipo "les bufons" ali prdci, za katero mi je celo uspelo zbrati sredstva v nakupovalnem središču Estarreja. V srednji šoli sem pred globalnimi preizkusi opravljal pripravništvo, kjer so "podmornice", mešanica piva in

torte so postale predmet posmeha.

Ko sva bila na poti na diplomo v Albufeiri, sem odšel iz supermarketa z vozičkom, polnim piva, ki sva ga odpeljala v stanovanje, kjer sva s praznimi steklenicami napolnila podnožje. Ob rojstnem dnevu mojega dekleta v furadouru sem se tako napil, da sem na koncu zaspal pri mizi, kamor je ravno prišla juha, in ko so me zbudili, sem bruhal na mizo. Potem so me odpeljali domov, jaz pa sem hotel ostati na zabavi in ne doma. Pri osemnajstih letih sem si ogledal film Transpotting in vedno se mi je zdelo smešno, da je moški vstopil v stranišče in se potopil v morje govna, in velikokrat, ko sem se pogovarjal z babico, sem rad govoril o tem, kar je šlo iz mene, kar je gnoj ali samo sranje od mojih srednješolskih nasilnežev, ki so ustrahovali tudi starejše, bili so res zastrašujoči, na bratovi poročni zabavi s 3 steklenicami ruma in veliko šanki ter zjutraj zgrabil rolete in bruhal. Na nogometnem turnirju sem postal prvak ekipe, imenovane "tchetchenos", in še naprej napredoval. 1995/96 sem bil že v 11. razredu šole Joséja Maceda Fragateira in uspelo mi je dobiti prehod v 12. razred, vendar z matematiko in fizikalno kemijo v ozadju nikoli nisem uspel dohiteti. Iz razreda sem skočil skozi okno in prišel skozi vrata, rekoč, da sem šel na stranišče. Medtem sem tekkel in se veliko pritoževal zaradi mišice, ki sem jo moral pozneje operirati zaradi hernije v letu 1996/97. Ker sem po enem neuspelem letniku bil tik pred služenjem vojaškega roka in so me pri vojaškem pregledu ocenili kot nesposobnega, sem se pritoževal, da ne morem teči, ker me bolijo noge.

noge. S prijatelji je delal tri-turbo ali 3 filtri. Povzročila sem situacije, ki so vplivale na "zadnjo" skupino šole, ki sem jo poklicala eta. Spodbujal sem srečanja 4 in 5 ljudi v mestu Ovar v času kosila, prave napade na svobodo izražanja gostov, ki so se zbrali, in s svojim najboljšim zaveznikom nuno sva prisilila skupine v neke vrste hazing. Prepisal bom naslednjo izjavo: "V mesecih julij, avgust in september 1997 je delal kot spremljevalec v zaposlitvenem programu za otroke 1. stopnje osnovnošolskega izobraževanja "aktivne počitnice". V Santaremu sem po tem, ko sem rekel, da grem na razstavo, odšel k nekaterim prijateljem, pri čemer sem se celo prdnil in posral, saj sem bokсарice vrgel skozi okno. Čakanje in on, hodil je naokoli, želel, hotel, skakal, skakal in kadil, hodil je, ne da bi šel na cilj. tesnoba se spreminja s starostjo, čeprav človek vedno živi zelo tesnobno in nekaj čaka, vedno si nekaj želimo, vse v nas se nehote postavlja na pot naši lastni volji. Tistega leta sem sestavil naslednji volilni predlog: Z veliko odločnostjo in občutkom odgovornosti kandidiramo na volitvah za dijaško združenje srednje šole José Macedo Fragateiro. Naš cilj je spodbujati kulturne in rekreativne dejavnosti, da bi dostojanstveno zaznamovali to šolo, ki se mora tako zelo uveljaviti navznoter in navzven. Za doseg tega cilja predlagamo:-

Spodbujanje kulturnih in športnih dogodkov za celotno študentsko populacijo, in sicer teden mladih, nogometni, košarkarski in odbojkerski turnirji (moški/ženske). Organiziranje mesečnih debat z namenom usposabljanja in obveščanja dijakov o problemih družbe - spodbujanje oblikovanja šolskega časopisa - usposabljanje članov - pridobitev namiznega nogometa - organizacija tedna mladih z različnimi dejavnostmi - vzpostavitev stikov z "mediji" z namenom obveščanja javnosti o dejavnostih naše šole, zlasti o pobudah dijaškega združenja. "Med kampanjo sem dijakom delil kondome in vzdrževal stike z zdravstvenim centrom za razprave, ki so bile načrtovane, vendar jih ni bilo, ker je zdravstveni center želel, da bi bili dijaki prikrajšani za pouk in bi se ga udeležili. Pod sloganom kampanje "dajemo svoj obraz za vas!" "sledite našim korakom" in celo "igrajte našo glasbo", s plakati socialistične stranke, ki je podprla to kampanjo tako, da je dala na voljo sedež, so želeli sogovornika, torej miličnika za stranko, razdelili so miličniške izkaznice, vendar niti en miličnik ni dobil te politične sile našega združenja. Kar zadeva druge projekte, je izvršni svet kupil biljard za namizni nogomet in obdržal polovico od 20 escudov, kolikor je stala vsaka igra. Na dan inavguracije, citiram: po volitvah, ki so potekale 14. januarja 1998 med 10. in 20. uro. Sodelovali sta dve listi, a in b, katerih predstavniki so vključeni v kandidatno mapo, omenjeno dejanje pa se je zgodilo v okviru normale. Po zaprtju volišč, na katerih je bilo 740

študentov so bili prešteti glasovi. Rezultati so bili naslednji: deset praznih glasov, petnajst ničelnih glasov, petsto sedem glasov za seznam a, dvesto osem glasov za seznam b. Glede na glasove je bil seznam a absolutni zmagovalec prvega kroga glasovanja. Po tej predstavitvi ni pozitivnega salda. Omeniti je treba tudi, da je imelo prejšnje združenje v svojem premoženju pisalno mizo, kovinsko omaro, stol, stolček in dva šahovska kompleta (nepopolna). Nekaj dni po akciji je po šoli krožila anonimna obtožba, v kateri so me poimenovali kralj lev in al capone, ker sem se včasih v razredu pretvarjal, da sem ta lika, stvari pa so se zapletle na moji strani, saj me je svet šole videl tudi kot porabnika hašiša, po mnenju šolske psihologinje pa sem bil glavni pobudnik. Konec leta 1998 je psp Ovar uvedel preiskavo in potekala je policijska preiskava. Ko sem vstopil na policijsko postajo, sem ravno kadil džojnt. zanikal sem, da sem kadil in da sem ga poskusil ter da mi ni bil všeč. Tistega leta o maturantskem plesu obstajajo sumi in obtožbe o neplačilu tiste večerje, nemoralna stvar, saj je bila plačana v naslednjih dneh s prvo službo mojega takratnega najboljšega prijatelja, lista, ki je tekla v letu

po je bilo strah, da nismo plačali za večerjo, ki je bila izvedena, govornice. Januarja 98 sem povabljen na teden izobraževanja, prinesel spomine na njegovo exa. Jorge Sampaio predsednik republike, ki je namenil fotografijo z naslednjim posvetilom "skupini Aveiro, v posebni za A.E. šole José macedo fragateiro, s prijateljskim objemom" teden izobraževanja 24 januarja 1998 - predsedstvo republike, sem imel kosilo stoji v muzeju električne energije, kjer sem pozdravil gospoda predsednika. Istega leta sem dobil priložnost delati v diskoteki a pildrinha v furadouru, kjer sem kot barman zabaval stranke s steklenicami in žonglerskimi triki, ki me spominjajo na film "koktajl". bila je noč, ko sem se posral in imel občutek, da je diskoteka zgorela. verjel sem, da še po tem, ko se zbudim, ko se vidim ves razcapanega, mečem spodnje hlače skozi okno, padejo na senčnik kavarne, čez nekaj dni mati moje prijateljice vrne čiste hlačke in reče, da so morda padle od tam. S partnerjem sva pogosto spila dve steklenici zlate kapljice in absint. Potem sem na neki zabavi pred šefom postregel stranko in začel polniti kozarce, pri čemer sem tekočino razlil po pultu, zato so me takoj odpustili. Eden od menedžerjev je bil s stranko in postregel sem jima dva kozarca, pri čemer sem vse razlil, in rekel je le: "Pojdi od tam! Bil sem na poroki bratovega najboljšega prijatelja, kadil sem travo v kopalnici in se tako napil, da sem na mizo postavil čevelj in igral vlogo mobilnega telefona. Ponoči sem ob kozarcih in hašišu, ki sem jih zaužil, vedno pisal Einsteinovo formulo na platnice šolskih 1998-1999 monho bar - barman tu sem bil nekaj

mesecev kozarci za serviranje. Izvedel sem zadnjo zabavo 2. obdobja, kot ponavadi konkurent diskoteka Fénix metia 900 ljudi, v prvi stranki monho sem dosegel 700 ljudi proti skoraj 200 ljudi, ki so ostali v konkurenčni stranki, to je bil uspeh. Po zabavi sem vse člane združenja odpeljal na večerjo, pri čemer sem lastniku monha plačal večerjo in mu nisem dal več denarja za zabavo. Tistega leta sem začel s svojimi popusti kot delavec v podjetju philips, delavec v tovarni, kjer sem delal dva meseca s skoraj dvema tednoma odsotnosti. V tem času sem se zaposlil v podjetju Uniteca/quimigal. Bil sem barman/zabavitelj s svojimi žonglerskimi triki v diskoteki dacasca in tu sem zaužil svoj prvi "žvečilni gumi", ki sem ga razlomil na dva dela in ga vzel v različnih dneh polovice se mi je zdelo, da ničesar ne počnem s hitrostjo telesa, kot na primer prelistam celo revijo in ne preberem ničesar ali pridem domov in si spustim glasbo in ne zmorem slediti. To je bila prva in edina izkušnja s temi snovmi. V diskoteki dacasca sta mi človek za stike z javnostmi in varnostnik, ko sta me pobrala za še en delovni dan, povedala, da sem dan prej s steklenicami in žongliranjem udaril stranko v glavo in da je šla v bolnišnico. Zaradi triurne zamude, ko sem bil s prijateljico, sem prišel tja in zamenjal me je lovilec kozarcev ter me na kraju samem odpustil. V Estarreji so odprli nov bar, kjer sem bil v letih 1998/99 kot barman/barski junak, v eni od teh noči sem posodil knjigo o "vratih" in "Američan" je umrl, njega in mojo knjigo je povozil vlak. Vložil sem celo 100 dolarjev, da sem lahko dvignil 1.000 dolarjev... dve leti sem bil vratar in dokler niso zažgali



z bencinom za motorna kolesa, vendar nisem nikogar izzival ali se z njim zapletel. Organiziram réveillon 1998/1999 na junake barske organizacije faiska & friends. Za silvestrovo sem poklical vse svoje prijatelje. Vse stranke bara pošljem, naj odidejo pred polnočjo in tako zaprejo bar in silvestrovanje. Odidem v ovar bar skale, kjer me napadejo zaradi oglaševanja drugega dogodka v lokalu, vložil sem pritožbo na policijo, oni pa gredo v bar, kjer jim povedo, da sem v lokalu razbijal pepelnike, čista laž. Obrnil sem se celo na državno tožilstvo, vendar postopka nisem nadaljeval zaradi pomanjkanja prič. Na silvestrovo 98/99 - junaki bara av. Visconde de Salreu Estarreja sem sestavil program, v katerem je bilo: 12 zvonov v eni noči [in dnevu] ...d.j. na nadzor rezident sergius guest d.j. Vitorio in incognito. Sredi zabave in zato, da bi se doma oblekel za zabavo in prijatelje, ki naj bi se pojavili, sem iz bara, kjer sem bil tisti večer ob koncu leta vratar, vrgel vse stranke. V mislih se sprašujem o vrstnem redu abecede in mislim, da sta bila ab ali abba daleč naprej, razmišljam o ustvarjanju varnostnega sistema med moškimi, kot je mežikanje ali dotikanje in čutenje drugega in vse hitenje, da bi videli, kaj je narobe ali kaj trpi, in pomagali. Gledam televizijo in mislim, da opombe vsebujejo sporočila za moj um. gledam f.t.v. kanal in mislim, da bom tistega dne prejel Nobelovo nagrado. Nekoč sem mislil, da jem človeške organe, in tisti dan je bila trgovina s hrano na kilogram. mislil sem, da so razbita stekla na ulici diamanti. gledal sem film snatch / porcos e diamantes v kinu v Aveiru, ko pomislim, da sem igravec v filmu, si začnem sezujevati čevlje in vstopati ter izstopati iz kina, to je bil moj film. V Estarreji sem v dejanju največje svobode pobegnil v bližino reke in

Razmišljam o plezanju po drevesih, pol telesa spustim v reko in mislim, da sem genij in da me opazuje gospod predsednik republike, imam stike s kravami, ki so se pasle, in jim skušam sporočiti svoje misli. Mislim, da mi kradejo ideje in da mi hočejo škodovati, začnem čutiti čudne stvari, se izolirati, počel sem stvari, kot je vrtenje cele sobe, bral sem psihološke knjige, da bi razumel, kaj se mi dogaja, začel sem imeti blodnje, preganjalne manije ali da me opazuje in nadzoruje bodisi televizija bodisi dnevno časopisje, mislil sem celo, da mi bo oče kupil bar in da je največji na svetu, počel je samo bizarne stvari, zaradi katerih so bili starši resno zaskrbljeni, v tej splošni zmedi je nekdo poklical GNR in gasilce, ki so me še prepeljali v bolnišnico, iz katere sem pobegnil, ure in ure sem drvel, dokler me niso našli vojaki GNR, ki so mi rekli: "Odpeljali so me v bolnišnico v Aveiru, pozneje pa na psihiatrično urgenco v Coimbri. Gasilci me odnesejo privezanega na nosila, po pogovoru mislim, da bom dobil injekcijo, in po pogovoru z vodjo psihiatrije grem k dekletom, vendar dobim le injekcijo ... Ko se zbudim, sem v sobi na psihiatričnem oddelku! Pobegnila sem, vzela taksi in se iz Coimbre odpeljala v Estarrejo, kjer sem taksistu rekla, naj počaka, in šla opozoriti mamo ... Naslednji dan sem moral vzeti tableto, ki so mi jo poslali psihiatri, ne da bi vedel, da je namenoma, da bi se počutil slabo, in jih prosil, naj me odpeljejo v bolnišnico, kjer sem ostal več kot 20 dni v režimu fizičnega omejevanja, tj. privezan s pasom na posteljo! V Estarreji se je sprejem medmrežja zdel kot povabilo za vstop v sosednjo hišo, vstopil sem celo na vrt, misleč, da sem

Celo pritožili so se, vendar so nato v GNR rekli, da me res iščejo, in me odpeljali v bolnišnico. Glede na bilten o hospitalizaciji - psihiatrična služba - je bil pacient v to bolnišnico sprejet 1999-01-03 in odpuščen 1999-02-15 - normalna bolezen. V bolnišnici Coimbra je prejel prvo številko superinteressante, v kateri je bil človek, ki obrača papirje, in je bilo ime sparks. Udeležil se je turnirja v nogometu, ki je potekal v psihiatrični službi - moški huc 11. februarja 1999 v Coimbri k meni je pristopil vodja psihiatrije, ki je kadil z mano in mi dal pepel v plastični lonček ter me zavajal, češ da bom uspešen, da bom imel ženske in potoval, ko je na koncu prišla sestra in sem si rekel, da me boš peljala na neko zabavo na ftv in bo samo seks, ko je bila na koncu injekcija, ki jo bom vzel naslednji dan, ko sem se zbudil, sem se znašel v neki sobi od ne vem kod, zapustil sem meje bolnišnice in šel v smeri mimo vozečih avtomobilov in osvetljenih hiš ali tam, kjer je bilo gibanje, misleč, da z mano komunicira policija, na koncu me je nazaj odpeljal gospod, ki se je peljal mimo in me videl v pižami, prosil sem jih, naj me izpustijo in mi dajo v podpis pogodbo o odgovornosti, česar vse medicinsko osebje ni upoštevalo, čeprav sem bil polnoleten. Pot od tam je bila kot potres v mojem družabnem življenju, naslednjih nekaj let sem postal krhek, imel sem celo strahove, kot so: iti v kavarno, bati se, da bo skodelica padla in da bodo ljudje komentirali moje ime.

Kot tretji uradnik sem leta 1999 raznašal pošto in priporočena pisma, takrat sem si pobelil lase, pošto sem raznašal z avtom, ne da bi imel pismo, na območju tovarne, kjer sem bil

pri vožnji s hitrostjo 30 km/h sem želel prvič občutiti, kako se avtomobilu ob nesreči celo zlomi odbijač, in res sem moral to upravičiti.

Ne spim, ker nočem spati hočem živeti tu je ovira, ki mi ne dovoli spati soočil se bom z nespečnostjo.

Vpisal sem se v externato luís de camões, zaprosil za enakovrednost v portugalsščini 11 vrednosti in ponovno opravil tečaj v kapitaliziranih enotah srednješolskega izobraževanja. Izjava ipj, delal sem kot animator informiranja, kot štipendist sem od 01. 03. 1999 do 05. 02. 2000 hodil po šolah in promoviral zdravo vedenje mladih. Na spletu sem si začel ogledovati pornografijo in imel stike s klepetalnicami. "pri opravljanju svojih nalog se je izkazal kot zainteresiran in dinamičen, svoje naloge je opravljal pravilno, in sicer je skrbel za uporabnike, širil informacije, ki so zanimive za mlade, posodabljal informacijske medije in se povezoval s portugalskim mladinskim inštitutom", Aveiro, 09. marec 2000. V zadnjih dneh sem šel sam na Tenerife začnem razmišljati o ženski svojega življenja in napišem tri razglednice z imenom raquel Mamede - Bombarral Portugalska in po nekaj dneh dobim telefonski klic od nje v albufeiri simuliram slabo razpoloženje skupaj s takratno prijateljico grem v stanovanje, da bi bil z raquel in po nekaj urah se najdem pri bivši. Sredi nočnega kluba sem s prijateljem, ki skače z enega balkona na drugega in me opozarja na bivšo. Čez nekaj trenutkov je tudi ona skočila in mi prišla naproti, jaz sem zbežal v dnevno sobo stanovanja in se skrtil pod rjuhe moje takrat najboljše prijateljice, ki me je vprašala, kje je Filip, jaz pa sem se izvlekel iz rjuh in

Rekel sem, da sem tukaj, ona je pobegnila iz stanovanja, lovil sem jo po ulicah in jo celo spotaknil, da bi jo pomiril, a je ostala na tleh. Dobil sem ponavljajočo se diplomo o srednjem izobraževanju 1999/2000 s končno razvrstitvijo 16 od 20 - ovar 11. decembra 2000, izpit sem opravljal v interdisciplinarnem prostoru in na sredini odšel ter ga sklenil zunaj, nato sem ga oddal drugemu učitelju, čez dva dni sem šel v njegovo pisarno in se opravičil zaradi pomanjkanja poštenosti, učitelj pa je opravil še en izpit in pripisal oceno 20, najvišja ocena, ki jo je učitelj uporabil, je bila 16 od 20. Pri portugalsščini sem dobil oceno 11, pri angleščini 15, pri francoščini 15, pri interdisciplinarnem področju 17, pri filozofiji 18 in pri računalništvu 18, pri izpitih sem goljufal in tako dobil odobritev pri predmetu. Med študijem sem delal v hotelu "meia-lua", bil sem zaposlen, s poklicno kategorijo "pripravnik recepcije 2. letnika" od 8. februarja 2000 do 31. maja 2000 "znanje sem pridobival v tem hotelu v oddelkih recepcija/recepcija in bar. V tem obdobju je pokazal veliko sposobnost učenja, nenavadno predanost in tudi čut za odgovornost. Hvalimo njegovo razpoložljivost in njegov odnos z vsemi nami. Ovar 28/07/00.tu sem spal v hotelskih sobah, prirejal zabave v baru in hodil na bazen v odsotnosti odgovornih oseb. Imel sem disciplinski postopek zaradi napada na kolega iz bara, ker se je zaradi njega počutil neprivilegiranega, saj je vedel, da sem bil hospitaliziran na psihiatriji. Nato sem odšel v Lizbono in se zaposlil kot natakhar v kavarni v nakupovalnem središču imaviz. bilo je leto 2000 in hodil sem v diskoteko v nakupovalnem središču, kjer sem plesal do poznih ur in si predstavljal, da sem najboljši plesalec tistega časa.

pred hotelom sheraton, ta steklenička je bila moja druga izkušnja s kemičnimi snovmi, vendar tega nikoli več nisem storila ali iskala. Leta 2001 sem sodeloval na karnevalu zaposlenih v Estareji - entrudo ali nič! Entrudo ali nič! izjava ovarskega mestnega sveta - oddelek za kulturo, knjižnico in zgodovinsko dediščino. Izjavljam, da sem opravljal naloge administrativnega pomočnika, v režimu pogodbe za določen čas, med 6. avgustom 2001 in 30. majem 2002, v službah obiskovanja javnosti v mestni knjižnici ovar in v muzeju júlio dinis - ovarska hiša, "kar sem počel z velikim občutkom odgovornosti in vztrajnosti", imel sem dokumente knjižnice in poskrbel, da je izginil register "izgubljenih primerov". 2001 - GNR bolnica leiria med leirijo in bitko je po radiu prišlo do ovadbe tovornjakarja, ki je oviral promet, na kraj so poklicali bt, ko so odvedli avto, so rekli, da ni globe, poklicali so okrepiteve in me vkljenjenega odpeljali v bolnišnico leiria. V caldas da rainha se mi je zdelo, da sem videl ostrostrelce in ljudi, ki so me opazovali z oken. 26/11 do 07/12 2000, v bolnišnici infante d. Pedro 2001 - dobim brez voziškega dovoljenja s strani dgv vrnem se domov z vozilom, vendar že brez dovoljenja in nikoli več ne vozim dobim pismo s sodišča, ki me kaznuje z globo zelo resnega prekrška (brez minimuma) 30 dni kasacijskega obdobja, odnesem dovoljenje na dgv, ki ga obdrži in pravi, da naj vzame drugim zaradi tistega zakona, da sem voznik manj kot 2 leti. Svojo sobo sem celo obrnil na glavo in mislil, da me snemajo kamere in da me opazujejo vohuni. V Leiriji mislim, da je Interpol sodeloval z menoj, ko sem dal 5,01 centa. Enkrat sem dal 5,01 centa bencina in plačal 5 evrov, misleč, da sem odkril formulo za zmago in postal milijonar. Takrat sem mislil, da imam pod avtomobilom ruske vohune.

Mislim, da sem čarovnik in da nadzorujem avto s svojim umom in možgani, ki so prilepljeni na avtomobilski stroj pri stalnem vrtenju, zaradi česar se v spodnjem perilu podam na sredino ceste z odbojno žogo, ki me je pustolovščina, ki je bila sprožena v Caldas da Rainha in je udarila v tla pred sodiščem in šla do njegove strehe. Zaslišuje me brigada GNR poveljstva b5 šteje regije Coimbra in Aveiro začnem imeti ideje o preganjanju in dajati časopise v avto, ki ga vleče po nalogu bt v leiriji. Prijava liscont - upravljavci zabožnikov, delavec s kategorijo praktika na upravnem področju. Za trenutek sem legel na stranišče v liscont, imel sem 2 meseca brez kajenja hašiša in ko sem se vrnil, me je bolela glava in težave so se začele z zgodnjim odhodom liscont globoka ljubezen, trpela ljubezen se je čutila tudi pozabljena globoko na pol izgubljena obžalovala in živela. Potoval sem pod oblaki letel sem pod nebom bil sem na planetih na Marsu in na Jupitru na Marsu sem se odločil, da te ljubim in na Jupitru sem te hotel imeti in tu je moje bitje, letenje od peresa do planeta bila je moč, bila je energija, veselje bilo je nekaj, kar je prenašalo ljubezen v obliki rože. Imelo je moč sonca, gibalo se je kot sončnica, imelo je svojo voljo v nenehnem iskanju nečesa vročega, bilo je sanje, osvajanje, cilj, vse s strastjo, brez razsežnosti, bilo je grandiozno, neverjetno, skratka zelo ljubeče. Pogledal sem skozi okno, opazil sem obzorje, z očmi sem preletel hrib, pogledal sem naprej, videl sem tvojo zvezdo, bila je bleščeča, sijoča, dvignil sem oči, videl sem luno, bila je moja in tvoja, bila je pokrajina, potovanje, videl sem te potovati po kopnem in pod morjem, spremljal sem te, potovala sva, osvajala sva drug drugega po kopnem in pod morjem, bila je samo luna. Pogrešal sem te, želel sem si te, želel sem si te, ljubil sem te, razmišljal sem, čutil sem te. Pogrešam te in želim te imeti.

Tukaj, v želji, da bi te srečal, te ljubi, vedno misli nate in čuti tvojo prisotnost, te pogreša in je brez tebe, misli, želi, čuti in ljubi te, ne da bi te videl, te želi s petimi čutili: z vidom, ki te vidi, ne da bi bil tam, z vonjem, ne da bi te vonjal, s posluhom, ne da bi delal hrup, z okusom, ne da bi te okusil, in z dotikom, ne da bi se te dotaknil. Spomin, da sem zaradi tebe trpel, čutil, ljubil, živel, nikoli ljubil drugega sem poljubil, v tebi videl, vstopil, so ljubezen, ki si jo bom vedno zapomnil. 30 maj 2003 poroka ljubezen mar filipe moura 02 jun. Lisboa - Madrid havana Madrid 09. jun. Lizbona 10. jun. 2003 grem na Kubo in v havani kupim 100 dolarjev marihuane, ki je pravzaprav sranje. Preden sem se pridružil, sem bil 4 mesece brez kajenja jointov, potem sem kadil in me je bolela glava, to je bil začetek intrig s šefom in na koncu sem vzel bolniški dopust in šel iskat službo. Na Filozofski fakulteti sem spal v učilnicah in kadil džojnt. Câmara Municipal de Lisboa biblioteca orlando ribeiro strah me je bilo stika z mlajšimi, ustvaril sem si fobijo pred dejavnostmi z njimi. Potem ko sem želel razjasniti nekatere dvome z nadrejenim tehnikom, sem rekel, da dajem odpoved in vzamem bolniški dopust - predsedniku Isla sem poslal pismo z opisom dejstev, in sicer da ne smem vstopiti v stranišča in pustiti sira v opekaču, odšel sem ... Svoje nezadovoljstvo z zadovoljstvom sem napisal na razglednico iz ctt in jo poslal sebi, da bi jo prejel. Predsedniku republike sem poslal pismo, v katerem sem podal poročilo o svojih zadnjih osmih letih. Brezposelnost, obrnem se na socialno zavarovanje pri državljanski trgovini v Lizboni, ki mi pove, da nisem upravičen do nadomestila za brezposelnost, čeprav sem ga v resnici imel, prepiram se z ženo in taščo ter se z vlakom odpravim v Faro z namenom, da bi ujel letalo za Luksemburg.



da bi se pogovarjal z durão barroso v Evropski uniji, da bi mi dal službo. Kulminirati samo še en trenutek, trenutek, ki izhaja iz te vaše misli, verjetno vsi obstajamo ne samo kot krepostna podoba, ampak v funkciji videza ali stanja um ne umre v trenutku, ko preneha ves fizični obstoj in nenadoma vse ugasne, ali pa bi lahko kulminiral.

Slišal sem glasove ukazov, ki so mi govorili, naj naredim samomor, trenutek prej sem ženi povedal, da sem "heker", da imam poklic, napisal sem papir, v katerem sem povedal, da sem jih vedno ljubil, šel sem v mini market in kupil dve steklenici grenkega mandlja ter vse skupaj popil z nekaj tabletami. Ko je prišla žena in videla, da me ta situacija objema, je poklicala inem in kmalu zatem so prišli gasilci, ki so mi dali olivno olje, in ko sem se zbudil, sem bil v bolnišnici s plenico. Nekaj dni pozneje sem sosedom povedal, da je šlo za interakcijo z drogami, in oni so mi celo povedali, da je bližnja kavarna, če ni bila ena od kav, ki sem jih pil 02/2007 1. poskus samomora.

Če bi moja duša izhlapela v meni, bi ostale le skrivnostne ruševine, ki so tuje fantaziji. Iz nastale subverzije plava brezdelje še enega, posebnega trenutka. Odsotnost, če bi se dotaknil in videl tvoj svet, bi bila umazana, brez nemega dotika čutnosti, vsaj verjetja v nekoga, presega mojo resničnost. Moja preprosta žalost je tako kot vsa sreča dosegljiva kot nedosegljiva. Po čarovniji, brez ironije v enem dnevu ti povem, dotakni se me in me začuti, ko me gledaš, in videl boš, kdo nisem in kaj sem čutil, nikoli toliko trpljenja, nič več želje, umiranje za tebe skozi mene za tebe sem pisal, za toliko sem trpel in nikoli umrl in

por ti nunca perdi perdi só senti ser junto a ti num ardente fósforo que que queimima a dor que em me encerra quando tudo queimar. Nikoli te nisem odnesel, še več, v tebi bom rekel, da trpiš, ker te nikoli nisem zapustil, in vedi, da sem te ljubil in te bom vedno ljubil. Zdravijo ga v bolnišnici Curry in Cabral, kjer je bil v "komi" in se zdi buden ter se vidi oblečen samo v plenico, pogovora s psihiatrom, ki pa mi po podpisu soglasja izda odredbo za njegov odpust, se ne spomnim. - Pomislil sem, da bi iz oken nadstropij vrgel živali, in imel ideje o uničevanju ali ubijanju ljudi neverjetne motnje čutil sem reze po telesu in raztrganine zelo moteča stanja duha in čustveno vznemirjeno željo, prosim te, daj mi poljub kot tisti, ki jih poznaš? Daj mi skriti poljub, kot so tisti, ki sva jih ukradla drug drugemu, ko je želja narasla Daj mi poljub, mehak, takšen, več. Nežen, sladek zate. Poljub ti bom dala od sebe. Z vsem dolžnim spoštovanjem, dovoli ti in meni! Kaj si ti misliš o meni in jaz o tebi? Hvaležen sem vam, da ste me prebrali, da ste me morda razumeli! Mimo del premislekov, če ste me že prebrali, so vam že odvzeli elações vsaj zgovorno darilo, ki se je razvezalo ob zakonski uri že masa petelinov ali igra petelinov tu strašno vprašanje!? Razmislek o komunikativni ekstazi razumljivega do najmanjšega in preprostega odmeva tišine, ki nas oddaljuje dejanja so besede bolečine tudi v preprostem zanosu zavrnitve. Fizično nepremagljiva ovira, vendar ne po hormonski in duhovni kemiji svetlega bitja. Nebeška telesa nas napadajo za razcvet popolne ljubezni. V iskanju deteljice ljubezni, kajti bogastvo je v razumevanju večplastnih bitij in vedno z nečim, kar lahko dodamo k temu pogledu. Še en dodatek, še eno povečanje, ta želja po sočutju in nežnosti, ki nas preganja v samospoštovanje

predstavnik v družbenih krogih. Če gledamo z vidika enega in nedeljivega jaza, nobena volja ni odtujena, ne glede na to, koliko volje se pojavi v krogu. Tisti zlati krog, zaveznitvo dobre vere ter zvestobe in spoštovanja, predvsem dolžnosti do, ne obstaja. V načinu delovanja smo čisti in divji in nič ni bolj sebično od jaza, ki samo s tem, da je tak, vedno vdira v drugega s svojim stališčem. Ko se um vname zaradi preprostega soočenja idej, se moramo sklicevati na zdravo pamet. Kdaj moramo popustiti ali vmešavati svoj jaz v drugega. Nič bolj banalnega kot zavračanje tistega, česar ne želimo, ni, to je enostavno. Ljubiti in ljubiti pomeni čutiti drugega in ne sebe. Konstruktivni odnos povezave med nami bitjem. Vtisnjeni v instinktivno vedenje mislimo le na sebe, nato na mene in mimogrede spet na mene. Konflikti, ker je človek jaz, ki se spreminja v "jaz", in nikoli ni povsem prepričan, koliko "jazov" mora prenašati, preden se prepusti drugemu. To je nekakšen prihod k nam, ki se vedno odpira. Opazujte, s katerim "jazom" se maskirate in kakšna je stopnja sebičnosti. No, oklep sebstva bodo nekega dne "ti", ki obstajajo in ki so "jaz" plus "me", tako razbili, da bodo razbili oklep. Ljubezen: ljubezen premaga vse. Razveza avgusta 2007. Šumeča svetloba - pada in šumi, se redči in širi v razvejanosti nepremagljive želje, saj je iluzija kot vsi pogledi, ki se nato zrušijo, ko se soočijo z zunanjo resničnostjo. Obdarjena z zlobo in ponarejenimi občasnimi epizodami norosti šumeče želje kot ljubezen, ki se širi in onesnažuje, zaseda vse misli in se pusti obvladati in nadvladati, to je izmenjava poživljajoče energije, svetlobna vsebina je tu. Osvetljeno nebo, nič ni močnejše od želje, da bi dosegli popolno ravnovesje osvetljenega neba, saj so zvezde tiste, ki mu dajejo življenje in premikajo misli

ideje ali dejstva, od želje do konkretnega, nič lepšega kot nebo, osvetljeno s konstelacijskimi energijami, ki zahtevajo stalno interakcijo med zvezdami, in moč zvezd je edinstvena. Strah me je, kako se energije razblinijo v brezplamenski dim, to ni želja po razlagi kozmične resničnosti. Razočaran sem, ko se vitalnost zatira s prilagajanjem, kristalizacija čustev pa je nedvomno maska politične korektnosti. O, duša, preobrazi se v čarovnijo in poleti nad mislimi, ki nimajo impulzivnega toka resnice dejstev in nenehne mutacije stvari, spremembe so stopnje in cikli, skozi katere gredo vsi in se razvijajo, vendar nikoli na poti strahu in trpljenja čustev. Osvobodite se in razširite, predvsem pa trpite mutacijo življenja, to spremembo, ki nas žene. Luč življenja, potopite strasti norosti. Zakaj? Instinktivno ljubimo in želimo biti ljubljene, strasti in razočaranja pa utirajo pot različnim iluzijam. Zaveden in zaljubljen se osredotočim in skoncentriram na celotno metodologijo resničnega ljubljenja, to prebije vsako laž. Goli v polju delovanja biti ljubljen se soočamo z resnično identiteto bivanja, zato biti ljubljen od nas zahteva globoko zavedanje, zakaj smo ljubljene, in vendar obstaja nujna dihotomija, da voljno vračamo in tudi ljubimo, ta dialektika predpostavlja, da  $1+1=1$ , ko logično nihče ne more ničesar uživati. Torej logično  $1+1=2$ , pravilno, vendar ravnanje ne bo produktivno, če rezultat ne bo tehnična vezanost stališč in vrednot ter vedenja nasploh, zato potem obstaja en sam položaj sredi ljubezenskega življenja. Razumemo in bo ta resnica edini vir užitka, ali individualistično bitje želi drugo dejanje, dejanje je razumljeno kot prava svoboda. No, nisem doživel

Nočem biti popolnoma prepričan, zato si občasno predstavljam, da sem osel, in danes je težko imeti osle, obstajajo pa umetne riti, ki zavajajo tiste, ki se resnično postavijo v to vlogo, sklepajte sami. Jaz nisem za to, pravzaprav se bojim norih stvari in odnosov, ki jih ne zagrešim, saj je nor človek nor le v določenih okoliščinah in ko ga ocenjujejo drugi, kar je pogosto odvisno od "habitusa". Če malo odstopim od tega razmišljanja, želim reči, da sem nor, predpostavljam, da mi je bilo vseč več ljudi in od tod, da nismo nikoli izpolnjeni, želimo si več ljubezni in več in več ljubezni, zakaj toliko ljubezenskih ambicij, kot sem postavil vprašanje. Vzamem ga nazaj z naslednjimi besedami: vsi smo svobodni, da v ljubezni zagrešimo nore stvari, smo ranljivi in pogosto z nami manipulirajo. Želimo verjeti, da je res, da ljubimo, zakaj, ker smo bili ljubljeni, ta občutek, ki prebudi naklonjenost in sproži življenjsko modrost

11/2007 2. poskus samomora s tabletami, stopnjevanje v curry in Cabral bolnišnici, takoj ko vstopim v bolnišnico, se mi približajo medicinske sestre "tako da se poskušate ubiti ob tej uri z benzodiazepini?!", Po analizi sem intravenozno izvlečem iglo in kri se izliva.

Živeti in umreti med življenjem ali umiranjem? O, oprostite, ali to ustreza? Seveda, kdo se še nikoli ni ubil? Vsi smo že nehali živeti za trenutek, vsi brez izjeme mislimo, da bomo umrli, potem pa bomo živeli, to je protislovje smešnega. Po svojem rojstnem dnevu sem poskušal iti "onkraj", po dvajsetih urah sem se zbudil popolnoma iznakažen in uspavan, preživel sem, ampak

enkrat. Sodeloval sem na javnem natečaju, kjer me je ekipa treh zdravnikov ocenjevala za delovno mesto administrativnega tehnika, dobil sem oceno 17,41 in se uvrstil na drugo mesto na natečaju, pri čemer noč prej nisem spal in sem pokadil več kot 10 jointov, razgovor pa je bil zgodaj zjutraj. Pogovor je bil na medicinski fakulteti v Portu. Nekaj dni pozneje sem šel celo tja, ker sem imel samomorilne misli, in kjer me sploh niso videli, sem čakal, vendar sem se naveličal čakanja. Luč me je vodila proti toku ekstaze vsakdanjega življenja, osvetlila mi je nezdravo in nerazumno prihodnost za takrat ja, grmenje je treščilo vame in eksplodiralo kot dinamit, odrt od pogrebnega užitka. Takrat da ozdravljen sem prišel iz kaloričnega drobovja strogosti in natančnosti. Toda ne vem, ali bo to razsvetlilo mojo preteklost, saj se bojim, da nima energije. Zato obstajata dva pola, dve skrajnosti, in mene je zadela pozitivna in zdravilna, ne pa črna in strašljiva. Ta svetloba prihaja iz jasnosti čustev in racionalnosti somraka takojšnjega in impulzivnega, brez prehoda in nepreglednosti čutov, ne iz čustev, vtisnjenih ali pribitih na čustva, iz užitka živeti in uživati s polno močjo to, kar nas premika na zemlji in nam daje moč ne, zgrabi talent, ki ga imaš, in silo kot modri žarek rež in oddaja od neizživetega zadušitve ter zlonamernih in prodornih misli, ki nas žrtvujejo kot sence, vse ima gibanje, vendar je prisotno in kot da se razkriva, prodira v čute vida in nam skozi tišino časa kaže jasnost misli, in kot da molči, utrjuje mnenje in uživa v neslavnih nesposobnostih, ki jih drugi prenašajo z negativnimi ali pozitivnimi energijami. S hitrostjo misli, neposrednega, sekunde, delčka, trenutka, in trenutek je trenuten, zato ne bo

rezov v sliki niti v najbolj smešnem vedenju, saj ima vsakdo pravice, ne glede na to, ali imajo pozitiven ali negativen učinek. Že raztrganinski učinek črne fejest se zgodi na nevtralnem polu čutnosti in se prenese v norost živahne energije, željne užitkov in luči, zato vam svetujem, da s svojo lastno energijo udarite po svetlobi in ta bo razblinila goreč nasmeh kot pepel, brez toplote, a besna ob razburjenju. V drugem kvadrantu imamo modri žarek z nemoteno mislijo na lučke božičnega drevesca in strese, ki nas spravljajo v raztresenost. V tem prehodu se soočimo s pragmatičnimi energijami, ki niso izstopajoče, temveč ovirajoče, ki nam preprečujejo, da bi doživeli trenutnost, grom vznemirja in vidno vpliva na zvočni val, ki proizvaja nadzvočne hitrosti, vendar ni tako močan. Kar je resnično in se zdi neresnično. Življenje, v večnem prijemu, ki se postavi tja in potem se z njim ni mogoče soočiti, ga zaobiti ali manipulirati, je strah disidenta, ki šumi in doseže vrhunec v eni točki paralize uma ustvarjanja, domišljije ali samo naslikati cvetočo črtico zelenega odtenka in zgrabiti življenje v tem tonu živega razcveta, tukaj je označevalec, ki si ga vedno hotel izpostaviti, živi intenzivno.

01/2008 Naredil sem si tetovažo s črkami

Darklightning in iskrica na lopatici in reči moč svetlobe'08  
po tem tetovaža nikoli več poskusil proti življenju

2007-11/2008-01 - Komercialni hitri telefon Sem najboljša stranka šefa, ki kupi 5 mobilnih telefonov podjetju in se neha pojavljati na delovnem mestu. V Estarreji v knjižnici na mestu, rezerviranem za parkiranje invalidov, sem se usedel in se ulegel na mesto, ki namiguje na moj protest

o tem, kako biti drugačen pomeni ne biti drugačen, tj. končalo se je s pritožbo nad velikostjo same knjige, ki se je začela in končala in je bila napolnjena s plagiatom iz knjige o "biti drugačen", ki je bila v izložbi ob vhodu, ki je bila po enem dnevu polna pravil dobre vzgoje in bontona z več kot 20 zvezki na stojalu. V knjižnici Estarreja 02/2008 hodim z modro čelado del in kot delavec javnih del na vrata sobe napišem naslednje: V meni vlada tišina za trpljenje. Svojemu bratu grozim s smrtjo in pod to obtožbo me organi odpeljejo na psihiatrični pregled. Na lastno pobudo grem v bolnišnico visconde de Salreu, kjer me sprejmejo kot pacienta, nastane razprava, kje in o tem, ali sem bolan ali ne, je, da me je računalniški sistem sprejel le kot bolnega?! Predlagam, da grem v psihiatrično bolnišnico v Coimbri, kamor pridem z vojaškim gnr, ki me je odpeljal domov, naslednji dan. Prešel sem na besedno stavko in ostal nem več kot 10 ur. Kupil sem svetlobno in zvočno opremo s 100-vatnimi zvočniki in skozi okno spalnice sem na največji glasnosti predvajal zgoščenko z manifestom proti Dantasu, o Joséju de Almada-negreirosu, futurističnem pesniku Orfeju in sploh. H.U.C. - bolnišnični bilten Univerzitetne bolnišnice Coimbra - psihiatrična služba - moški - pacient, sprejet v to bolnišnico 2008-02-02 in odpuščen 2008-02-18 - normalna bolezen, zamenjal je plenico svojemu sostanovalcu, z drugim sem se sprl in nato odšel sredi zdravljenja. Organi so me pripeljali v bolnišnico, pri čemer me je psihiater, ki me ni niti videl, proti moji volji prisilil, da se podredim zdravljenju, privezal na nosila in mi dal injekcijo. Vzel sem knjige, ki sem si jih izposodil, in



Tisti dan sem jih vrgel v jezero pred mestno hišo in si slekel srajco, pred mašo zunaj sem pokazal svoj tatu z risbo moči svetlobe, v procesiji sem pustil celo 15 evrov. Svetnik za kulturo Estarreja me je pozval, da bo, če ne bom izročil knjig, odvzetih iz knjižnice, sprožil kazenski postopek, najhuje pa je, da je bila zgoščanka opraskana in na dan procesije so knjige vrgli v vodnjak mestne hiše.

Ko sem zaradi bolezni postal nem, sem si zamislil načrt, da bi ohranil večmilijonsko skrivnost. Mislil sem, da ne bom govoril, ker nočem, ostal bom nem, moj sin pa bo z arabsko knjigo, ki sem jo napisal z roko, imel največji zaklad na svetu.

Na oddelku v Coimbri so mi diagnosticirali shizofrenično psihozo - morda se mi zdi, da sem shizofrenik šele zdaj... Poslušal sem pogovore na sestanku medicinskih sester, najpametnejša pomožna sestra je opazila, da poslušam, in rekla kolegicam, da sem na vrsti jaz ... V obrazec "nevarnost pobega" sem napisala "obdrži pižamo" in zdelo se mi je smešno, ali bi kdaj pobegnila v pižami?! Da bi se rešil te prisilne internacije, moram podpisati sodno listino, v kateri je navedeno, kako bom spoštoval ravnanje. Na razgovoru v bolnišnici v Aveiru sem povedal, da se želim zdraviti s psevdonimom "gospodar svetlobe", da jem samo sadje, ki je padlo z dreves, in da ne maram masla in jagodne marmelade. Kaj je bilo v običajnih obrokih. Razmišljal sem o načinih samomora, kot je metanje s standarda Discoveries itd.

Življenje, Čutim trpljenje, ki mi preprečuje, da bi videli, Rad bi bil resničen z vedenjem vedno zvest, ampak kot žalosten klovn sem lažen nasmeh, veselje notranjosti,

ne upošteva zunanosti. Čutim nihanje, zaradi katerega zapustim običajen kraj, potujem in ostanem na točki, ki je daleč od lastnega pogleda. Čutim prepaden korak, nenaraven pojav, a kot divja žival čutim divjost in s hitrostjo raztrgam, zadušim in ubijem, kot da mi je neka prirojena sila namenila, da v danem trenutku propadem. Na potovanju brez sledu ostane podoba upornega, sovražnega in resnično grešnega, tu je na nebu prisega na temperaturo časa, ta nasilni zagon cveti in raste, to ni nič drugega kot slab trenutek, vsa divjost je kulminirala in se izpopolnila, oblečem se kot klovn in z itn kapo - obvestiti Portugalsko v kavarni Venezuela. Odidem na CTT (pošta), da bi prevzel pismo s sodišča, uslužbenki povem, da se zaradi bolezni ne morem podpisati, naredim prstni odtis, se pravi, da ostanem brez pisanja. V Coimbri sem v bolnišnici, tako kot v hotelu, našel košček kartona, ki sem ga pritrdil na kljuko vrat in na katerem je pisalo: "Ne motite! Ne moti!" Nosil sem ga s seboj po obodu bolnišnice in se znašel tako, da sem z drevesa pobiral listje, iz listja in cvetnega prahu pa sem naredil cigarete iz šibja, za katerega sem prosil Tomasa z vzdevkom "padalec".

Po enem tednu sem zapustil bolnišnico, ki sem jo ponovno vzel v bolnišnico z zgodbo o psihiatrični oceni pod vodstvom GNR ovar - v Coimbri sem postavil razstavo stola za omejitev gibanja z ustavo, ki jo je ponudila skupščina republike in odprta v obrambnem delu v odsotnosti organov. Prižgem in ugasnem luč, rekoč moč svetlobe z izklopom stikal v bolnišnici Coimbra, kupim super zanimivo in pride velika tema, naslovljena na izvor hudiča "hašašina / vulto". Ker je psihiatrični oddelek mešan, sem imel celo oralni seks s pacientom v moški sobi in v spalnici. Bil sem

v bolnišnici v Aveiru in sem dihala skozi odprto okno, široko 5 cm. Želela sem vdihniti zrak, ki je pihal, in videla sem vrt in ljudi, ki so tekali in uživali, in želela sem vdihniti... Začutiti svobodo

Še naprej biti: način življenja

Resnične zgodbe

Nelson brás pereira

Tisto, kar je razglašeno, za kar je namenjeno. Način življenja, to je vse, kar smo podedovali od svojih prednikov, potem imamo poslanstvo, da se razmnožujemo, ko dosežemo odraslost, to, kar je razglašeno z zakoni družbe, v kateri živimo v demokraciji.

To je vse, kar lahko pridobimo, znanje, torej vse, kar iščemo, ko vemo, kaj smo zgradili.

Zakaj?

Kajti ko imamo opravka z družbo, v katero smo vključeni s silo razuma, moramo vedno živeti tako, da smo sprejemljivo bitje, da nas družba sama vidi kot gospoda, ne smemo biti podli, le bolj vredni, kot smo lahko; to je tisto, za kar živimo, vemo pa tudi, da je vmes pomoč.

Zakaj?

Ker smo bitja, da bi služili drug drugemu, zato obstaja pridobljeni problem, da govorim resnico, ko je zlo zame večje.

Zakaj?

Ker smo lahko družabno bitje, lahko pa živimo kot divje bitje.

Ko nas ne premagujejo enaka bitja.

Toda vedno obstaja in bo obstajal dvom, nezaupanje, ki nas vedno preganja, po katerem se učimo, po katerem se učimo, in to je pot, po kateri hodimo, dokler smo prepričani, da resnično zaupamo, potem si dobro služimo, ker delamo dobro.

Želimo zadovoljiti vse bralce, ki znajo brati knjige, te moje knjige, ki jih lahko najdete v vsaki knjigarni, kjer vas navdušujejo teme, ki jih želite poslušati in brati pred spanjem.

To bo dobra družba, saj ne bodo nikoli brali in videli tako resničnih pričevanj.

Tako kot tisti, ki menijo, da podajam resnične izkušnje tistega, ki je že storil napako, a se je znal ozdraviti vsega zla, ki me je pestilo.

Kakšna bo tema te izdaje?

Poročila o letenju, morda je to tema, ki ne bo preveč šokantna, ne želimo šokirati bralcev, vendar so poročila resnična in povedana na način, ki je bil doživet na kul način.

Ker sem imel izkušnjo znotraj zakona, verovanja, predstavljamo si tisoč in eno stvar, v koži čutimo pravi občutek živalskega nagona.

Želimo zmagati s silo in menimo, da moramo.

Zunaj zakona nas to bitje, ki smo se ga vsi naučili, lahko najde, in teža tega vpliva na to, kako smo bili navajeni živeti skupaj, saj kljub vsemu zlu, ki

lahko storimo, nikoli ne moremo šteti za zlo.

Mislím, da se bo vsako bitje reinkarniralo.

Ambicija, da bi želeli živeti, kar želimo, je živeti na način, ki se nam zdi lahek, ki pa ni lahek in postane težak, ko se znajdemo v primežu zakona, in ko nimamo denarja za plačilo dobrih odvetnikov, plačamo višjo ceno.

Zakaj?

Če se ne zaljubimo v smešno, tudi ne moremo biti smešni.

To je moja zgodba, zgodba mladega moškega, sina portugalskega očeta, ki pa se je rodil v Afriki. Po ločitvi med očetom in mamo sem odraščal v Pontinhi.

Od takrat se je začelo moje resnično življenje, v katerem sem želel živeti preprosto, a kot sem omenil zgoraj, lahko postane enostavno težko.

Zakaj?

Ker sem vedno verjel, da nam je zakon naklonjen, če se pokesamo.

Toda ko so dejstva dokazana 100%, ali zakon, ki ga urejajo sodišča, kjer je kaznivo dejanje lahko le resnično dokazano, da se je res zgodilo, da poleg različnih dejavnikov, ki bi verjetno zmede bralca.

Zakaj?

Ker bi bralcu težko posredovali pravi občutek bolečine, da mu ni odpuščeno in da ima priložnost okusiti, da je storil zločin, in čutiti

zlo, ki ga počnemo.

Ko nas družba zapusti in postanemo tisti videz sošeske, ki ga vsi radi gledajo.

Zakaj?

Imaš oko za iskanje, ki izhaja iz individualnih zmožnosti. Kajti vedno se rodimo z dediščino, da v življenju napredujemo, da lahko tudi učimo in posredujemo grenko življenjsko izkušnjo, in še vedno jo plačujem!

Rodila sem se v Afriki in imela tri sestre: Elviro, Cândido in Sao. Tu imate dober začetek zgodbe, ki bi lahko bila sijajna, a se je izkazala za manj dobro življenjsko zgodbo.

Nisem čutil veliko zlobe do ljudi, ki so opravljali to funkcijo, tako imenovanih zaporniških paznikov, vedno sem jih ocenjeval kot sovražnike, ker nisem hotel sprejeti dejstva, da bi se res lahko izognil temu sojenju.

Na svoji življenjski poti sem storil več kaznivih dejanj.

Uporabil je ta izraz, ki je bil v slengu, s katerim smo se ukvarjali, to je bila oblika slanga, ali pa lahko tudi izraz usmerjen.

To so bili kraji, ki smo jih iskali, in zaradi načina življenja, ki smo ga vodili, so bili to vedno pomoli, kjer ni bilo nasilja ali kjer nasilje ni bilo prisotno na mamljiv ali provokativen način, saj se v tem, kar počnemo, res dobro počutimo. V očeh družbe to ni dobro videno, saj nobena družba ne sprejema, da lahko drugi živijo od kriminala, če ga ne vidijo kot potrebo po uživanju snovi, ki

se morda zdijo zelo slabi, vendar obstajajo.

In kot taki imamo vsi svoje vrline, kot taki pa vedno slabo jemljemo, ko nam ni vseč nekaj, kar nam je bilo vedno neopazno, kot slabo, ampak to ima veliko vizijo krajev, kjer smo vsi vzgojeni, so naša sredstva in sožitje naredi naše oblikovanje želje in ambicije, da bi živeli dobro in bili boljši od drugih.

Bilo je veliko izbirčnosti, kot pri otrocih, s katerimi sem odraščal, toda med temi otroki je bila deklica, ki mi je bila vedno vseč, odkar sem jo spoznal, njen rojstni dan je bil na isti dan kot moj.

Vedno mi je bila vseč, od dneva, ko sem jo spoznal, vedno mi je bila vseč, veliko je živela z mano in veliko z mojimi sestrami, imela sva odnos, ki je bil zelo njen, to ni bila ljubezen na prvi pogled, verjamem in bi verjel, da nikoli ne bo ženske, kot sem imel rad tisto, ko sem jo prvič poljubil, počutil sem se kot pravi lev, vsi se radi vidimo v savani.

Tisti, ki ima pravico do življenja, enakega vsem moškim, da si vzame ženo in ustvari družino.

Čeprav sprejema način življenja, ki sem ga živel, in ta ljubezen obstaja le enkrat v življenju, se ne počutim kot modrec, niti se nikoli nisem imel za takega, vendar sem vse spoznal, bili so tako ali drugače vključeni, vsi moramo poklicati, plačal sem velik račun, a vse to zato, ker sem hotel imeti dobro življenje.

Bil sem dober v tem, kar sem počel, začel sem delati rope, začel sem z najpreprostejšimi ropi, naredil sem nekaj oboroženih ropov. Potem pa sem degradiral s pretiranim uživanjem kokaina, dobro sem se počutil, ko sem kadil, in nisem

je želel oditi.

To me je spravljal v delirij, vendar pri svojih ropih nisem nikoli nikogar napadel, če ne bi bilo odziva, mi ne bi bilo treba uporabiti nasilja, vedno bi moral ublažiti v rešetkah sodišča.

Vem, da je tisti, ki hodi v dežju, moker, preprosto je hotel dobiti denar ali dragocenosti, ki so jih prinesli.

Od kraja do kraja je bilo različno, ker sem odraščal v Pontinhi, mi je bila Lizbona vedno zabavna, na to mesto sem gledal, kot sem bral zgodovinske knjige, mesto z zgodovinsko in kulturno vrednostjo.

Videl sem napredovanje dobrega življenja, možnosti dobrega življenja kot takega, z drugimi besedami, želel sem samo denar, vedel sem, da mi gre dobro, želel sem samo denar in v teh dejanjih sem se počutil slabo, vse, kar sem želel, je bilo zadovoljiti svojo odvisnost in se počutiti socialno, v socialnem okolju, dobro z ljudmi in se počutiti normalno, normalno v socialnem okolju, v odnosih z ljudmi.

Počutil sem se dominantnega, mislil sem, da sem lev z grivo, ki osvaja svoje ozemlje in obvladuje življenje. Tako sem se soočil z življenjem, ko sem imel žensko! No... S tem načinom življenja sem se soočil pozitivno v smislu škode, ki bi jo lahko povzročil ljudem, nikoli nisem nikogar prizadel na način, da bi druge brutalno uničil in jih pustil brez vsega.

Izkoristil sem le okoliščine trenutka in to storil le za denar, za hitro pridobitev kokaina, vendar sem vedno podaljšal tisto, kar je bilo neizogibno, kar je tisto, kar se ne rodi s človekom, ali celo morda lahko podedujemo, da je vzrok, da študija, kot je to



človek, ki pije alkohol in kadi droge, reagira na razmnoževanje genov v dednosti, ki je ostala kot posledica oploditve.

Nisem "strokovnjak" v tej zadevi, da bi lahko vse to dešifriral in bralcu posređoval to priliko, tipa, da bi o njej govoril, ker sem o njej moral govoriti, so načini življenja. Včasih jih vidimo v dobri, včasih v slabi luči.

Zakaj?

Ker način življenja, ki smo se ga naučili, kot sem omenil zgoraj, ni vedno mogoče delovati zlonamerno, je treba odpustiti, biti dobro priznan!

Zakaj?

Ker živimo iz tega, iz standardov, živimo iz občutkov in občutki narekujejo življenje, je to oblika ambicije, da bi lahko imeli dobro življenje.

Razmerje se je začelo, star sem bil 22 let, bil sem v vojski, vendar nisem hotel iti, a zakon je tako določal. In takrat sem doživel pravo razmerje, strast, ki je nikoli ne bom imel kot Cristina, in tu se je začelo razmerje, za katero si vsi prizadevamo, vsi želimo najti svojo pravo boljšo polovico.

Živel sem intenzivno, čutil sem, da se ne počutim dobro, če je ni z mano, in takrat je verjetno izkoristila to, da je imela malo več moči nad mano.

Ljubil sem to dekle, bil sem ljubosumen, vendar to ni bilo bolno ljubosumje, bilo je zdravo ljubosumje in v tem ljubosumju ni bilo prave bolne zlobe, zaradi katere bi lahko nekoga prisilil, da ostane z mano.

Zakaj?

Mislil sem, da sem sam in da bom izgubil žensko svojega življenja, če jo bom izgubil, vendar se je zgodilo. Jaz sem hotel v zgornjo sosesko, ona pa v diskoteko v campo pequeno, prepirala sva se in takrat sva se razšla, morda to ni bila njena volja, njen starejši brat nikoli ni dobro sprejel najine zveze. Z njim sem se sprl, vendar je bilo to, preden sem začel ljubiti tino, vendar je to minilo, bil je trenutek okoliščin, vendar mi je bil všeč, vendar ni sprejel mojega načina življenja, nikoli mi tega ni povedal, vendar tudi nikoli ni pokazal, da je na moji strani, saj je vedel, da sem dober.

To ni preveč bolelo, vendar ni sprejel mojega odnosa z njegovo sestro. Z mano je živel samo zaradi okoliščin konteksta, živela sva v isti soseski, tako da sva imela ta odnos, odnos, ki je bil posledica najine vzgoje.

Njena mati je bila iz Nelasa, Dona Conceição, njenega očeta ne poznam, vendar je bil dober človek, Raul.

Naučil se je živeti samo na ženin račun, v nekem trenutku smo ga v soseski razglasili za inšpektorja soseske, bil je otrok, a je že imel občutek za čas, že se je učil.

Takrat sem kljub mladosti hitro spoznal, da se moram boriti za življenje in za vse, kar imam: očeta, mater, hišo, hrane mi ni in ni nikoli primanjkovalo. Kajti kljub nizki plači, ki jo je prejemale moja mati, je za najemnino plačevala 11 tisoč escudosov, oče pa je plačeval samo najemnino, hrane pa nikoli ni manjkalo.

To je bil začetek konca, to je, odtujenost lahko vodi v pozabo, mislim, da je bil tisti, ki

ostal v vajeništvu, sem se moral ob izgubi očeta odzvati enako kot on.

Gledal sem nanj kot na junaka, borca, sina skromnih ljudi, babica Elvira je bila tista, pri kateri sem živel do svojega šestega leta, dokler nisem šel v šolo, kar se je zgodilo sem se navadil na babico, diplomiral sem, neodvisno od očetovega neposrednega spremstva, vendar takrat moje oči še niso bile široko odprte, imel pa sem občutek za čas.

Imel sem občutek trenutka.

So med najčistejšimi računi, ki lahko obstajajo na svetu. Zakaj?

Danes lahko vsakdo, ne glede na svoj položaj ali družbeno hierarhijo, stopi v ospredje zaradi svojega načina življenja.

Zato izhaja iz tega, da nikogar ni mogoče zares obtožiti ničesar brez konkretnih dokazov, torej na konkreten način.

Zakaj?

Tako se urejajo zakoni in vsi imamo dostop do njih, ne smemo ubijati, krasti in posiljevati.

Lahko pa se vrnemo nazaj do začetka človeštva in takšni dogodki so si sledili drug drugemu, saj na tem temelji zgodovina.

Mi smo kontinuiteta, kontinuiteta, ki bo vedno neprekinjena, tista, ki je namenjena.

In to je popolna gotovost, da živimo zaradi vzroka, da nismo nadaljevanje bivanja in obstoja na zemlji.

Ne vem, lahko bi spremenila temo, vendar bi lahko ovirala bralca pri branju in odvrčala pozornost od resnične zgodbe, ki se je zgodila.

Toda to so prilike, ki bodo skozi celotno knjigo vedno obstajale, saj bomo bolje opredelili in naredili razumljive situacije, ki smo jih doživeli.

Zakaj?

Da bi lahko videli, da je bilo vse to v družbi, v kateri je bilo vedno zdravo življenje in razumevanje, del družbe, saj smo v očeh drugih lahko celo Juda, vendar je v življenju zelo pomembna ena stvar, kar sejemo, je sad, ki ga bomo poželi.

Vendar pa je treba s teboj dobro ravnati, biti zgled, oče me je vedno videl in želel videti kot kralja, toda jaz sem kralj, bojevnik, ki ne more vedno zmagati, in začel sem zelo mlad.

Ko sem omenil, da enostavno ni enostavno, ampak težko, sem se odločil za lov.

Ko sem jo udaril z udarcem v obraz, sem začutil, da sem jo izgubil, to sem čutil v očeh, pozneje se je skušala ponovno pobrati z mano, vendar tega nisem sprejel in takrat se je začela prava zgodba o zločinu, vendar sem že imel preteklost, bil sem že ločen, ko sem šest mesecev prebil v vojaškem zaporu v Santaremu, to je bil vojaški zapor.

Takrat je bil Arnaldo obsojen, kar pomeni, da se zgodba tega posameznika ujema z mojo potjo v zaporniškem okolju, v nadaljevanju knjige bo bralec razumel pravo družbeno okolje, v tem primeru

V zaporu ga je po šestih mesecih pomilostil papež.

Vse to je bilo vlaganje, da bi lahko živel dobro življenje, sem se že ločil od tine. In kaj sem storil? Poskusil sem srečo.

Na podzemni železnici v Pontinhi sem celo delal kot pomočnik tesarja. Črnci so se me bali, delal sem s črnci z Zelenortskih otokov, dobrimi ljudmi, ki so si želeli boljšega življenja, ki ga v svoji domovini niso imeli.

Na Portugalskem so iskali boljše življenje, ki ga v lastni državi niso mogli imeti, zato so se zaradi iskanja izselili iz lastne države.

Zaradi bližine Portugalske jo je bilo lažje poiskati.

Začel sem čutiti bližino Zelenortčanov, življenja z njimi, Zelenortčanom so rekli slabi ljudje, ker so se morali boriti proti neenakosti, in ko so prišli sem na Portugalsko, so bili ljudje, ki jih niso dobro sprejeli, saj je prekomorska vojna minila, in takrat sem bil še otrok, bil sem majhen fant, prebujal sem se in začel sem tisto, česar nihče ne želi od sina, začel sem tavati, nikoli nisem bil potepuh, bil sem potepuh.

Izkušnje iz preteklosti sem že obvladal, pri osmih letih sem videl ločitev staršev, že takrat sem študiral in kot tak že vedel, da mi to ne bo šlo dobro od rok, čutil sem odtujenost človeka, ki sem ga imel za junaka.

Ko sem videl, da je izgubljen, sem se že v mladosti zavedal, da bom moral pomagati materi, vendar sem imel očeta resnično rad.

Vsako poletje sem preživel z njim, dokler nisem bil star 17 let.

Kasneje sem nadaljeval, ko sem bil v vojski, vendar se je nato začel umik, ki je naraven.

Takrat je bil v Figueiri da Foz na šoli za prometne storitve, kjer sem z njim preživel počitnice.

Moj oče je bil trd človek, imel je težko otroštvo, saj je očeta izgubil pri 14 letih.

Oče je poročal, da je bilo njegovo slovo ljubeče, bilo mu je všeč, ker je bilo to slovo v naglici, saj se je poslovil, očeta ne bo nikoli več videl, vendar je odraščal s trdo pomočjo materi, bil je sin, ki je najdlje živel v materini hiši.

Šest let sem živela pri babici, vendar je bila zelo trdna, saj je prišla z dna, trdo je odraščala in nikoli ni pustila, da bi bili njeni otroci lačni.

Takrat je bil rudar. Iskal je posle z rudo, vendar mu to ni uspelo, bil je tudi kolesar, takrat se je pridružil vojski in tam nadaljeval svojo kariero.

Postal je normalen človek, tja je prišel zaradi nujnosti življenja, saj si je zagotovil to, kar si moramo zagotoviti vsi, samozadostnost.

To se je zgodilo, saj je bil trden človek, prijatelj svojega prijatelja, prijatelj svojih otrok, vendar ni bil veliko besed, bil pa je spoštljiv in pošten.

To je tisto, kar mi je vedno želel zapustiti, toda to je bilo, je bilo, je bilo ločitev, sem se nekoliko oddaljil, nisem nadaljeval spremljanja načina bivanja in načina življenja, težav, ki jih je treba premagati, in ovire življenja zagotovljeno delovno mesto

delati, da bi zagotovili prihodnost, da bi se lahko razmnoževali, vsi so dobri otroci, vredni smo, da smo njegovi otroci, toda tudi v tem je bilo pomanjkanje razumevanja in zvestobe z moje strani, postal sem lopov, kot sem rekel.

Psihološki bič tega občutka me je samo še poslabšal, saj nisem mogel nikoli več videti, da je treba delati dobro, ampak ker sem z ločitvijo sprejemal samo zlo, je bilo v mojih mislih samo zlo.

Tako je vse potekalo do dejanja obsodbe. Kje se je začelo?

Ločitev sem že preživel, takrat sem začel vstopati v samoto, vendar je bil to moj način življenja, ki sem ga imel že iz preteklosti, in tam sem se počutil varnega pred skrbjo zaradi razočaranja, ki sem ga občutil, vendar sem si tam prisegel: zapuščaš me, nikoli več se ne bom predal.

Šel sem naprej, moj način življenja je bil uživati in krasti, in takrat sem jo še vedno iskal in večkrat sem jo iskal, in takrat me je hotela spet sprejeti, ne vem, zaradi tebe sem trpel, tega občutka nočem več imeti, bilo je boleče, ampak vedno sem moral živeti in še vedno jo imam.

Še vedno jo imam v mislih, zato sem toliko let preživel v zaporu, vedno z njo v mislih, vedno prisotna v mojem bitju, zato tako zelo cenim to strast, saj nisem doživel še nobene podobne.

Linhó, po treh mesecih preventivnega sem vstopil v linhó zapor obsojencev, moja zgodba se začne s pogumom bitja, ki ga omejuje pogum, s tem, v katerem imamo opraviti s svetom drugih, kaj se zgodi, je naslednje, saj sem vedel, da bi pot lahko bila zelo dolga v samostanu, sem se obrnil na džunglo, da bi upravljali, to je bila pot

lažje se je ukvarjati s tistimi, ki delajo zločine in so v zaporu, to je svet, kjer vlada zakon neumnosti, in ko imaš opravka z neumnimi ljudmi, moraš vedeti, kako ravnati z njimi, če pa si preveč pameten, lahko padeš, zato tam življenje ni treba voditi ne na kopno ne na morje, to je bila moja rešitev, to je bila metoda, ki sem jo izbral in zaradi katere sem zmagal, toda moj začetek bo dolg in bil je nemiren, ker sem se videl brez žene, brez svobode, videl sem se ujetega, izgubljenega in bil sem mlad, mislil sem na vse, kar bi se lahko zgodilo v letih, ki bi jih lahko preživel tam. Kaj sem torej storil? Takrat sem začel s pridobivanjem spoštovanja, to ni lahko, čeprav se ne želim spuščati v nasilne konflikte, do njih pride, ker gredo skozi rutino, ki sem jo pozneje spoznal, rutino, ki se mi je, ko sem jo videl, gnusilo živeti, nikoli si nisem mislil, da lahko ljudje drug drugemu naredijo toliko škode zaradi tega, ker nekateri prodajajo droge, drugi so potrošniki, saj se življenje v zaporu vrti okoli monopola so droge, ker sem tako začel kaditi heroin, Ker sem že vstopil v zapor zaradi prekomerne uporabe kokaina, sem se odločil, da začnem kaditi heroin, vendar v šali, glej, kadil bom heroin, ko pa sem opazil, da sem že zasvojen, nisem mogel storiti ničesar, sem se pa naučil, kako to narediti, a o tem bom povedal pozneje, torej začetek je bil tak, da sem se v zaporu kljub resničnosti, ki se izmika užitkom, sprijaznil z uporabo heroina, ker sem vedel, da se bom oddaljil od misli na seks, nahranil sem se s kemikalijo, ki mi ni dovolila razmišljati o njem. Imel sem platonske ljubezni, kot je legitimno, in dobil sem odlične, vendar je to nekaj, kar je zagotovljeno, vendar ni dovolj samo eksperimentirati, ni dovolj samo želeti kaditi, vedno je tu vidik želje biti vodja videti druge od



Odločil sem se, da ne bom nikomur žaloval, ker sem bil tudi jaz tam, plačeval sem dolg pravice, toda moja pot je bila zelo slaba, če bi se tega naučil prej, bi zmagal in ne izgubil, ker bi odšel sredi kazni, toda moja podoba je zgorela, precej sem se skliceval, obstaja poročilo o mojem prehodu skozi ta leta v zaporu, to je bil začetek konca, težak začetek, zaradi katerega ne morem obžalovati let, ko sem kadil drogo, pomagala mi je osvoboditi veliko potrebo, ki jo vsi čutimo, logično je, da imamo užitek, da imamo svobodo, da lahko hodimo in uživamo, v vseh teh letih sem imel tudi ljubezni, ki sem jih gradil v sebi, a to bom pustil za pozneje, zdaj bom govoril o poti, ki je dolga, ne vem, kako vsak začne pri vходу, ko je obsojen, to je iskati dobro počutje, tudi znotraj samostanskega življenja, vendar je to vse subjektivno, kajti v našem blagostanju morda ne bo vseč tistim, ki nas gledajo, lahko nezadovoljni na različnih točkah, prvič lahko kradejo, drugič lahko postanejo sužnji, delajo, tretjič lahko postanejo varuške ali gospodinje čez dan, v zaporu je toliko različnih ljudi, da se ne more vedno vedeti, kaj gre v dušo ali kaj ima vsak rad, mnogi izberejo dobro, da se jim ne škodi, toda poleg vsega tega je še bolj pomembna stvar, nikoli, nikoli ne moreš kupiti prijateljstva, tudi če je v zaporu plačano, soočenje je v zaporu zelo težko, tam so tisti, ki nimajo ničesar, soočenje v zaporu je šibko, šibko na eni strani in močno na celotni, dal bi tisoč milijonov ali karkoli bi moral dati, da bi se vrnil, da bi se rešil, toda hotel sem iti to pot, hotel sem iti težko pot, to je bila pot, ki sem jo vedno ubral

razumem, da je bila moja stran vedno bolj psihološka.

Od takrat naprej v zaporu nisem več našel poti dobrega, nisem verjel v dobro, videl sem samo zlo. Zakaj je bilo tako? Ker sem čutil gnus do samega sebe, ker sem bil v očeh drugih zgolj piranha, piranha je slengovski izraz, ki smo ga uporabljali, pomeni luzerja, tistega, ki se noče posvetiti nobeni stvari, razen tistemu, čemur se je odpovedal, vedno gre po poti tistega, ki se vedno predaja božanskemu, moč prihaja iz tega, iz prepričanja upanja in vere, in to sem vedno nosil s seboj, tam sem videl umore.

Toda meni je bilo vseeno in pustili so me živeti, nikoli mi niso poskušali škodovati, resnici na ljubo, in prav tako se je vse začelo, bil sem zelo nestabilen, nepredvidljiv, in ravnateljica šole me je spodbujala, naj nadaljujem študij, vendar sem sklenil, le da vsi, ki študirajo, nimajo podpore družine, zagotovljene podpore.

To vedno obstaja, če je zagotovljeno z zakonitim načinom življenja in možnostjo zahtevati vse, kar je narobe, zato se imenuje zajamčena podpora, v okviru zakona so oni tisti, ki nam dajo prav, ko nas sistem potiska in premaga, ker smo zaradi pomanjkanja denarja potisnjeni v sistem, kjer gre, če je denar, vse zelo dobro, pravica deluje, ker če ga ni, ga že ni.

Ne glede na to, koliko vam verjamejo, ne morejo storiti ničesar, da bi to spremenili, ker so uradniki in morajo samo sporočiti, da ne morejo ukrepati, ne da bi bile izpolnjene zahteve, ki jih določa pravosodje, in sicer da je treba vložiti ovadbo za uvedbo preiskave, če pa bi uvedli preiskavo

Vedno sem bil varen, ker sem vedel, kako se gibati v zaporu, poznal sem pokvarjene paznike, tiste, ki so v zapor prenašali droge, nekateri so se rešili, drugi so končali v zaporu.

Nekatere od teh aretiranih policistov sem že poznal, z enim od njih, Alfredom, sem izstopal in imel epizodo, bil je človek noči, kralj noči, upravljavec nočnega kluba, to je pravi kralj mafije, zaslužil si je boljše življenje, bil je nekdanji goe policaj, vendar je šel po poti kriminala. zelo sem vesel, da sem ga omenil v svoji knjigi, saj sem se od njega naučil nekaj stvari, čeprav je bil policist in sem imel z njim manj pozitivno epizodo v življenju, v zaporu Linhó so me hoteli ubiti, le da sem bil takrat že veteran, tam sem odsedel pet let. Poznal sem vse osebje in vsi so poznali mene, in ta epizoda je bila slaba za ves zapor, v odnosu do zapornikov, ker sem bil za vse spodbuda, v meni so videli zgled za zagotavljanje kontinuitete v kloštru, ker smo morali biti tam, in ko sem zgoraj omenil, da bodo Kapverdčani moja zveza, se nisem zmotil, dejansko so bili, hoteli so se mi oddolžiti za tisto epizodo, poskušali so me ubiti, povabili so me na čelo, vendar nisem hotel uporabiti zveze nikogar, samo dal sem mu vedeti, da bo mrtev, če ga bom hotel.

Toda po ironiji usode se ni zgodilo nič od tega, samo pretepli so ga, niso ga ubili, odkupil se je in skušal okrepiti moje prijateljstvo z njim, vendar je v sebi vedel, da te epizode ne bo nikoli pozabil, odpustil sem mu samo to, da je bil ponižen in da ga je prevaralo, kar so govorili o meni, ne zaporniki, ampak služba paznikov, in

smer, saj je vedel, da me ne bo mogel premagati, plačal bi zgodnjo ceno smrti, tako je bilo, pustil sem ga hoditi in ko sem spoznal, da je ponižen, sem se ga naučil spoštovati in sprejeti, saj ne bi bil živ, če ga ne bi želel, vendar ni bil vreden tega, bila je le visoka cena, kritizirali so me navadni zaporniki, ki so sovražili policiste, prezirali so me.

- nelson, kako sprejemate tega fanta?

Sprejel sem ga, ker je bil poleg vsega profesionallec, v okolju, v katerem je živel, je pridobil močne sovražnike, saj je bil policist, imel je veliko znanja, poznal je vrhunske ljudi in poznal je močne ljudi, ki bi lahko pomagali, zagrozil mi je, naj se neham pogovarjati s tem posameznikom, sicer ne bodo več imeli našega spoštovanja in oni našega, vendar sem ga pustil živeti, bil je eden od naših, capeverdeana, ki sem ju omenil, sta bila nelson in carlos, živela sta točno na območju, kjer sem odraščal, bila sta moja rama, na katero sem se lahko naslonil, in stvari, ki so prišle ven, so prišle pozneje, in želela sta videti tega posameznika pobitega, vendar sem ga pustil oditi, od tega posameznika nočem ničesar, kljub vsemu nimam nič proti njemu, in zgodba o teh bratih carlos, ustrelil ga je agent psp, na katerega se je skliceval, bil je zelo pretepen, z mano je igral šah, bil je "strokovnjak" v tej zadevi, znal je igrati samo za denar, vedno sem mu govoril, da se ne spleča, da igramo iz ljubezni do srajce, ampak takrat je bil že dobro, mene so sponzorirali manuel in romão in badona, dogovarjali smo se kot bratje, bila je medsebojna pomoč, med nami je bilo vse, v sredini, kjer zločin preži na vsako sekundo do tisočinke sekunde, je veliko stvari in včasih te lahko ujamejo sredi, in ko sva to naredila, sem se odločil, da grem na svojo pot, opravil sem veliko spremestev znotraj

zapor, to pomeni, da sem poskrbel za blaginjo nekaterih, in da bi zaslužil svoje, to pomeni, da ena roka umije drugo.

To je bilo geslo, geslo medsebojne pomoči, vendar je vedno obstajala nevarnost, da se znajdemo v situaciji, če nas pokličejo, v Linhóju se je zgodil umor, nikoli se nisem spraševal o tem, bili so dobri dnevi in dnevi užitka, ker sem bil celo odločen, da to naredim, nisem mogel, vedno sem mislil nase, nikoli nisem mislil na druge.

Vse je šlo zelo hitro, dokler me po osmih letih v linhóju niso premestili v dolino Judov, nikoli me niso hoteli in me dobro sprejeli, hoteli so mi škodovati, a so me spoštovali, vedno so čakali na mojo brezskrbnost, ki jim je nikoli nisem dal. Bila je ena ženska, ki je bila uradnica na pravnem oddelku, bila mi je všeč in sem ji odpustil, a odpustil sem ji z veseljem, dan, ko so mi nastavili past, je bil ravno čas, ko sem bil močnejši kot kdajkoli prej, s policaji se nikoli nisem veliko pogovarjal, to je bila nevarnost, bil sem pripravljen na vse.

Ne glede na zlo, zlo, ki bi se mi lahko zgodilo zaradi dejstva, da sem sprejel izobraževanje, ki temelji na prihodnosti in s katerim sem lahko živel, je to močan dejavnik, da si tak, in da si navajen na to in da sprejmeš nauk, da je življenje tako, da živimo, da umremo, da ga samo sprejmemo, ampak ko sem bil premeščen v Vale de Jews, pa je vse to ostalo za mano, se je začel nov cikel, to je bil moj način življenja in način razmišljanja, da ne dovolim nobene zlorabe, imel sem svoj značaj, vrel sem v malo vode, in ko sem prišel v vale de judeus, sem se odločil za novo smer, hotel sem se znebiti nočnih mor iz preteklosti, čeprav sem jih imel, iz preteklosti, res jih nisem imel, to je bilo preprosto rečeno, kar gre tam, ampak to ni čisto tako, kar gre tam, gre tam;

samo prepustite se, pustite se ukalupiti fantaziji, da smo res dominantno bitje in postanemo lastnik celotne galaksije, to pomeni, da je vse nefunkcionalno in da je vse pripravljeno za to, ker so delodajalci in ne nadzorujejo zaposlenih svojih pustolovščin kraje in da lahko rečejo, da je to legalizirano, to je način zavajanja, eden od trenutkov, ko sem se najbolj proslavil v linhó, je bilo moje osvajanje, ker poleg zagotavljanja mojega imena na trgu. Imel sem še nekaj, to je bil trenutek vsega ali ničesar, brez možnosti pobega pred zmago ali smrtjo, to je bil moto, ki sem ga imel v sebi, moč živeti in uživati v tem, česar nisem imel, ko sem bil zaprt, nikoli nisem uporabil neutemeljenega nasilja nad svojimi tovariši, skoraj sem jokal do solz, nikoli nisem uporabil neupravičenega nasilja do tovarišev, skoraj sem jokal zaradi zla, ki sem ga videl izvajati druge tovariše, ki jih je obvladovalo nasilje in so bili morda prisiljeni narediti vse, kar so hoteli preprodajalci, vendar nisem šel po težji poti, čeprav sem se oklepal heroína, prisegel sem si, da bom za življenje v zaporu pripravljen ubiti in dostojno živeti, da me na koncu ne bodo motili, na koncu so vse nesreče trenutka, s katerimi se moramo spopasti, čeprav ni bila moja želja ustvarjati si sovražnike tam, kjer jih ni, in hoditi slabo s sabo, so bili tisti, ki so mi skušali škodovati, vodstvo me ni maralo, zato so to storili, poslali so svoje obveščevalce, da so bili ves čas prisotni, ko sem bil odprt, imeli slabo vest, toda ena stvar je pritegnila mojo pozornost in me prisilila, da sem se spremenil, veliko sem se opiral na učitelje, ki sem jih imel, do nekaterih sem čutil platonsko ljubezen, in to takrat, ko je šlo dobro, toda čoln

potem se je obrnilo, zgrabili so me in me dali v dolino Židov, po osmih letih zapora v linhóju je bilo težko, v zaporu sem pustil obsežno zgodovino, saj sem jih vse poznal in oni so poznali mene, zato me nikoli niso hoteli stoođstotno kaznovati, pogosto so me kaznovali z disciplinskimi kaznimi, nekatere zaradi agresije, druge zaradi verbalne agresije do paznikov, in tako sem spoznal, da imam v resnici opravka z mafijo, ki je močnejša od mene, v resnici pa niso bili nič več od mene, imeli so le knjige in diplomo, zaradi katerih so se razlikovali od mene, ker so takrat že bili, veliko sem igral turn the ball, za svojo zabavo, pravzaprav sem igral vse, kar se je igrati dalo, igral sem najvišji troboj, ki ga lahko kdajkoli igraš, pikovega asa, nekateri so mi rekli, da bom imel s to karto morda smolo, časi se spreminjajo in takrat sem začel spoznavati, da življenje ni v zaporu, ampak zunaj njega, vendar tega nisem nikoli hotel ponotranjiti, vedel pa sem, da je to moja močna stran; začela se je dramatična zgodba, ki se je končala z umorom; bili so trije bratje in vsi so jemali heroin, heroin je bil zanje trenutna potreba, bili so odvisni od njega, bili so narkomani.

Toda globoko v sebi so bili skromni ljudje, imeli so dobra srca, saj jim je bilo treba pomagati, ker je bilo življenje, ki so ga živeli, in tudi jaz sem ga živel, težko.

Toda vse to je rezultat načina življenja, tistega, ki premika vzrok, saj sem celo ustvaril poezijo v povezavi z izkušnjo in kontekstom situacije, vse

Prosili so me za pesem, pa naj je šlo za pisanje dekletu, karkoli že, vedno so me prosili za pesem, vendar sem se izgubil in v času potrošništva sem sprejel ta način življenja, vem, kar vem, in nisem pripravljen nikogar učiti, ker sem imel izkušnje s tem v preteklosti, zaradi česar sem postal junak nekoga, ki je zabredel v smeti in uspel vstati.

Vse je šlo za to, način doživljanja, način življenja, način, kako smo morali dobiti drogo za kajenje, ker če bi mi jo ponudili in dali, je ne bi kupil, postal sem kupler za dilerje, da bi jo prodali, morali so mi zagotoviti vsakodnevno klofuto, s praškom, da sem ga kadil, takrat sem postal suženj za dilerje, zaradi tega sem dobil vzdevek, vsi so mi hoteli pomagati, dajali so mi droge za prodajo in jaz sem jih uporabljal, imel sem največji prosti čas, ki ga lahko ima vsak odvisnik od drog, biti zasvojen in kaditi droge.

Vendar sem bil znan po svojem športnem duhu, po tem, da sem treniral vsak dan, in to je zmotilo ljudi, ki so me videli in gledali.

Vedno je napoved nepričakovanega, pošteno sem se navadil na tak način življenja in po zaporu sem se težko vključil v družbeno okolje, ker je to okolje, ki ga poznamo, je zelo majhen prostor, kjer se zaradi vsakodnevnega sobivanja vsi poznamo, vendar fizično.

Vsi želimo biti glavni, ker se počutimo upravičene.



da želimo osvojiti prostor, v katerem smo lahko prepričani vase, da se znajdemo v okolju, v katerem se vedno spopadamo s strahom, vendar to ni strah, ampak preprosto zagotovilo, da lahko premagamo situacijo, če vemo, kako biti, kako govoriti, kako biti v najtemnejšem poslu, ki si ga lahko zamislimo, v svetu drog, ki je zelo obsežen, je neizmeren in neizmerno obsežen vse, na kar lahko pomislite, ko govorite o kriminalu, torej vse, na kar lahko pomislite in kar ne služi ustvarjanju dobička, na način, za katerega se pravi, da je pravilen ali da je sprejemljiv za družbo in za oči zakona, potem se začne spor, vsi želimo zmagati, tudi če si moramo za to izmisliti, v tem primeru krajo, trgovino, skratka, težke obtožbe, Gre tudi za izkoriščanje, kadar gre za kronično odvisnost, pri kateri odvisniki sami vedo, da nimajo izhoda, dejavnik odvisnosti jih zelo ohrabri, jim zapoveduje, jih podreja, izsiljujejo denar od družin, ki čutijo bolečino ob pogledu na sina, odvisnega od heroina, in predpostavljajo, da je vse, kar se lahko izgubi človeškega dostojanstva, z drugimi besedami, izgubiti vse vrednote vzgoje, ki smo jo prejeli, biti nekdo življenja, živeti tako, kot so nas učili, da živimo, ker so to vrednote, ki smo jih navajeni upoštevati v skladu z družbenim redom in etičnimi vrednotami, ki so nam jih zapustili naši starši in ki jih bomo razglašali ne glede na to, koliko otrok bomo rodili, to je vzgoja, ki jo bomo učili, je vedno podaljševanje življenja.

V Svetem pismu je zapisano, da smo rojeni, da bi se razmnoževali, vendar lahko v Svetem pismu preberemo tudi, da je Kajn ubil svojega brata Abela, vendar je bil blagoslovljen in mu je bilo odpuščeno, saj je bil zapeljan v zmoto. Včasih se v življenju zgodi, da smo

napeljan v zmoto, usodno, tisto, kar je zapisano pravilno, ker je bilo zapisano po izkušnjah in obliki zakonov, v katerih je živel in odraščal.

Zakaj?

Sila razuma vedno zmagaja, in vse sodbe, ki jih človek lahko sprejme v življenju, včasih niso najbolj pravilne, vse, kar tehta za dejavnik: obrekovanje, da nisi smešen in ne padeš v milost, da si tisti, ki ga hočejo vsi prezirati, ponižati; Na ta način se dobro počutijo in ob pomanjkanju ekonomske moči smo vedno omejeni na igranje, saj se tudi domneva, da je to igra, torej obstajajo tisti, ki pravijo, da je treba znati igrati, dobro počutje, dobro počutje s samim seboj, sposobnost pomagati, ker so nas tudi tega naučili, imamo skupno življenje s svojimi starši, s svojimi brati, sestrami, babicami in dedki, ker je to naša generacija, ker smo nadaljevanje njihovega nadaljevanja, ko vidimo, da smo nastali iz njihovih potomcev, to pomeni, da vedo, da smo sposobni spoznati sami sebe, da vemo, da so naši in da so oni naši, ki so vedno na naši strani, vendar nikoli ne marajo videti, da bi imeli člana v družini, ki jim ne more ustreči, imajo podobo, da bi ohranili življenje je bilo ustvarjeno na ta način napredovanja, združevanja, blagostanja, nihče ne mara imeti ali videti nekoga, ki je iz naše družine ali nekdo, ki nam je blizu, ker smo konec koncev vsi ljudje, imamo opravka drug z drugim in družinsko okolje nas včasih hoče preveč sprejeti, čutijo se lastniki tega, kar so ustvarili, in iz tega naredijo način življenja, ki je zapisan v vseh

teološko branje, ki ga je mogoče prebrati, tj. študij religij.

Vsi dobivamo moralne lekcije, prav je, da tisti, ki čutijo tako zvesto bližino, ki delajo vse okoli tega, da vidijo naše dobro, naše ljubljene, da jih vidijo dobro, ne glede na vse, in jim nikoli ne želijo škodovati, zaradi podobe, ki jo ohranjajo, in tiste, ki so jo učili, vrednot, po katerih so se ravnali, ne dovolijo, da bi dobro pogledali na položaj, ki bi se morda lahko rešil, če ne bi bil včasih napačno razumljen. To je, vse to je zelo lepo in mediji to tudi tako prenašajo, tako kot fasado pokažimo lepo podobo, nanje pritiska tudi oblast, ki jo vsi sprejemamo kot vladajočo, zelo težka tema, ki pa je povezana z vsem tem, o čemer se bo poročalo, obstaja, mi obstajamo, obstajali bomo še naprej, izobraževanje je namenjeno tudi tistim, ki trdijo, da so lastniki razuma, in včasih prenašajo in želijo razdor, vsem jim je skupno eno, da ohranjajo blaginjo, blaginjo, ki jim lahko da obvladovanje vsega, po čemer lahko hrepenijo in želijo blaginjo za družbo, toda vsi so živeli in bili vzgojeni z očetom in materjo, dobili so ustrezne pogoje, da bi lahko napredovali v karieri, po kateri človek hrepeni, toda tudi njim ne uspe, toda vedno pozabljajo in jim vlada podoba; Ta govor sem ohranil, ker je moje življenje ogromno, veliko sem se naučil, razvil sem, kar sem moral razviti, čeprav sem bil v zaporu, nikoli nisem mislil na konec, vedno sem si želel imeti neposreden stik z osebjem ustanov, v katerih sem bil, svojo zaporniško kariero lahko imenujem tako, bolje jo bo razlagati v smislu besede tako, vendar mora biti, mora biti razlagana na najbolj pošten in

iskreno, kar je v življenju. To je povezano z dvostranskimi odnosi, to so odnosi, ki jih urejajo vsi narodi, to so zadeve, ki so v interesu skupnosti, da bi zaščitili dobrine, da bi lahko dali blaginjo, ki je bila vzpostavljena v svetu, o svobodi je najtežje govoriti, lahko damo vso svojo svobodo, najlepšo stvar na svetu, to je največji užitek, ki ga lahko imamo v življenju, to je biti v svobodi, moramo znati premagati vse ovire, ki jih imamo v življenju in na katere lahko naletimo. Teh je ogromno, lahko bi začel z glavno: družbeno dobro, vsi imamo nekaj skupnega, radi se imamo, lahko smo grdi, lepi, ni pomembno, navadimo se živeti skupaj, videz ni vse; včasih za dobrim videzom najdem manj dobro plat, toda to je bila apolonova plat, plat lepote, ki jo je nietzsche opisal, da sem sledil njegovi avtobiografiji, za to ni glavnega razloga, plat lepote je tista, zaradi katere sanjamo, zaradi katere obožujemo, ki prinaša vse dobro, toda tu je, dobro hodi zraven zla, kot je nietzsche opisal dionizovo plat, to je dobro in zlo, utelešeno v instinktu človeškega bitja, ko govorimo o vseh bitjih, ki obstajajo na vrhu zemlje, ne glede na to, kdo so, pa naj bodo politiki, sodniki, župani ali predsedniki društev, vsak je lahko, celo televizijski voditelji so lahko karizmatični in imajo čut za hvaležnost, vendar tudi nikomur ni mogoče odpustiti, pravilno rečeno odpustiti, vsi imamo razlog, in ko se postavljajo vprašanja, moramo domnevati, da vse, kar počnemo, počnemo zaradi zakonov, ki urejajo družbo, in da je besedi zakon mogoče narediti prav. Takrat so dobili pravico, da niso kaznovani in da jih zakon opredeljuje, ker

vse to ustreza, zloraba obstaja, je obstajala in bo obstajala, je prolog.

In prolog izhaja iz transcendence, učenja o onstranstvu, vsi živimo, ker vemo, da je transcendenca več kot onstranstvo, da je biti, biti zmožen biti, učiti in imeti vse, vendar obstaja ključna beseda, ki vse to označuje: filozofija, način življenja, užitek življenja to je tisto, kar sestavlja enega od dejavnikov transcendence, še naprej smo in še naprej živimo na enak način, v evoluciji bivanja to, da je bilo ustvarjeno, to, da je bilo opuščeno, nikogar ne dela slabega, blagoslovljeno dobro, ki ga lahko prakticiramo, je božansko, tisto, ki se ga učimo, je naša usoda, da se učimo vse nam je zapuščena dediščina velikih vrednot, zato se hvalijo v besedah, v katerih pišejo, toda vse to je poveličevanje, dabi ohranili oblast in bili v vzvišenosti, kajti vse to bi lahko bilo lepo, če bi se res vse izpolnilo in je zapisano, da je bilo zelo dobro.

Zakaj?

Vstopili bi na najširšo pot človeške gnilobe, smo sužnji legalizirane demokracije, izkoriščanja položaja zaprtosti in podrejenosti strožjim pravilom; včasih ne reagiramo enako kot običajno na pomirjujoč način, se imenuje transcendenca bivanja, preobrazba v najbolj kruto plat bivanja, to sem občutil, iz izkušnje sem se naučil, da je jeza preživetje za življenje, živeti in preživeti se vidi in tako dokazujejo vrednote znanosti, ki prevladujejo kot varen način življenja, ko mora biti tako, ne moremo uiti vprašanju, naše značilnosti, ki nas sestavljajo, so različne, vendar vse izhajajo iz istega, mistifikacija, popolnejših bitij ni

kot kdorkoli drug, vsi vedo, kako živeti, za to potrebujejo zagotovljeno in verodostojno podporo celotnega bitja, delamo v sodelovanju, izplačujemo denar, da bi drugi lahko imeli boljše življenje, brezposelnost, pravičen razlog, to je izkušnja, ki jo boste vsi delili z mano, to zgodbo sem poimenoval nadaljevanje bivanja, to bo podaljšek te izdaje.

Vse se je začelo po ločitvi staršev, sprejeta sem bila v samostanski kolegij v São Miguelu, tako se je imenoval kolegij, počitnice sem preživljala z očetom, bil je blizu, vendar po ločitvi nisem imela dobrega odnosa z očetom in od tam se je vse začelo, mama se je po ločitvi preselila v Pontinho, stara sem bila približno 10 let, ko sem prišla in spoznala Pontinho, sem pobegnila iz kolegija, ker nisem sprejela takšnega načina življenja, vendar so me ujeli, bil sem nedolžen, vedel sem, da obstaja moč zakona, moj oče je bil vojak, upal sem si na pot skozi zgodbe, ki mi jih je pripovedoval oče, o tem, da je bil moški vključen v vojaško službo, služil je narodu, trd človek, kot sem že omenil, vendar se je pustil prevzeti strasti do ljubezni do druge ženske, dober človek, fizično močan, tudi intelektualno, to mi je koristilo, ker sem podedoval njegove gene, imel sem ga za junaka, to je bilo vse učenje, ki se je pozneje preoblikovalo.

Zakaj?

Dominacijo sem vedela, da lahko naredim, od trenutka ločitve, ko sem ostala z mamo, sem postala samostojna, mama je dobila ljubimca, delavca, delal je na pošti in dela, je človek z vrednostjo, tudi tam se je začelo, morala sem pomagati mami in postala sem dominatorka zadeve, vse je bilo dobro obvladano, obžalovala sem, jokala sem, ampak

Zmagal sem, mislim, da je to najprimernejša tema, ljubil sem ju kot nikogar drugega, na srečo sta zdrava, imata svoje življenje, normalno je bilo, da sta se prepirala, vendar sta imela vedno prav, jaz sem bil tisti, ki je zaspal zaradi transcendence želje po več, hotel sem imeti, ne da bi karkoli naredil, mislil sem, da je to enostavno.

Delati sem začel, da bi pomagal mami, vendar sem kmalu ugotovil, da se ne bom pustil obvladovati, zato sem začel delati kot casqueiro (pomočnik tapetnika), ki izdeluje strukturo za oblikovanje in oblazinjenje.

Tam je delal nekdo, ki je bil kletar, človek iz strukture za oblazinjenje kavča, bil je robustnega videza in nisem več želel prenašati njegovega agresivnega načina govora, to sem doživel že z očetom, zato sem se odločil, da spremenim situacijo, čutil sem, da imam sposobnost za napredovanje življenja, to me ni obremenjevalo, vendar bi se tistega dne lahko osramotil, zaradi tega, ker ga nisem želel raniti ali poškodovati, vendar sem, da bi se zaščitil, vrgel kamen v velikosti dlani, vendar sem ga vrgel odklonjeno, želel sem opozoriti.

Še vedno so me sprejeli tam, še naprej sem delal tam, potem sem odšel po lastni izbiri, ampak tudi lastnik umrl porabi HIV boleznijo, to je bila situacija, ki mi ni bilo všeč, Videl sem ga trpiti v bolezni, vendar sem ga vedno spoštoval, sem izgubil službo, sem začel v aktivno, to je, v slengu se uporablja kot vodenje, in ne prenašanje s šefi, želimo neodvisnost, sem se počutil kot sin leva, in deloval kot tak.

Marca 1996 so me našli v podzemni železnici avenue, v podzemni železnici je bilo že več ropov, bile so prijave zločinov, ki so se tam dogajali, in zgodilo se je, da je mimo prišel psp in nas prosil za identifikacijo, in to je bilo to, že prej, teden dni prej, sem bil na postaji benfica super obtožen, da sem oropal bralca, ampak fant, ki me je spremljal, ricardo, je bil previden, neizkušen, prišel je iz ovarja, mesta ni poznal, a se je znal orientirati, bil je narkoman, in takrat, ko sem užival kokain, se mi je zdelo dobro imeti varnostno berilo, to je, da bi se zavaroval za prihodnost, to je, da bi imel silo, zvezo za napredovanje.

Toda zdaj pride na vrsto struktura, eden glavnih dejavnikov zvestobe, začne se razglabljanje, tako sem odkril, kar sem že vedel, da ne moreš zaupati, če ne veš, toda moje izkušnje so bile obsežne, ogromne, bil sem prepričan vase, bil sem dober v tem, kar sem počel, opravil sem že več oboroženih ropov, izbral sem pot, da nikomur ne škodim, samo dobim denar.

Za kaj?

Da bi živel, sem vstopil v ta način življenja in marca 1996, natančneje 28. marca, sem bil opozorjen na nalog za aretacijo, ki naj bi bil prijavljen, moram samo dodati uvod v to temo, teden dni pred aretacijo na postaji Benfica Super, sem se znašel spati v avtomobilu, lastnik je bil podpolkovnik iz zračnih sil, človek, ki je bil že v tujini, tam sem spal, vendar sem imel še vedno hišo v pontinhu, pravzaprav sem bil tisto noč z ricardom, ukradla sva bralnik in zaspala v avtu,



presenetili in zbudili so nas agenti psp, ki so pripadali benfica super squad, vendar se nisem vznemirjal in rekel ricardu, naj se ne vznemirja, da bo moral biti močan in reči ne do konca, ni bilo dokazov o nasprotnem, vendar me je opozoril, da se lahko pojavijo policisti, vendar sem ga pomiril, rekel sem mu, da je v redu, spil sem veliko viskija in se mi je zdelo, da spim in se mi ni mudilo domov in sem živel blizu. To se je zgodilo, to je bil najhujši dvom, ki ga človek lahko občuti, ko uči in trenira situacijo trenutka, ki bi se lahko zgodil, tistega dne sem se izmuznil. Uspelo mu je, da je upošteval moje pravilo, da ne sme ničesar povedati, vendar jih ni prepričal in so šli po vse parkerje v bližini, da bi izvedeli, ali vedo za kakšen rop, modri cd predvajalnik, vendar smo pred tem storili več zločinov in bili vsi vpleteni v rop in ugrabitev, šli smo na poizvedbo na avenijo podzemlja, policijska postaja je bila v marquês de pombal, lizbonska metropolitanska policijska postaja, zaslišali so nas, jaz nisem rekel ničesar, ne poznam ricardovega pogovora, ampak ker sem že imel zgodovino, ko sem prejšnji teden preživel identično situacijo, sem zaupal.

Tistega dne sva zapustila policijsko postajo, nisem imel kaj povedati, zaupal sem njegovemu pričanju, tako da sem lahko ušel, takrat sem pridobival voziško dovoljenje, delal sem, vendar sem že prejemal nadomestilo za brezposelnost, nadaljeval sem s pridobivanjem voziškega dovoljenja, šel sem narediti kodo, opravil sem jo, že sem vozil, počutil sem se dobro, imel sem se odlično in takrat so mi vročili, dobil sem nalog za prijetje s strani pravosodja, pobrali so me doma, prišel sem iz telovadnice, treniral sem več kot mesec dni, ko sem šel v pravosodje, sem ugotovil, ko so me zaslišali na policijski postaji na markizi, ko so me zaslišali na

marquês de pombal Nič nisem rekel, Ricardo pa je povedal vse, dal sem svojo izjavo, v fazi ugotavljanja dejstev je bila sodna preiskava, nisem jim imel ničesar povedati, nič ni bilo dokazano z očitnim dejavnikom. Zato nisem mogel sprejeti te odločitve, to bi bilo, kot da bi se predal, morda bi bilo bolje, da bi imel drugačen odnos, da bi povedal resnico, da bi sodeloval, da bi se pokesal, vendar sem se presojal po svoji modrosti, želel sem se tudi igrati s pravico, sodnik, ki me je obsodil, je bil človek, ki je imel v življenju težave, ena od njegovih hčera je umrla zaradi predoziranja, tudi drugi preostali sinovi so bili odvisni od drog, odvetnik me je posvaril, ali bom povedal resnico ali pa bom trd oreh, vendar sem si zaupal.

Ni me zagovarjala, kot bi morala, ni znala biti operativna v legitimnosti dolžnosti, ki jih mora opravljati kot predstavnica zakona, takrat nisem imel osebnega odvetnika in ga nikoli nisem dobil, tega odvetnika sem moral najeti po aretaciji, ko sem bil obsojen, ko sem bil obsojen, najel sem ga, to je bila vsa energija, ki sem jo želel zbrati, vedel sem, da sem na razpotju, bilo je pričevanje, ki ga nisem želel sprejeti, plačal sem visoko ceno, zaradi pomanjkanja sodelovanja in vse to je prišlo do moje velike obsodbe, razmišljal sem celo o umoru.

To je bil zame žalosten dan, prisegel sem si, da bom preživel vsako neugodno situacijo, ki se mi lahko pripeti, to je bil zame začetek konca vsega, pred časom sem izgubil svobodo, vzel sem težko verigo in uspel preživeti.

Prav v času zmage sem se naučil umetnosti, da sem se lahko sam branil, prek mene so me vsi spoštovali, tudi upravna oblast, ki je tista, ki opravlja naloge zaporske ustanove, saj je s tem

ko hočemo nekaj osvojiti, se moramo ukvarjati, so lastniki kosa, to pomeni, da so lastniki ozemlja, ki ga obvladujejo, mislijo, da so tako, jim je ukazano, da naredijo, kar je treba storiti, da sledijo poti v zvestobi, ne glede na to, kako se morda zdi, lahko in da lahko vsakdo ima, vendar obstaja podrejanje, ki je diskvalifikacija, ko imajo ta položaj, mislijo, da so lahko gospodarji razmer, ne sprijaznijo se z najpreprostejšim bitjem, ki mora živeti, to je napoved tega, kar so študirali, in katastrof, ki so jih zagrešili, ne ene, ne dveh, ne štirih, bile so različne, zelo različne, imenoval sem jih križanje najbolj nesrečnih, vendar sem si dvignil moralo, ker je bila vedno visoka, vse se je začelo, ko sem prišel na inštitut.P. Linhóju je bil vstop težak, zelo težak, bil sem poln besa in volje do zmage, razmišljal sem celo o pobegu, če bi imel priložnost, uspelo mi je vztrajati, vse to zato, ker sem dobil spoštovanje veteranov, ki so bili v I.p, in oni so bili pravi stebri, da sem se naučil življenja v samostanu, boril sem se, boril sem se, uspel sem, če ne bi bilo tako, bi bil v pozabi, vsi se me spominjajo, vsi se me radi spominjajo, bil sem značilna podoba, postal sem mračen in hladen vodja, ki ni znal ljubiti, in tako sem osvojil slavo znotraj zapora, to so bila hladna dejanja, ki so morala znati živeti in ostati na vrhu zemlje, da bi zmagal. Hitro sem vzgojiteljem, pomočnikom, paznikom in neposrednim dokazal, da mi bodo pomagali zmagati v težki bitki, nisem čutil podpore samo gledal na okoliščine trenutka in pomoč je bila barbarska, zgodilo se je, kar se ne bi moglo, postal sem demon v sebi, vendar nisem iskal težav hotel sem samo živeti in preživeti, to je bil trenutek okoliščin.

Isabel je bilo ime ravnateljice šole, v kateri sem ohranil zdravo in prijetno spoštovanje, vedno me je spremljala, vedno mi je pomagala, pozneje pa se je v meni razjezila, vendar sem jo vedno spoštoval. Vse to pa je bilo posledica močnega pritiska, ki ga je izvajal upravni sistem, katerega ravnatelj se je imenoval João G. Človek, ki je prišel iz tujine, pobegnil je, ko so ga hoteli ubiti, njegova zgodba je znana, več let je vodil upravo v Linhóju, vse do moje premestitve, dobro sem ga poznal in bil je celo človek, s katerim si se lahko pogovarjal, bil je komunikativen, zanimala ga je tema, me je napačno razumel, morda zaradi poslancev, bil sem dobro viden v strokovnem krogu, na ravni društva so me vsi spoštovali in ta direktor je želel vrhunec svoje kariere, to je, tukaj sem, da dominiram, tukaj sem, da zmagam za vsako ceno, bom dobro viden, to je bil njegov cilj, med drugim bi lahko povedal še kaj več. Eden od vzrokov, ki jih je najbolj zagovarjal, je bila trgovina z mamili, rad je pomagal narkomanom, vendar je v zameno zahteval kovanec, igral se je z zakonom, imel je moč vplivati na uporabo negotovih in pogojnih izhodov ter izhodov odprtega režima, ni bil slab človek, le tisti, ki se zgledujejo po svojih, ne degenerirajo, jaz pa sem se odločil za težjo pot, pot, po kateri nihče ne hodi rad, vendar sem se odločil, da ji bom sledil, da bom sledil poti, ki mi je bila vnaprej namenjena, ko govorimo o usodi, se nam včasih zgodi, da se nam to posreči, ne bomo zelo daleč od resničnosti, kot otrok sem imel veliko sanj in to so bile sanje, ki so se spremenile v nočno moro, prehod v puščavi sem že predvidel, videl sem že svojo prihodnost, vendar se mi je vse to prikazalo v sanjah, spremljale so me čarovnice, ki so se tako imenovale, podale so mi

sanje, ker so morali iti skozi, ženska moč je bila velika, to mi je pomagalo, ampak radovednost, ki se je pojavila po moji aretaciji, sem imel velik spor z mojim bratom in želel biti boljši od njega, zdravo spor je želel biti in je enak meni. Takrat sva hodila na lov proti vodnim kačam, da sva merila, igrala sva biljard, včasih sva se spopadala s težkimi nasprotniki, a sva vedno zmagala, vedel sem, da je dober; danes je poročnik v vojski. Moj oče je upravljal najbolj neposredno podporo, ki mi jo je lahko dal, izročil jih je, pomagal mu je pri usposabljanju, vse to zato, ker je prišlo do ločitve. Smo sredi mojega vstopa v Linhó, bilo je pogumno, že ob vstopu so me pazniki hoteli podrobno spoznati, to je bil običajen vstop, če govorimo o vzdušju tam, je bilo to iskalno okolje, tako pazniki kot zaporniki so hoteli zmagati, tam je bil dober direktor, Manuel, vendar je bil skorumpiran, vendar ni nikomur škodoval, samo zmagoval in opravljal svoje delo ter tudi pomagal, tri leta sem bil pod tem direktorjem, od leta 1996 do 1999, odstavili so ga z mesta direktorja, vendar je postal predsednik župnijskega sveta, vendar se nikoli ni mogel znebiti tega, zaradi česar je zapustil linhó, bil je dober človek, želel je dobrobit vseh, hkrati pa ni nikomur škodoval, bila je potreba po delih, v krilu b, ki je veljalo za morilsko krilo, rekli so mu morilsko krilo, za vse, za infrastrukturo na vrhu in ob sprejemu obiska v sobi je padala voda, to je bila posledica nerazsežnosti infrastrukture, morali smo imeti odprte dežnike, ker smo živeli v koruptivnem okolju do te mere, da je direktor sprejel predlog na podlagi denarja, ki bi ga lahko izkoristil od generalnega direktorata zaporske službe, se je zlahka izvlekel, predlog je bil na podlagi

popravilo vadbenega igrišča, to je nogometnega igrišča, je bilo blatno, zelo težko, to je bil njegov vzdevek, lahko bi mu rekli tudi neurejeno, vendar je bil dober, znal je tudi hoditi, znal je manipulirati s sistemom, če je obstajala korupcija, smo morali izkoristiti trenutek, Bil sem na polovici šestnajstletne zaporne kazni, odslužil sem osem let zaradi zaupanja v tajnost, vendar se to ne bi končalo na najboljši način, ker bi bili oškodovani tisti, ker tako mora biti, to je del sistema, sistem je tako postavljen, mora obstajati opravičilo, in s tem je minilo še eno leto, bilo je tretje leto, ko sem bil v Linhóju, in pojavila se je prava dilema o korupciji, prodajo drog je odobril vodja direktorata, vse so urejali s pomočjo zapornika, ki so mu zaupali, močnega preprodajalca drog, ki je dobro živel od prodaje drog, bilo mu je ime luís torres, v zaporu je imel celo otroka, iz podjetja Skip je prišla ponudba, da bi izdelovali in polnili vrečke ter jim plačevali xis, povabili so me, da bi delal tam, nisem sprejel dejstva, da so možje, ki naj bi opravljali to funkcijo, odobrili plačilo v drogah in obdržali denar, ki je bil nato nakazan prek računalnika, takrat je nastal pravi problem manuela t. Direktor do takrat; ni bilo mogoče storiti veliko, bila je sodna preiskava, bili so namerni prenosi, z drugimi besedami, očistimo svojo podobo, vendar jim ni uspelo očistiti vsega, šli so na sodišče, sodna preiskava je imela obtožence in najrazličnejša pričevanja, toda jaz nisem pričal, niti nisem bil poklican, tudi nisem nameraval veliko povedati, nameraval sem samo zavarovati svoje dobro, zdelo se mi je, da je bolj vredno obvladati zadevo, da lahko od tega nekaj pridobim, če bom molčal, takoj ko sem vedel, da bom

plačati visoko ceno.

Stražarja Vrabca so izpustili iz zaporniške službe, načelnik Amorim se je moral predčasno upokojiti, Manuel T. Kljub temu mu je uspelo priti do predsedovanja župniji.

Prišlo je do zamenjave vodstva, João g. Bil je naslednje ime, ki je sledilo v upravi p.e. Imel je ambicije, prevelike celo za okoliščine, ko so se začela dela na krilu b za preureditev pogojev, polovica krila je bila zaradi del zaprta, sem se znašel v celici s carlosom bil je sin matere univerzitetnega profesorja, bil je tajnik ravnatelja šole, vendar je bil od časa do časa odvisnik od drog, je ukradel učiteljevo torbo, da je imel denar za uživanje, bil je kronični odvisnik, sočustvoval sem z njim, ker sem ga videl, da vedno izgublja, da se ne more razviti, da se je sprijaznil z uživanjem, vendar je bil inteligenčen, bil je bistra oseba, toda v trgovini z drogami so bili črnci šefi, imel je težave z njimi, prosil je celo za zaščito, ko sem bil z njim v celici, vendar je smešno, nihče me ni nikoli ogovoril ali zahteval denarja, dolgov, ki jih je moral plačati, celo branil sem ga, vendar je bil izdan in mi je pustil dolg za heroin človeku, ki ga je že pretepel za dolgove, sprejel sem ga in mu bil dolžan, nisem se bal, ker me je heroin spremenil v divje bitje, popolno prevlado, od takrat sem moral živeti težko življenje, vrhunec mojega besa je bilo videti nekoga trpeti, ker so mi vsi dali razlog, imel sem več ročnih bojev, niso me mogli premagati, zmagal sem v zadevi, vsi so pozneje potrebovali mojo podporo, da so lahko delovali in prodajali ter se imeli dobro, imel sem brezplačni heroin, zadovoljil me je, ker je imel spektakularne vrednote, bil je sopotnik, bil je prijatelj

in sem zagovarjala zadevo, vendar sem bila zelo jezna, da mi nihče ni nasprotoval, čeprav sem bila na heroinu. Vsi so se me naučili spoštovati, bili so fantje iz kriminalnega življenja, vsi so se poznali v okolju, kamor smo bili vstavljeni, bili so spoštovani, sami so me sovražili, ponujali so mi heroin, da bi šel študirat, to je bil po njihovem mnenju edini način, da imam zdrav poklic in se učim, to je bilo nadaljevanje kroga uživanja, počutil sem se dobro, bil sem navajen in to mi je odvzemalo željo po jesti in seksati, to je bil idealen način preživljati čas v samostanu, ne da bi se ukvarjal s problemom seksanja in jesti.

Leta 1998 so me premestili v Vale de Judeos, kjer sem obiskoval mizarski tečaj.

Šel sem naravnost v pripor, to je bil tako imenovani režim 111, trdi režim, kjer čakamo na preiskavo, ki lahko pripelje do disciplinskih sankcij ali posledic, plačal sem, plačal sem ceno, ker sem zahteval pravico, ki sem jo imel, to je, da sem imel televizijo, radio, vendar so mi vse to odvzeli, in vsi so me poznali po imenu, ki sem ga dal svoji televiziji, Susana mi je dala mama, bilo je spektakularno, ker sem imel vedno televizijo v svoji celici. Včasih sem si jo izmislil, vzel sem jo, zastavil, najel, da sem jo lahko konzumiral v dneh, ko sem se počutil šibkejšega, vendar sem imel do nje neskončno ljubezen, bil bi jo pripravljen ubiti, če bi mi jo kdo uničil, to sem storil nekajkrat, ko se nisem počutil dobro.

Vstopil sem 111 in zaslišal me je vodja zapora, vodja zapora, načelnik Amorim, potomec Mozambika, vendar Portugalec, visok možakar, vendar vitek, ni bil slab človek, želel je le, da bi ozemlje obvladoval, želel je, da bi bilo tiho, bil je



zato mi je rekel, naj neham tako govoriti, sicer se bomo razburili, rekel sem, da se lahko razburim, bil sem pripravljen to storiti, takrat sem odšel v šefovo pisarno, tj. njegovo mizo, tam sem delal že več let, stražar baptista, veliko je pil, a pošten, ni hotel nikomur škodovati, bil je kot šef, želel je biti dober, ta stražar me je presenetil, poskušal me je napasti, ni mu uspelo, bilo je še nekaj stražarjev, ki so bili tam, v pbx in so videli zmedo, obkolili so me in me spet poskušali napasti, niso mogli, to je trajalo še nekaj minut, vendar je bilo njihovo vztrajanje moj upor, takrat se je pojavil stražar v petdesetih letih, železni stražar, spregovoril je z mano, mi rekel, naj se ustavim in da me nihče ne bo napadel, vendar sem že napadel stražarja batisto in vodjo zapora, šefa amorima, nisem jima povzročil veliko preglavic, vedel sem, da bom izgubil, potem mi je rekel, da greš vklenjen v varnostni paviljon, vklenjen sem bil zaradi prisotnosti šefa, on je bil tisti, ki je to ukazal, železni stražar je to ukazal in šel sem v varnostni paviljon, šef mi je ukazal, naj snamem spono, in mi rekel, naj grem v celico, saj bom v varstvu, dokler se preiskava ne konča.

iskreno, Sem pridobil spoštovanje do človeka, je bil človek je bil šef, je dal primer, kot institucije, ki predstavljajo sile zatiranja, je treba dobro ukazal, da tiste od vseh, tako da se vsi počutijo dobro. Zame je bil najbolj človeški šef, kar sem jih kdaj srečal, srečal sem se s kaznijo, kot bi bilo logično, moral bi plačati za samo dejanje, vendar sem pridobil tudi njihovo spoštovanje, prenehali so se vmešavati v neposredno življenje, da je treba preživeti, tudi znotraj zapora človek živi, imenoval sem ga negostoljuben kraj, identično bitje po sami besedni zvezi, na kraj, kjer ni ničesar, živimo samo zato, da živimo, vendar se moramo

verjemite mi, da sem že slišal za umore, bilo je več mareações, to je slengovska beseda, ki se uporablja v kriminalnem življenju, torej pomeni umor, tako da sem že storil nekaj situacij, ki bi se v zaporniškem okolju lahko zapletle, srečal sem ga, ko sem prestajal kazen v varnostnem paviljonu, videl sem mladeniča, ki je bil že nekaj let iz linhója, in sem prišel v stik z njim dal mi je cigareto, vendar sem ga pustil pri miru.

k o m i s i j a o s e t i n i h

to je bil trenutek okoliščin, to je bil trenutek, no, videl sem ga tam, bil je tam, v krilu b, krilu, ki je veljalo za morilsko, bil je v krilu a, mirnem krilu, v njem so bili zaporniki, ki so delali in želeli biti mirni v zaporu, vendar so bili uporabniki, tam so bili preprodajalci drog in tam je bil eden, ki je še danes v zaporu, ime mu je Delfim, njegovo zgodbo bom razložil čez trenutek, poiskal me je, hitro sem ga videl, ko sem ga prvič srečal, bil je bistroumen, dober fant, vendar je imel tudi divje otroštvo, zaradi poti, ki so jo ubrali njegovi starši, se je vrnil na Zelenortske otoke, iskal je boljše življenje, zaradi zgodovinskih vezi, ki obstajajo v znanju in jih kot take vidijo, so imeli trdoto, da so živeli, niso živeli zelo lahkega življenja, živeti so morali v četrti Madžarov, četrti z ljudmi, ki so večinoma prihajali z Zelenortskih otokov, gradnja hiš ni bila zelo dobra vendar so ponujale minimalne pogoje, da niso spali na ulici, da so imeli streho nad glavo, ne glede na to, kako bedni so bili, bili so izobraženi, hiše so bile čiste in urejene kot tisti, ki so imeli pravo izobrazbo, toda tako je bilo, obstajala je socialna neenakost, morali so trdo delati in ti ljudje so

dobri ljudje, radi so razvajali svoje otroke, vendar zanje niso imeli časa, morali so delati, da bi imeli pošteno življenje, življenje v blagostanju, to je njihovo in včasih lahko odtujenost povzroči šok, otroci začnejo odraščati, veliko časa preživijo stran od staršev, upravičena zahteva, ko hočeš biti odrasel, imeti neodvisnost, samostojnost, iskati, kaj je dobro, vendar je padel v droge, to je bil stik, kot sem ga imel sam, ko sem služil kazen, potem pa sem ga izpustil, ker sem izgubil očesni stik in ker nisem imel časa za bolj neposreden stik, se ga nisem spomnil, vendar je prišel k meni, bil sem v oddelku B in sem se veliko ukvarjal s športom, on pa je šel mimo mene in rekel, če bi rad igral karte, tipično kapverdsko igro bisca, in tam sem se spoprijateljil z njim, vendar je to trajalo veliko dlje, traja še danes, vendar je takrat že užival heroin, in takrat sem se spomnil, da sem ga videl v intendanci, tam so se sklepali temni posli, na črnem trgu, kjer je vse v redu, dokler nihče nikomur ne škoduje, v divjem času sem na prvi pogled spoznal, da je fant bistrumen, ima dušo, njegov videz je predstavljal velikega rasta, divjega, a dobro obdelanega, to je bila podoba prvega trenutka, ko sem ga videl, in spoznal sem, da je to fant, ki je v očeh družbe takšen, izobčenec, človek, ki živi na robu družbe, toda vsi imamo radi zagotovljeno blagostanje, da bi lahko zagotovili sami sebe, da bi lahko poskrbeli za svoje blagostanje, za človeško enakost, kjer je vredno reči, da vsi živimo z vsem tem, kar smo ustvarili, toda vemo tudi, da dobro hodi ob bok zlu, dejanja, ki lahko iz tega izhajajo, prinašajo najtežjo življenjsko pot, bil je premeščen iz krila a v krilo b, ostal je v celici

isto jutro po noči prenosa tiquinho vrnil na krilo a, je sklenil dogovor z usmeritvijo, sodelovati z dajanjem druge na glavo bika, to je še en izraz, ki se uporablja tudi v slengu, ki pomeni, da pustite drugega viseti, tisto noč sva se pogovarjala skozi okno in tako sva lahko vzpostavila stik drug z drugim, bila sva si zelo blizu, in v celici sem zaslišal veliko hrupa, to je pritegnilo mojo pozornost, v zaporu moramo imeti zaznavanje nevarnosti, to je tisto, kar nas dela žive in nam pomaga zmagovati, to nam prinaša dušo, ki si želi biti, dušo, ki jo vsi radi utelešamo, močno dušo, polno poguma in spretnosti ter zvitosti.

Tisto noč pred naslednjim jutrom sva se pogovarjala skozi okno, ko sem zaslišal hrup, sem vprašal:

- kdo je tam?

Povedal mi je, da sem slišal nekaj hrupa:

- Jaz sem Hugo, tukaj sem plus Tiquinho.

To je bil njihov način, da ga sankcionirajo, za dejstvo, da so storili, da je bil isti dan, da so bili premeščeni v krilo b, je bilo rutinsko, je bil takrat, da mi je rekel, ko so odprli vrata v tem primeru celice pridejo z mano v krilo a, ampak mi je rekel, da molči, ampak sem mislil, je šlo za Hugo, je bil zvezda, je bil človek trenutka, je bil odvisen od heroina, je zahteval, da preprodajalci mu dobavljajo droge brez denarja,

To je bila obveznost, zahteval jo je, uporniški fant v velikem slogu, takrat se je zgodil napad, pustil sem vrata odprta in nisem šel ven, vendar sem vedel, da bo, vedel sem, da je imel nekaj vročine v krilu a, slengovska beseda za vročino, ki se lahko razume kot v kriminalnem slengu rutinski dogodek tistih, ki hodijo v dežju, zmočijo.

Potem sem zapustil celico, opravil sem svojo običajno rutino, zajtrkoval sem, potem sem šel na vlak, v šolo, k pouku, tisto jutro, ko sem zajtrkoval, se mi je zdelo čudno, da jih ne vidim, ker je bila to moja rutina, tudi jaz sem bil zasvojen, vendar še nisem bil zares zasvojen, ampak sem že opravil nekaj ropov in že izsilil nekaj denarja, zjutraj so mi prišli povedat, fantje, ki so bili tudi uporabniki, so se imenovali piranje, življenje so iskali na bolj pošten način, vendar vedno goljufivi, ker jih je odvisnost pripeljala tudi do tega, hugo je šel v varnostni paviljon s tiquinhom, pojavil pa se je še en zé bola, živel je v chelasu in z njim nikoli nisem imel dobrih občutkov, ker sem mu dal nekaj hlač iz trenirke za emilia bairro alto in je hotel emilia oropati. vedel je, da so bile hlače moje, in me je že večkrat izzival, a mi ni bilo nikoli mar, nikoli mu nisem pripisoval pomena. grdo sta se sprla. emílio Barrio Alto je odraščal tam v Barriu Altu in bil je predrzen, bila sva iz iste vzgoje in hotel je braniti, kar je bilo moje, hotel je braniti čast, da sem župnik in da sem bil povezan z otroštvom: Zé bola je bil robusten in je tehtal okoli 90 kg., Emílio je bil suh, tipičen afriški fant, ker je bil vitkejši, je branil svojo čast in se soočil s situacijo.

razprava ni bila lahka, vendar je vedel, da ima dovolj pameti, da lahko živi, in da mora preživeti to vprašanje. Ko si je Zébola slekel trenirko in jo držal v roki, sta se prepirala; vedel sem, da bo Emilio zmagal, a nikoli si nisem mislil, da se bo končalo tako. Hotel ga je poslati iz tretjega nadstropja, prijel ga je za noge, Emilio je naredil, kar se je naučil, v skrajnem primeru sem jaz tisti, ki se mora rešiti, prijel ga je za vrat in ga prisilil, da ga je zlomil, se pravi, v trenutku, ko ga je prijel za vrat, ga ni hotel spustiti, pred njim je bila ograja ali na vhodu v celice, ni nudila veliko varnosti, v tem primeru je postal nepredvidljiv, od prvega trenutka sem mislil, da bosta padla, predvideval sem pričakovanje akcije, potem pa sem pomislil in še vedno sem imel nekaj sekund, ko sem videl in predvideval, in sem mislil, da se to ne bo zgodilo, vendar se je zgodilo, Emilio ga je zgrabil za vrat in ga ni izpustil, in s silo, ki jo je naredil Zébal, je konjugiral dve monumentalni sili, padla sta iz tretjega nadstropja, mislil sem celo, da bo škoda večja, mislil sem celo, da bi lahko eden od njiju v tej situaciji umrl, a na srečo sta se rešila, sila razuma vedno zmaga, mislim, da je to življenje, pobegnili sem od teme, da bi lahko razložil celoten potek, ki je bil sprejet, v tem kontekstu, v katerem se vedno srečujemo z ljudmi, ohranjamo stike, ker so oni tisti, ki nam pomagajo, da se pogovarjamo in razpravljamo o situacijah, vse je prijetno, če se na to gleda in dela na ta način, lahko imamo celo življenje, povezano z odvisnostjo od drog, vendar se počutimo dobro, ker smo odvisni od drog, vendar smo ljudje, ki razpravljamo o najrazličnejših temah, od najbolj banalnih, od najpreprostejših tem, kot je nogomet, do najbolj znanstvenih, veliko beremo, da lahko potem

razpravljali, vedno je bila naša moč je bilo brati, dobro, kot sem zapustil naprej nazaj tukaj samo želel dokazati, zakaj pravim, da sem nikoli imel dober "občutek" z zé bola, zé bola zlomil roko, emilio nič se mu ni zgodilo, je bil nepoškodovan, vendar je bil ta dan spi v bolnišnici, za preprečevanje. Veselilo me je, da so se rešili, odpustil sem mu dejanje, vem pa, da mi je vedno zameril, vendar sem razumel situacijo in ga pustil pri miru.

Tistega dne zjutraj, morda okoli enajste ure dopoldne, je tudi Zé bola odšel v varnostni paviljon, vedel sem, da je z njim Hugo, nekajkrat sem ga videl, bila sta v varnostnem paviljonu in prestajala sta najstrožjo kazen v zaporu, ki se ji reče hromost, to je izolacija, v celici ne smeš imeti ničesar razen osnovnih stvari, imaš brisačo, nekaj rjuh, knjigo za branje, v celici ne smeš imeti vžigalic in si zaprt 23 ur na dan, to je vedno težko premagati, vendar se na koncu navadimo na te sankcije, ker smo to že doživeli, da smo bili v priporu, da smo bili v priporu in živeli v takšnih razmerah, vendar nam takšno življenje ni bilo všeč, vedeli smo, da kdor hodi v dež, zmoči.

Vse zlo je bilo to in tistim, ki so izvršili kazen, in stvari bi se tu ustavile, toda ne, Hugo je v ropu delfima dvakrat zabodel v trebuh, z njim so grdo ravnali, mu odvzeli malenkosti, nekaj gramov heroina in približno 30 contosov, to bi bilo približno 10 gramov, človek, ki bi plačal ceno za svoj vzdevek delfim, patinhas, patinhas, ker so ga aretirali zaradi ropa vlaka, iz njega so naredili mrliča, to je

V tistem času je šlo za zelo znan rop, o katerem se je govorilo, za vrhunski rop, saj je šlo za veliko denarja, pretirano veliko vsoto, in takrat so denar iz bank med Sintro in Lizbono prevažali vlaki. Rop se je zgodil prav tam, na izhodu iz vlaka Sintra-Lizbona, in tam je bil en mrtev človek, vendar jim nikoli ni uspelo dokazati, da je bil on tisti, ki je zagrešil zločin umora, nikoli jim ni uspelo dokazati, da je bil pravi vodja umora, vendar je bil obsojen in v času svojega zaporniškega življenja je bil deležen več racij, ki so prišle in od njega dobile drogo, nikomur je ni dajal, se pravi prodajal, hranil je svojo drogo, v celici je imel sefe, le z bičem so lahko prišli tja, ampak to je za zdaj.

Imel je vzdevek račka, dobil ga je, ker ni nikomur zaupal, nikomur ni dajal, vedel je, da lahko ena roka umije drugo, torej da lahko daje, da lahko pomaga, ko ga ljudje prosijo za pomoč, in Hugo je bil uporniški fant, bil je prikupen. Po teh dogodkih je sledilo zaporedje, delfim je bil premeščen v coimbro, tiquinho vale de jews, medtem tudi jaz; bilo je leto 1998, natančneje 27. junija, jaz sem se že ločil od huga, bil je v drugi celici, obstajali so dejavniki, ki so pripeljali do tega, drugi tovariši, ki so ga iskali, so bili pirančani, saj so vsak dan ukradli približno 30 do 40 gramov za kajenje in uživanje, množico so pritegnili s tem, da so bili vedno usmerjeni, temu se reče posledice zasvojenosti z drogami, in ravno takrat, ko je zapustil hromega, smo se odločili, da bomo ostali v isti celici, vendar so te piranje vedno grdo govorile o meni, ker sem bil zanje še en kamen na poti, vzel sem jim manevrski prostor, ker so vedeli, da sem



Bila sem prava porednica in sem privabljala prijatelje, ker sem se znala razumeti z njimi.

Vedel sem, kako se prepustiti družabnosti konteksta situacije, in to je bilo to, da so ti ljudje, ki so sobivali z menoj v okoliščinah trenutka, govorili slabo o meni, govorili grdo o meni, vse z namenom, da bi izkoristili to, kar je otrok uredil, želeli so pozornost zanje in želeli so imeti pozornost zanje, da bi jim bilo dobro, z drugimi besedami, da bi se vedno znebili koce, s tem se nisem obremenjeval, vedel sem, da je življenje tako, da si vsi želijo biti dobri in biti hvaležni za svoj dobiček v lastno korist, toda oni so bili vedno tisti, ki sem jih potreboval, tudi oni so me potrebovali, postali smo enotna sila, se pravi, če so hoteli rop, so imeli našo pomoč, toda za to so morali tudi plačati in to je bil čas, ko so me premestili na tečaj v vale de judeus, imel sem že dva ali tri mesece tečaja, ko je bil hugo rasta premeščen v vale de judeus, ko je prišel hugo rasta, sem ga sprejel kot brata zaradi prijateljstva, ki sem ga že imel z njim, v vale de judeu so štiri krila - krila a, b, c in d. jaz sem bil v krilu d, bil sem v krilu z delfimom, ki je bil že premeščen iz coimbre v vale de judeu, in tam sem rekel hugu, če želi ostati v moji celici, on je hotel, vendar se je bal drugega vprašanja, ker je delfima poskušal ubiti že v linhó, hotel ga je poslati dol iz tretjega nadstropja, pa mu je bratranec Bento to preprečil, vendar ni hotel ostati pri meni v celici, ne zato, ker ne bi hotel, ampak se je bal maščevanja Delfima, saj je v zaporu naredil že več stvari, imel je spoštovanje, bil je človek, ki se zlahka maščuje, bil je znan kot tak, vendar sem mu rekel, naj pozabi, ta človek se ne bo maščeval na

ti, nihče se ne bo maščeval, imel sem dober odnos z delfimom, večkrat sem mu povedal, da mi ni všeč, kaj so mu naredili, in rekel mi je, da je že pozabil.

Bil sem na tečaju, ti prenosi pa so prišli iz pretepa, ki se je zgodil v Linhóju, Hugo Rasta in kadet sta bila obtožena v primeru umora, ki se je zgodil v Linhóju. Bili smo precej mladi, ki smo prihajali iz linhója, lahko bi omenil vsa njihova imena, vendar ne bom omenil samo nekaterih, tiquinho, jonhson, pravi nogometaš, ki je zastopal vse ekipe iz verig, v katerih je bil ali je bil, toni gaivota, bil je premeščen, ker je v linhóju oropal tudi preprodajalce mamil, bil je tudi zé tó, z njim sem veliko živel, še ni bil v zaporu, živel sem z njim pod isto streho, z nekaj prijatelji, jaz sem imel svoje in on svoje.

Toda radovednost te zgodbe je bila zame obrnjena, saj sem hodil z dekletom, ki je uživalo konje, ona pa je bila tudi prostitutka, pravzaprav sta bili obe prostitutki, nisem rad živel v odvisnosti od ženske, vendar mi je bila všeč do te mere, da sem živel z njo. Takrat sem užival samo kokain, nisem dobro sprejel, da je uporabljala heroin in kokain, vendar sem ohranil razmerje, všeč mi je bila, Zé Tó in Ana pa sta bili prav tako odvisnici od drog in zanimivost te zgodbe je, da sem Zé Tó vedno rekel, naj pusti konja, vedno sem rekel, da ne bom užival heroina, pozneje sem postal odvisen v zaporu in v času, ko sem bil v zaporu Vale de Jude, so bili rasta, tiquinho, bili so dobri časi, na trgu je bilo veliko materiala, torej veliko drog, in Vale de Jude je ugleden zapor, kjer preide veliko moških, ki so bili obsojeni na najvišje kazni, in vedno

Imel je sloves nevarnega zapora, v njem so se vedno dogajali umori, tako da je bil to zapor s težkim slovesom.

Ker je bilo na trgu veliko materiala, so ga vsi želeli prodati, da bi dobili še več materiala, potem pa se je začel spor med delfimom in pinóquiem, pravi je bil v zaporu zaradi mednarodnega trgovanja z mamili, bil je vodja in kot človek je že imel kartoteko v zaporih od severa do juga portugalske, in takrat se je spet začelo to, česar ni hotel videti ali vedeti. Pinokio je hugu plačal veliko količino mamil, da bi pretepel delfima, ta se je vmešal vanj in ga v garderobi nasilno napadel, vse zaradi ljubosumja; delfim je prodajal večje pakete, njihovi pa so bili šibkejši, zato je pinokio plačal, da bi pretepel delfima.

To je bil dogodek, ki ni bil preveč prijeten, vendar je prišel čas, ko sem že imel interno kartoteko in sem že prestajal različne kazni, začel sem imeti težave, začel me je preganjati nekdo po imenu Marcio, ki je bil v zaporu zaradi umora svojega brata, Ker sem moral kaditi vsak dan, sem začel delati zbirke in pri eni od teh zbirk se je pojavil Marcio, ki mi ni hotel pustiti, da bi vzel denar, mislil je, da ima pravico, ker je bil tam več let kot jaz, nastavil me je, z drugimi besedami, hotel je prepričati, da ne bi vzel denarja iz zbirke, ker je imel tudi on denar za prejem. Imela sva izmenjavo besed, v kateri je pokazal fizično moč, vendar se ni nič zgodilo in odšel sem z denarjem, to pa je bil začetek pridobivanja sovražnika, igral sem celo nogometno tekmo, v kateri je bila v igri količina tobaka za ekipo, ki je zmagala,

igral je v nasprotni ekipi, igral sem s skupino, ki je prišla iz linhója, mojo so sestavljali toni gaivota, jorge, zé tó in luís, bili smo športniki in znali smo igrati, želeli smo zmagati, čeprav smo morali podcenjevati nasprotnika, in to se je zgodilo, izgubili smo, izgubili smo tekmo, ker sem bil vodja stave, zastavil sem svoj televizor v želji po zmagi, zastavil sem ga pri ramonu, ciganu, imel je že dolgo kartoteko, bil je pretepen možakar, ker nisem hotel izgubiti, sem rekel, da ne bom plačal, razjezili so se name in zahtevali volumen tobaka, vendar so bili tiho, takrat je ta tip marcão kar naprej ponavljal, da hoče volumen, in jaz sem sprejel, ker nisem imel prav, to je bil dogovor igre, bil je športnik, vedno se je boril za razum in se izognil težavam, kadar se jim je moral. Nadaljeval sem, a tisti fant me je še naprej poskušal izzivati; nekega dne sem se odpravljaj na mizarski tečaj, zato sem šel tja, v Židovsko dolino, tistega dne se je zgodilo neizogibno, paznik je šel odpreti mojo celico, redko sem ostal v celici, toda tistega dne sem bil frustriran, nisem pokadil dovolj droge, hotel sem oditi ob ograji, da bi šel na tečaj, in ko sem šel mimo, se je pojavil veliki maršal, trčil je vame, ker sem bil frustriran in ker je bilo prej sem se ne obotavljal, vrgel sem udarec in on se je odzval, vendar ni imel možnosti, jaz sem ga že študiral, bil je borec, vendar je obupno želel izzvati, kar se je zgodilo, bilo je senzacionalno, hočem reči, nisem odslužil nobene kazni, ker je bil tisti dan tam vodja krila, Edward, tako mu je bilo ime, približno dva metra visok možki, fizično močan, bil je pošten človek, bil je direkten in je pustil tako.

Nadaljevala sem s tečajem, vedno pozorna na morebitne njegove napade, saj sem se zavedala, da si je vzela nekaj časa, da me izzove, in sem se zato zavarovala, kar imamo vsi instinkt, zdrava pamet je ženske poimenovala šesti čut, vendar ga imajo tudi moški. Šesti čut je nepredvidljivo, je to, da veš, kako se igrati, in veš, kako biti in spoštovati, po tem se ni zgodilo nič, naslednjič sem poskusil izzivati, vendar mi ni uspelo, ker je bilo moje jedro močno, zagotovil mi ga je hugo rasta, eden najbolj spoštovanih moških v času, ko sem živel v samostanu, le njega nisem imel za prvega, ker je bil prvi, jaz; vse, kar se je naučil, pogum, ki ga je pokazal, jaz sem že imel pogum in sem ga že premogel, vsrkal sem, vsrkal sem pogum, ker sem vedel, da je tam bojevnik, zvest človek, pesnik, človek, ki ima rad poezijo, a tudi v tem sem bil boljši od njega. Rad sem ga poslušal, sestavil sem več verzov, enega sem posvetil njemu, bil sem najboljši, bil sem karizmatična osebnost časa, ki sem ga vodil, bil sem bistroumen, močan, neomadeževan, uspelo mi je priti celo v sredino, kjer sem živel z ostalimi zaporniki, veliko sem jih ujel, vendar so bili vsi miroljubni, ljudje, ki so delali, jaz pa ne. Ko sem prenehal delati in sem šel na tečaj, sem postal to, kar nisem hotel postati, lev teme, vrnil sem se v lino, takrat je vse napredovalo v mojo korist, ker sem se vrnil v hišo, kjer sem že bil in vladal, prišlo je do potrditve moje biti, do ponovnega rojstva vladavine, ki sem jo že imel v tej hiši, ker sem ohranil spoštovanje, je bilo težko prežvečiti, takrat sem se odločil, da bom iskal lažje poti za preživetje težkih, ki sem jih že našel.

To je osrednji zapor v Lizboni, v njem so bili nastanjeni vsi tipi, kurbini sinovi, ki obstajajo v življenju, nekateri so šli v kriminal po naključju, drugi so šli v kriminal zaradi

zavest, vedno je bil dober in dober dejavnik, ničesar se nisem bal, razen samega sebe, ker sem že vse naredil, od tega, da sem bil dober, prijatelj, zaščitnik, spravitelj, tisti, ki je razumel vse situacije, ki so bile grenke, ki so jih izrekli tisti, ki so na meni izlili svoja čustva, ker sem čutil veliko sočutje, prevzel sem občutek enotnosti in nisem želel vstopiti v razočaranje. Šel sem na pot, da bi dobil pogojni izpust, vendar je bilo še nekaj časa, preden sem lahko užival pogojni izpust, sprejel sem odločitev, da ne bom storil ničesar, kar bi mi škodovalo, ampak si bom prizadeval za pridobitev svobode, vse se je zapletlo, ker sem se soočil z dobro strukturiranim ukazom smeri, vendar bi lahko s to smerjo vse dobil. Takrat nisem sprejel, da je bil motiv, ki ga je prevzela ta smer, tako tog, da je šlo za avtoritarni režim, ker tega režima nisem nameraval sprejeti, hotel sem se hitreje rešiti iz zapora, vendar je postalo še težje, vendar bom to pustil za pozneje bralcem, da bodo lahko razumeli celotno pot, ki se je nikoli ne naveličam ponavljati, težko prežvečljivo, no, bilo je v času prehoda manuela t.; direktorja, ki sem ga našel, je nadomestil joão g. Človek, ki je prišel iz Macaa, nekdanji inšpektor sodstva, človek, ki je že doživel napad mafije, ki se je uveljavila v Macau, z vzdevkom 24-karatna mafija.

Prestal je poskus, pobegnil je, toda telesnega stražarja so ubili, šel je gor, prišel je v upravo lina, naravnost, vseh sem mu bil, ko me je videl, poslal mi je sporočilo, da mi zaupa, vendar ga nisem poklical.

ker sem se zavedal preobrazbe bitja, imel sem se za kralja škorpijona, tistega s strupom v krvi, nisem ga poklical in ker ga nisem poklical, sem izgubil.

Začelo se je z minimalno kaznijo v bivalni celici, to je bila kazen, ni bila huda, v družabnem ritmu zapora je veljala za normalno kazen, zame pa je postala nočna mora, nisem sprejel takšne kazni. Režiser João G. je prišel v mojo celico, da bi se pogovoril z mano, da bi mi pomagal, takšne pomoči nisem sprejel, bil sem sumničav do njegovega prepričanja, imel je prav, v zameno je zahteval neposredno sodelovanje pri vsem, kar je želel vedeti, na to nisem bil pripravljen, ker nikoli nisem sodeloval pri teh storitvah, vendar je bil to njegov dokaz, kako dober človek je. Od te kazni je prišlo najhujše, vzel sem dve psihotropni zdravili, pri mojem oknu so bili: lovec, čibanga in piranja, lovec je bil tisti, ki mi je dal ti dve psihotropni zdravili, mimo je šel absolvent službe, to je bil človek, ki me je pripeljal v kazensko celico, sampiao mu je bilo ime. Ker je bil učinek psihotropnih zdravil še vedno v meni, me je razjezilo, da je sampiao šel mimo pred mojo celico, razbil sem celotno celico, zažgal ležišče, odšel, ko so mi šli pazniki na pomoč, sem pobegnil, šel sem na dvorišče, vzel sem palico in dva kamna in si na desno roko dal napisati, maščevanje, kruta želja. Tistega dne sem bil pripravljen ubiti, stražarje ali kogar koli, ki mi je stopil na pot, toda bili so pametni kot vedno, prišli so se pogovoriti z mano, drugega izhoda niso imeli, saj so vedeli, da sem besen in da imam celo krilo, ki me bo branilo, če tako izjavim, toda nisem ostal sam, saj nisem vedel, kako se boriti, ne da bi imel prav, po nekaj urah sem sprejel odkup, to je obdobje, ko končamo pogajanja, in da se ne bi preveč uklonil, sem sprejel

da so mi dali 20 dni disciplinske celice, ki je ohlapna, ker sem takrat spoznal Alfreda M, psp, nekdanji goe, bil je lopov, izkoristil je državo, da je začel opravljati svojo funkcijo v mafiji, bil je trd človek, saj je bil prvak v srednje težkem boksu, dobro sem ga poznal, in takrat, ko sem padel v disciplinsko celico, se mi je zgodila epizoda, ki si je nisem želel in ki bi mu lahko vzela življenje, saj je že imel izkušnje s črnici, ki so šli izpolnjevati disciplinske kazni, To je bil pogumen čas, že sem vedel, kaj se dogaja o tem, kar se je zgodilo, in že sem na glas rekel, da ne bom dobil take številke, da bi me pretepel, ker je bilo vodstvo dvomljivo, naredila se je mafija vseh črncev, ki so padli v kazen in so zagrešili ali odnesli kakšno kazen zaradi nespoštovanja paznikov ali služb, zaposlenih ali vodstva, bi plačali prek Alfreda M., bil je bivši policist, poznal jih je veliko in kot takega sem ga že poznal, toda s tem, ko sem se glasno oglasil in govoril neposredno z marincem, mi je dal trstiko, padel sem v kazen, vedel sem, da bo alfredo m. prišel do mene, toda takrat sem se zmotil. Poskušali so me ubiti, ko sem šel v garderobo, da bi se okopal, ni jim uspelo, z njim sta bila v varstvu še dva policista, ki mi nista mogla ničesar storiti. Takrat sem pokazal svoj razlog za življenje, vcepilo se mi je vprašanje, ali sem bairrista, saj sem ga že imel, živel sem v sozeski.

Zgodaj sem izgubil očeta, prej sem postal odrasel, in to je imelo posledice za življenje, ki sem ga pozneje vodil. Tako je, izkušnja je transcendenca prihodnosti, nanjo pade način življenja vzgoje, in kadar je težka, smo prisiljeni v strožjo vzgojo, v zgodnji mladosti povzroči nekaj, česar si verjetno nihče ne želi.



To je bilo v tem času, da sem že opravil fazo marcão, to je bilo v tem času, da sem začel želeti več razloga, je moral imeti odločitev na ravni spremljevalca in smeri, vendar sem vedel, da v sredini, če je vdrla nadzor, ki je bil sestavljen iz stražarji in šefi, sem dobil, uspelo mi je pridobiti in se vmešati v drugo bitje, ki pa ni bilo nič več kot meni enakovredno bitje, včasih je to vprašanje priložnosti, iskal sem, iščem in bom iskal, da bi imel dušo Luzitanca, sem potomec luzitanske rase divje rase, ta je že zavladata svetu, očitno je, da dednost obstaja. Včasih si zastavimo naslednje vprašanje, zakaj obstajamo, kdo smo, kje živimo, to so vprašanja, ki prinašajo dvom o življenju, vendar vemo, da moramo zmagati, vse je bilo tako programirano, nadaljeval sem, moja zaporniška pot, pozneje po markacijskem boju je sledil nastop skupine, ki je sestavljala nadzorne službe, imenovane zaporniške straže, ujel sem dobre fante, ujel sem vse, toda pošteno, tudi oni so hoteli samo živeti, nikoli mi niso hoteli škodovati, jaz pa sem jih hotel ignorirati, tako je, zgodaj se nisem naučil, da ne moreš vedno zmagati, bil sem v negostoljubnem kraju, kraju, kjer življenje ni bilo vredno nič, nisem imel interesa ceniti pravega pomena človeka, ki ni služiti.

Služil sem, služil sem vse, kar sem moral, bil sem poslušen, vedel sem, da je v politični, družbeni in represivni oblasti vedno ena stvar, da moraš znati odpuščati. Lahko bi bil junak, ki so me priznavali, vrnil sem se v židovsko dolino, dokler me niso izključili iz tečaja, vrnil sem se v židovsko dolino, v Linhó sem našel istega šefa, ker so bili to, česar nisem hotel najti, uprl sem se vsemu in vsem za vse, kar sem doživel, tako je bilo narejeno, živel sem z vsem, kar sem lahko

morali storiti, da bi preživel vse, ker so bili sovražniki mogočni, bili so stroji, ki so vse požrli, imeli so vzdevek piranje, to pomeni, da si moral preživeti vse, tu je bil diplomatski del, vzpostavljanje odnosov, to pomeni, imamo vzgojitelja, imamo pomočnika, psihologa, zdravnika in odvetnika, kaj nam je to vredno, če v resnici nimamo kaj povedati. Samo živeti trenutek okoliščine trenutka, to so preprosti ljudje, ki se zadovoljijo v svojem užitku, in imel sem ljubezni, platonske ljubezni, ki se postavijo na pot biti, v tem primeru moški, imel sem že vse užitke življenja, ljubil sem žensko, ki še vedno ostaja v mojem duhu v moji duši v mojem življenju, to je bila intenzivna strast, od najbolj trajnih odnosov, ki lahko obstajajo, ki so dolgotrajni. Ljubezen, zabava, ljubezen do bitja je potreba, da ljubiš bitje v njegovem užitku, da bi preživel. Zgodba gre naravnost v zadnjo okoliščino bivanja, vsi so me že poznali, hoteli so me postaviti na preizkušnjo, soočil sem se z vsem, s čimer sem se moral soočiti, od najhujših nočnih mor, ki se jih naučimo pred spanjem, to so zgodbe, ki jih pripovedujeta oče in mati, da bi lahko živeli v harmoniji in blagostanju, da bi lahko prevladalo blagostanje in ohranili darove dednosti začetkov bivanja, vse, čeprav ga vpija velikost, širina je neizmerna, če govorimo o združenju, enakosti pravic biti. Vsem nam je bilo zaupano poslanstvo, vztraja, še naprej bo raslo, še naprej bom skrbel, da bo raslo, z močjo, natančnostjo trenutkov delovanja, za to bom moral biti natančen. To je z odpuščanjem, nadaljeval sem življenje, kot sem ga moral nadaljevati, in ujel sem poštene, resnicoljubne ljudi, vse je bilo odlično, ujel sem ljudi, ki so bili sposobni vsega, bili so odločeni

vse, ker sem imel smisel živeti tako kot oni, vendar so hoteli biti pametnejši, v vsem sem jih prekašal, znal sem združiti njihovo bistrost z mojo modrostjo, bili so bistri, vendar so vedno hoteli biti več kot jaz, vendar sem združil njihovo bistrost, znal sem se igrati, igral sem se tudi z njihovim znanjem z mojim. Živel sem naprej v samoti, zaprt, bilo je težko, ne glede na to, koliko lepote sem videl, ne glede na to, koliko sočutja sem moral imeti, sem vedel, da je pot ena, da odidem. Nikoli nisem želel nikomur škodovati, želel sem si le, da bi me pustili živeti, nato sem se odpravil v boj, ki je bil stalen, kajti vsi so bili močni, vsa bitja so bila, a to me ni zanimalo, prav tako nisem imel ničesar opraviti s preostalo zgodbo, ki se je odvijala naprej. Do svojih spremljevalcev sem bil trd, do vseh, nikogar nisem izbral, hotel sem le ohraniti hierarhijo v zaporu in to sem tudi storil, vsi so me ubogali, če sem hotel, a sem jih tudi pustil živeti, to je bila moja pot, droge zame so kadile in oni so lahko dobro hodili, bili so nekateri, ki so jokali, naj neham, ker je bila pot pogumna, težka pot v zaporu, nisem imel druge izbire, bilo je brez izhoda, zmaga ali smrt. Vse to je bilo storjeno zaradi obsodbe, ki sem jo nosil, kljub vsemu mi je uspelo najti težko pot, vedel sem, da lahko izstopim sredi kazni, lahko sem vedel, da lahko izstopim tudi na koncu kazni, vse sem obrnil, se pravi, da me ni skrbelo, ker sem bil v redu, zapor sem imel pod seboj, to so bili vsi moji tovariši, takrat sem postal jezen zaradi smisla biti, vedel sem, da imam zaveznike. Šel sem po poti zla, kot takega so me razlagali, mislil sem, da sem lev, pa sem bil odvisen od heroina, težka stvar, ki jo je treba narediti, zaužiti. Šel sem v boj, boj, ki mu ni enakega, soočil sem se s: sodniki in učitelji in pomočniki, vodjo

straže, nekajkrat sem imel koristi od njih, vendar jih ni bilo veliko, vendar jih ni bilo dovolj, da bi lahko rekel, da mi je dobro, saj mi je spremljanje prineslo težavo, največjo težavo od vseh, ali sem ali nisem, hočem ali nočem, torej vse, k čemur lahko težimo, je bilo nadaljevanje vsega, kar sem se naučil, še boljše, živel sem položaj po ločitvi očeta in matere. Oče je bil v vojski, mama takrat ni delala, potem pa je prišla delat v čiščenje karijev in kabral, še vedno dela tam. Mama mi je bila všeč, z očetom se nisem naučil živeti, se pravi, živel sem, vendar sem bil vedno v dvomih, ker ni imel dobrega značaja, se pravi, njegov značaj je bil nestanoviten, bil je vojak, opravljal je funkcije v portugalski državi, hotel sem več, se pravi, več od tega, kar je zgradil. Kakorkoli že, dednost je bila ustvarjena, boljše razložiti navade, ko smo majhni, vedno upoštevamo, kdo nam daje, to bo, kar so rekli vsi filozofi, pristop k zgledu staršev, saj je zgled, ki nam je dan, ko se rodimo, tisti zgled, ki mu moramo slediti, kdo nas je postavil na svet, v tem primeru bo to globalni primer, ki ima očeta in mater, to je bilo delo zaključek mojega odraščanja. Postal sem to, kar sem, ponižno, mirno bitje, ki zna živeti, velja za tip, za tistega, ki hodi in se mora hraniti, postal sem prava zver, nikoli več se nisem soočil z zaporom na enak način, postal sem popoln ubijalec vseh situacij, ker sem moral živeti, in oni so vedeli, da sem pripravljen ubijati za življenje, izbrali so kot vedno pravi tip, tistega, ki obvladuje vse situacije, prisegel sem si, da jih ne bom prizadel, če oni ne prizadenejo mene. Šel sem naprej, besen, vedno pozoren na vsak gib ali reakcijo, pa naj je bila

kdorkoli so že bili, na globalni ravni tovarišev, smer na ravni vsega, kar zajema celotno bitje v svetu pravice, za vse to sem plačal ceno, ki jo je bilo težko plačati, za vse to je bilo vse vloženo v moj dogodek, vsi so me poznali in tudi jaz sem jih vse poznal, to je bila popolnost igre, to je bila zveza, zveza, ki živi in je v vsakdanjem stiku s prebivalstvom, neodvisno, od situacije; kot tiger, kakršen sem bil, nisem znal odpustiti, pravzaprav so se me bali, do mene so bili spoštljivi, ni bilo kaj, govorimo o zaporu, govorimo o marsičem, zajema vrednoto, ki si jo je težko zaslužiti, svobodo, razen če nam ni treba iti skozi težje situacije življenjskih odvisnosti, navade, ki lahko prinesejo pretiravanje, ko govorimo o potrošništvu, smo potrošniška bitja, kot tak sem postal nepremagljiva zver, imenoval sem se lev, boril sem se proti zverem, kot sem jaz, s še tršimi modrostmi, vendar nisem znal odpuščati.

Vedel sem, da je bilo veliko sinov matere in izkušnje življenja so bile različne, nekateri so bili sinovi dobrih ljudi in drugi sinovi slabih ljudi, kot vse to želim potrditi prisotnost vsega, kar ima družba dati, pustijo enake situacije hoditi, ne da bi karkoli storili, vsakdo mora biti dobro, živimo v družbi, kjer si vsi želijo dobro, vendar je lepota videnja drugih, bližino, če prideš po dobro, te dobro sprejemem, če prideš po slabo, te slabo sprejemem in vse odneseš s seboj, vsega mojega slabega bitja, vendar vem tudi, da moram hoditi, ne morem biti tako trd, so več kot matere, tudi jaz sem morala spoštovati, uvedla sem pravilo, da se imajo vsi dobro, vedoč, da kriminal vztraja in da je potreba velika, sem se pustila odnesti dogodkom, postala sem

imenovan narkoman, tisti, ki ga vsi prezirajo, vendar sem imel vrednost in bil priznan, nihče, nihče me ne bi nespoštoval, ne glede na slabost, ki sem jo v tistem trenutku čutil. Vsi so me cenili in spoštovali, od mene so hoteli več, moral bi biti zgled, moral bi biti prijaznejši, bolj ubogljiv in naklonjen.

Plačal sem ceno, ker jim nisem pokazal tega, kar so želeli videti od mene, bil sem trd, bil sem grob, bil sem vse zaradi svoje odločitve, lahko bi zaslužil več, lahko bi imel celo več koristi v vsem, vseč sem jim bil, povedali so mi celo svoje sanje, vendar sem postal zver in sem hotel biti. To je bilo zaradi razmer, v katerih sem živel, zaprtosti, izolacije, imel sem tudi ženske, vse to je bilo ubrano s platonsko ljubeznijo, ljubil sem jih, ljubil sem jih.

Šlo je za to, da sem živel trenutek, imel sem velike platonske in ljubezenske strasti tudi do stika, vendar sem se vedno izogibal temu, da bi nekemu pokvaril življenje, da bi si lahko privoščil lep užitek, nisem našel potrebe po tem, že tako sem bil zataknjen, nikomur ne bi pokvaril življenja, če ne bi pokvaril mojega. Še naprej sem ljubila, še naprej sem ljubila, kot sem edina znala biti, bili so vsi, pripadali so mojemu ljubljenu, ker so me imeli radi, iskreno, spoštovali so me, jaz sem bila tista, ki nisem živela dobro, bila sem zaprta, vedela sem, da se moram boriti, da osvojim vse, kar sem izgubila, svobodo, a takrat nisem znala nehati, direktorji, pomočniki, vzgojitelji bi razumeli, toda tudi jaz sem moral nehati, nehati vse, krasti, uživati droge, sramotiti življenje drugih, toda vedno sem bil dober, nikoli nisem grdo ravnal, nikogar nisem pretepel, če nisem imel razloga za to, in tudi če bi ga imel, bi mi bilo to težko storiti, zaradi samega človeštva sem vedno vzel

ob upoštevanju moralnih vrednot, vrednot vsakega prizora, saj sem tudi jaz bitje, toda vedeli so, da bodo imeli največjo zver, kar so jih kdaj srečali, toda vse to sem sprogramiral jaz, ker sem tako hotel, pustil sem jih v pričakovanju, v strahu, da bodo izgubili. Vse je bilo stvar smotrnosti, šlo je za smotrnost vstajanja, uživanja in dominacije, to sem razumel zgodaj, še preden sem vstopil v zapor, to so bile težke ure, dnevi, ki ne bi nikoli minili, leta, ki sem jih moral izpolniti, dominiral sem, ker sem moral nadzorovati razmere, ki so sledile, celo do igranja sem prišel, toda šala me je stala denarja. Ker je bila opica, ki se je igrala, opica, ki se je igrala, opica v materini pički, umiral sem v igri, ker sem znal dominirati. Bil sem na vadbi dneva, hotel sem malo trenirati in sem mu predlagal, naj gre trenirati z mano, to je bila šibka figura, bilo je samo za šalo, stisnil sem mu vrat, izgubil je čute, toda v tistem trenutku sem v sebi začutil tesnobo, ki je nisem hotel narediti, saj mi je bilo pokazano, igral sem se, pogledal sem ga, vstal sem in šel je z mano, rekel sem mu, če je vse v redu, ni bilo nasprotnega odgovora, toda ko sem ga pogledal, sem dobil občutek, da se je nekaj res zgodilo, saj je izgubil čute. To je bila prevelika samozavest, nisem poznal svoje moči in začel se je pekel, ki sem ga že imel, vstal sem, ga pogledal in mu rekel:

- Si v redu? Skrbela sem za tebe.

Vedno sem mu pokazal sočutje za trenutek, nisem ga želel poškodovati, pogledal sem ga želel pomiriti vse zlo, sem ga napačno razumel iz usposabljanja, to je bilo čez vrh z moje strani, je končal ubijanje sebe, je bilo vse v upanju, da nekega dne v dolini Judov.

Upal sem, da bom v dolini Judov živel, bilo je

zame je bila preprosta diverzija, to pomeni, da je bil to trening, na katerega nisem bil pripravljen, moja moč je bila na vrhuncu, prevladoval sem, ker sem znal prevladovati, toda ker ima življenje svojo ceno, sem v zaporu plačal visoko ceno, ker sem bil premočan, odslužil sem do 5/6 kazni, to pomeni, da lahko vsak zapornik z daljšo kaznijo od šestih let izkoristi 5/6, to je zakon.

Imamo pa sredino stavka, približno 2/3 in nato 5/6. Izstopil sem na 5/6 in vse to je bil program v korist moje biografije v življenju v samoti, zaprt, imel sem opravka z dobrimi ljudmi, ljudmi, s katerimi sem se pogajal, ki so bili del vodstva, ljudmi, ki bi jih lahko imel celo rad, če bi hotel, potem od tobaka in do teh ljudi sem čutil neizmerno sovraštvo. To so bili ljudje, ki mi niso pomenili nič, le vodstvo zaradi funkcij, ki so jih opravljali. Bila je podžupanja, ki sem jo zelo cenil, bila je prva ženska, ki je sprejela moj izziv, bil sem ji zvest, vendar sem pozneje mislil, da sem se zmotil, ona je bila tista, ki mi je zavrnila prvo začasno izpustitev v desetih letih zapora. Ni me cenila in zahtevala moj test na droge, vendar sem bil preveč spreten, da bi se zavedal, da se bo pri tem končalo, po prošnji, ki sem jo podal sodniku, mi je bila odobrena začasna izpustitev. Odobrila mi je štiri dni začasnega odpusta, pod pogojem, da me zasliši policija, in to so mi odredili. njemu je odobrila štiri dni začasnega odpusta, podaljšanega pod pogojem, da bo opravil test na droge, se pravi manever, vedno so vedeli in tudi jaz sem ga večkrat podcenjeval, vendar sem ga vedno spoštoval, ker si je zaslužil moje spoštovanje. Bila so bitja, ki so opravljala svojo najboljšo funkcijo, a zgodilo se je, test je bil pozitiven na uživanje opiatov, to je heroina, marihuane, uživanje hašiša, vendar sem igral v svojo korist, ko sem dal



Svojo zdravnico ano f. sem prosil za zdravilo, ker sem se pod ali nad vročim prepirom obrnil nanjo po pomoč, za vse, pri čemer mi je pomagala, sem jo prosil za zdravilo, imenovano tramal, to je bil trenutek, ko sem začutil, da imam zaveznika, zdravnico ano f. Ali tramal je obtožil opiate v okoliščinah rutine, to je bila situacija, v kateri bi bil čist. Obtožen sem bil opiatov, v testu za preverjanje drog, in takrat sem združil 2+2, z drugimi besedami, bil sem očiščen pregleda drog prek zdravnice, pomagala mi je, posredovala dokument, ki potrjuje vprašanje, pregled drog, saj sem se pritožil na odločitev, ki je bila sprejeta, moja pravica je bila pritožba, pritožil sem se in zahteval najvišji organ, sodnika sodišča za izvrševanje kazni, to je najvišja instanca za zapornike, da jih pošljejo na prostost, z ugodnostjo uporabe sredine kazni 2/3, prišlo je do bitke, fizično sem napadel zaporniškega paznika, ne zato, ker bi to hotel, on je iskal moj sloves zapornika, spoštovanega, vendar sem si to spoštovanje tudi zgradil, spoštovanje, s spoštovanjem sem vedel, da ne morem igrati proti sistemu. Sistem prevlada sam po sebi, ker mora obstajati družbeni red, vse, kar bi si človek lahko želel, dobro počutje, odločitve so bile različne, imel sem vse, vse na doseg roke, da sem lahko užival sredi kazni 2/3, saj je bil moj sloves velik med pazniki in med tovariši, bili so pazniki, ki so me želeli tudi izzvati, in vse na psihični in fizični ravni in vse drugo, kar si lahko zamisliš, ker sem vedel, da se to lahko zgodi v primerih, ki sem jih moral upoštevati, obravnave so razpisane tudi sredi kazni 2/3 in 5/6, vloga je bila na podlagi

čiščenje mojega poročila o vprašanju presejalnih testov za konopljo; Ker pa sem socialno bitje in nikoli nisem živel v zaporu, sem se moral navezati na ostalo zaporniško populacijo, zato sem sodniku povedal, da takrat nisem ničesar užival. Odločitev o mojem negotovem izhodu je bila preložena, ker je bilo to v času božiča in sodnica je bila odsotna štirinajst dni, tj. božičnih praznikov, vendar je imela prav in mi je po skoraj dveh mesecih in pol odobrila negotov izhod. Vendar sem jo premagal in se dobro držal do dneva prekarnega izhoda, dal mi je štiri dni podaljšanega prekarnega dopusta, ki sem ga uspešno zaključil. A to naj bi bilo zame težje vprašanje, saj sem moral biti bolj spoštljiv in se izogibati težavam, vendar se je takoj, ko sem prišel, dva meseca po prekarnem obdobju, našel nekdo, ki mi je želel stopiti na pot, in to se je tudi zgodilo. Vpletel sem se v pretep, v katerem je bil fant nekoliko grdo obravnavan, vendar sem imel srečo, da je bil posameznik, posameznik z moškim repertoarjem, zaprli so naju v celice, po odredbi preiskovalca, s tem so naju zaslišali, poslal sem mu papir, v katerem sem se mu opravičil, da se mi ne bi vtikal v življenje, za to ni bilo potrebe. Zaslišali so nas, načelnik, ki nas je zaslišal, je bil nemški ovčar, njegov vzdevek, sprva ni hotel slišati fanta, ker je rekel, da to ne more biti, da to ni mogla biti šala, ker me je poskušal udariti z nožem. Potem mu je uspelo sprejeti

Fantova verzija in poklical me je in sem mu povedal isto verzijo, da je bil to trening, šala, da bi se lahko slabo končalo, tudi on ni dobro sprejel verzije, ki sem mu jo povedal, to je, ker je bil pretepen paznik, imel je že veliko let službe in opravka s "casdatrolas", to je ime za tiste, ki imajo že veliko let v zaporu, meni ali fantu se ni zgodilo nič, vzeli so naju iz kazni.

Nadaljeval sem normalno življenje, še bolj sem se izogibal težavam, uspešno sem vzel še štiri začasne dopuste, potem pa se je spet zgodilo, marca 2007, ostalo mi je 11 dni do naslednjega začasnega dopusta, v začetku aprila sem posameznika prevaral z drogami, to pomeni, da sem mu namesto prave snovi dal pesek, prišel je k meni, nisem ga mogel udariti, sicer bi bil tokrat sankcioniran, bil sem že opozorjen, samo branil sem se in to je bilo to.

Toda problem nikoli ne pride sam, pustil sem, da mine, to se je zgodilo v prihodu tega razloga, se je razvilo, kar se ne bi moglo razviti, spet riga, vendar tokrat ne bi ušlo, bi zmanjšali mojo negotovost in to se je zgodilo. Poklical sem posameznika v svojo celico, da bi dobil informacije, ker temu posamezniku ni bil všeč moj način življenja, in tistemu, ki mi je dal informacije, noremu nuno, pravemu bojevniku, tudi on je užival prekarnost kot jaz, sem prisegel za svojega nečaka, da ne bom ničesar naredil, da sem hotel vedeti samo ime, cel dan sem vztrajal pri obljubi, da ne bom ničesar naredil, bili smo skoraj pri zapiranju celic, poklical sem posameznika v svojo celico in ga vprašal, zakaj govori o nečem

Vedel sem, da mi nori nuno v takšni situaciji ne bi nikoli lagal, saj je bil eden od moških, ki sem jih vedno spoštoval, ker je bil tudi pravi bojevnik. Napadel sem ga in takrat je v mojo celico vstopil stražar in videl moškega brez življenja na tleh zaradi udarca, ki sem ga udaril, toda stražar ni videl ničesar, videl je le padlega moškega, ni mogel ničesar reči, ne da bi bil priča, toda ta človek je bil podgana, to bi zapletlo moj položaj, Toda tudi tako sem vedel, da mi ne bo uspelo uiti, ker nisem nikoli nikogar izdal, in oni so me hoteli kaznovati, vodstvo, šefi so me hoteli kaznovati za vse, ker nikoli nisem zamolčal zahtev, ki so jih zaporniki postavljali, da bi kaj zahtevali. Vedno so me imeli za takega, za pobudnika teh vzrokov ali oblik boja, in takrat so mi dali pet dni kazni, odslužil sem jih v celici, to je bila lažja kazen, branil sem se s trditvijo, da se je posameznik slabo počutil in padel, in povedal je svojo različico, da je bil res pretepen, in to se je zgodilo v času, ko naj bi mi sodili 2/3. Imel bi veliko možnosti, da bi odšel brez škode, tj. brez vmesnih disciplinskih sankcij. Toda tokrat bi se moral zagovarjati nedolžnost, ko bi me zaslišali za moje 2/3, zdravniku sem rekel, da sem nedolžen in da nisem nikogar napadel, naj tega ne upošteva, počutil sem se prizadetega zaradi situacije, vendar sem počakal na odločitev in odločitev je bila, da se prekine možnost mojega odhoda pri 2/3 in bi lahko imel neposredno korist samo od nove cenitve, od cenitve moje 5/6 kazni, se pravi, da bi moral oditi pri 5/6, ker tam mi zakon daje prednost, v tem primeru mi daje prednost, vseeno bi odšel pri 5/6, toda jaz bi

Kazen mi je bila izrečena marca, maja istega leta pa sem bil zaslišan za pogojni izpust. Kazen mi je bila izrečena marca, zaslišan pa sem bil maja istega leta, za cenitev pogojnega izpusta, odločitev 2/3 reza še ni prišla, in takrat bi se moje življenje lahko še bolj zapletlo, počutil sem se tesnobno, žalostno, vendar sem tudi vedel, da je večina moje obsodbe že minila. Takrat se je zgodila še ena situacija, tokrat z nekim paznikom, to bi lahko bila situacija, ki bi lahko minila, če ne bi bilo tega, da me je paznik grobo in trdo nagovoril, nisem ubogal njegovega ukaza, udaril sem ga v obraz, bil je sam z mano, vendar se je pojavil drug paznik, hitro se je pridružil kolegu in skupaj sta me napadla, nisem ga več udaril, tudi oni so hitro prenehali poskušati z napadom name, le prosili so me, naj grem v čakalnico bolnišnice, so se prišli pogovarjat z mano in me vprašali, kaj se je zgodilo, povedal sem jim, da se ni nič zgodilo, da samo nisem upošteval ukaza, ker je paznik še vedno krvavel iz ust, so vedeli, da je šlo za kakršno koli agresijo, od preproste agresije do nesreče, in to sem jim povedal, da nisem imel razloga za napad na paznika, z njim sem se celo dobro pogovarjal, povedal sem jim tudi, da je bila to nesreča, in to sem vedno trdil.

Zaprli so me in čakali na poizvedbo, poklicali varnostni oddelek judovske doline, poklicali sprejem. Vendar sem bil pripravljen nadaljevati s svojo tezo, da je šlo res za nesrečo, nisem mogel priznati, da je šlo za nenamerno dejanje, saj bi izgubil.

Zato sem moral svojo argumentacijo utemeljiti na dejstvu, da mora obstajati protislovje med stražami, če hočem to tezo razvijati naprej. Mlečni paznik je bil tisti, ki me je napadel, vendar tudi nikoli ni napisal, da sem ga dejansko napadel, tisti, ki je to prijavil, je bil drugi paznik, ki je tja peljal fanta, ki je bil v varstvu, šel je tudi na bolniško, to je rutina, ko je zapornik v varstvu, ga morajo spremljati pazniki, dejansko vem, da je videl, kaj sem storil, ker je bil vsemu priča, zato je bil tisti, ki mi je to prijavil, da bi me kaznovali z disciplinsko sankcijo, zaradi katere sem tudi prišel na sodišče.

Toda na dan, ko sem bil zaslišan na državnem tožilstvu, sem izvedel, da je bila vložena zadeva zaradi domnevne agresije proti pazniku "leite", vendar je bila oseba, ki me je spremljala tisti dan, paznik "oliveira", zgodovina tega paznika z mano, je bilo prijateljstvo, ki sem ga ustvaril znotraj zapora, obiskoval sem tečaj o pisarniških aplikacijah na računalniški ravni, imel sem monitor, ki se imenuje lina, zaljubil sem se vanjo, ne da bi hotel, in tudi temu pazniku, oliveira, je bila všeč in jo je odrezal. Vedel je, da mi je všeč in da sem ji všeč jaz, tako se je začela vez, pridobil me je za prijatelja, lahko bi o meni govoril slabo, da bi hotel ostati z njo, začel se je več pogovarjati z mano in poslušal je moje izjave na javnem ministrstvu in si zapisal vse, kar sem povedal, vztrajal sem pri tezi, da je bila to nesreča, ker si nikoli ne bi predstavljal, da mi bo ta paznik pomagal, začel me je imeti rad, potem je končal v monsantu, v zaporu, ki je bil preurejen iz navadnega zapora v zapor z visoko stopnjo varnosti, tam so maja 2007 odprli zapor, medtem sem šel v monsanto, ker sem moral počakati, da se je proces razvil, naredili so zapleten zapor, v katerem je bilo mogoče nastaniti

teroristični zločini, bolj nasilni zločini, kriminalne združbe, vedno nas opazujejo, nenehno, ker živimo v strožjem režimu, to pomeni, da so bili na začetku vsi zaporniki priklenjeni na roke, da bi zapustili celico, imeli so le eno uro rekreacije na dan. Jaz pa sem šel tja šele maja 2008, tudi jaz sem prevzel ta režim, da sem bil dolgo časa zaprt v celici, vendar nisem več dobil okovov, dobil sem režim, ki ni odprt, ampak smo imeli druge dejavnosti, imeli smo nogomet, rokomet in telovadbo, lahko smo šli tudi v knjižnico, vendar se je vse to prepletalo, ni bilo vse na isti dan.

Šel sem odgovarjati in ponovno zagovarjal isto tezo, toda ko sem izstopil iz kombija, da bi šel v sobo za zaslišanje, sem videl, da je stražarja leiteja, prekrškarja spremljal stražar oliveira, in še zdaleč si nisem predstavljal, da me čaka lepo presenečenje, ko sem začel poslušati izjavo stražarja leiteja, sem slišal tezo, ki sem jo zagovarjal, ko sem bil zaslišan na javnem ministrstvu, in takrat sem začutil, da mi je stražar oliveira pomagal. Sodišče je tudi povedalo, da niso prepričani, da je šlo res za nesrečo, vendar so naredili, kar so morali, če ni nasprotnih dokazov, nikogar ni mogoče obsoditi. Bil sem oproščen in tudi moj odvetnik je bil odličen, saj sem na sojenje čakal v zaporu s strogim varovanjem v monsantu, naredili so oceno, do svobode sta mi ostala natanko dva meseca, zato so me premestili v i.p. De alcoentre, v tem zaporu sem že preživel nekaj časa, tja so me premestili po več pritožbah, ki sem jih podal v zaporu, to je zapor z odprtim režimom, imenovan zapor za kolonije, ko sem zamudil dva meseca, so me poslali nazaj v

da bi šel na ulico, sem šel ven.

Resnično sem si želel biti v odprtem zaporu, saj sem leto in pol preživel v Monsanto in ne glede na to, koliko okupacij imamo tam, je to zelo zaprt režim.

To je bilo težko premagati, tudi meni, ki sem imel že veliko izkušenj v teh zaporih, in prav tam, v Monsanto, sem opustil heroin, saj je bilo nemogoče, da bi tja prišle droge, ker tja ni mogla priti nobena hrana ali kar koli od zunaj, obisk je imel steklo, ki ni dovoljevalo fizičnega stika, vendar sem si vedno govoril, da je od vsega hudega, kar me je doletelo, imela neko korist in sem opustil uporabo heroina.

\*\*\* zaključek \*\*\* Pink

floyd - us and them " us

and them

In navsezadnje sva le navadna človeka

Jaz in ti

Samo Bog ve.

To ni tisto, kar bi izbrali za naprej, je zaklical iz ozadja in sprednja vrsta je umrla.

General je sedel in črte na zemljevidu so se premikale od ene strani do druge, črne in modre.

In kdo ve, kdo je kdo in kdo je kdo, gor in dol

In na koncu je to le krog in krog, ali niste slišali, da je to besedna bitka, je vzkliknil nosilec plakata.



Poslušaj, sin, je rekel moški s pištolo, v

notranjosti je prostor zate.

"Mislim, da vas ne bodo ubili, zato če jim daš kratek, oster šok, tega ne bodo več počeli. Razumete? Mislim, da se mu je izmuznil, ker bi mu jaz dal po glavi - udaril sem ga samo enkrat! To je bila samo razlika

Mnenja, ampak res... mislim, da dobre manire ne stanejo nič, kajne?"

Navzdol in navzven

Ni mogoče pomagati, da je veliko tega z, brez

In kdo bo zanikal, da gre pri tem za boj? S poti

Naporen dan

Zaradi cene čaja in rezine imam v mislih več stvari."

Starec je umrl

Copyright © pink Floyd

Fragmenti i

Zaprta in izpostavljena na ledenem severu, stara rjuha, ki čaka, da jo zvijemo, svetloba, ki je zagorela v oranžnih tonih, odeja, ki greje in pozablja dušo, ki zahteva in prenaša elektrizirajoči mraz ohlapnega, nevezanega fiktivnega in eksistencialnega spomina, zvok širi toploto ritma, ki sprošča čas, da vdre v sebe in brez toplote raziskuje topel hladilni svet,

ozračje ni bilo enako kroglja se zvije v kot nagnjena točka pod ocean površja, v notranjost žgoče magme v džunglo raziskovanja in navduševanja vtisa prostega časa in ni drugega načina, kako to povedati, so besede, vroče besede ali zelo hladne, kot zelo hladno mračno truplo večno hladno vroče sanjarjenje o izviru in dolini, o reki brez smeha pohabljen upanje, ki čaka, da se sreča in pokaže tisto, kar se izmika in namiguje, da počasi ustvari in pokaže tisto, kar si le predstavlja, brez distance in s primerno enakostjo problematizira celotno vprašanje vroče zelo vroče, celo pekoč zvok kitare, ki vibrira od žeje po kulturi, v kateri se rojevajo njeni plodovi in bolj ali manj bistrourno brez pogube rešuje položaj, ki se je zdaj eksistencialno ustavil, prizadet zaradi morbidnosti besed, ki prenašajo gluhost tišine, ki pripovedujejo skrb najbolj previdnim, da bi vzbudili sum o neizrečenem, a učinkovito prenesenem, občutenem in zapisanem. Celotna resnica je, da ni resnice med mislijo in dejanjem ter načinom iskanja sebe skozi vedenje, ki ustvarja trike in manevre za voznika samega, in se znajde predan iluziji besede brez pomena, a izrečene z razlogom, to je neverjetno, a vsaka oblika ima temeljno dejanje za čisto nesrečo neprimerne videti naraščajoče in vedeti, kaj storiti razmere, ki nimajo nekega smisla samega opisa, vida ali smisla, pogosto rečemo tisto, česar ne mislimo in ne vidimo to je vedeti, kako ravnati in se učiti od drugih in z znaki enako ali podobno ali v obliki dodatka tu je primer poslanstva vsak abstraktni smisel nerealne oblike je bil v resnici enotni totalitarni kot razdrobljen, a enoten značaj sveta, ki je podoben in ker imamo vedno podobnost, ne pa njene enakosti lahko pride do

globoko razuma in izgubljen v svoji odtujenosti, tu je lik z načinom bivanja in občutka toplote, ki prihaja iz istega njegova notranjost bi lahko bila podobna slikarju oblike okvirja kot naravnost kot arhitekta, absolutnega ne dokončnega razuma s tem relativnim do vsakega podrejanja ali spodkopavanja imaginarnega preproste resničnosti, v kateri je z naravnostjo izhajala preudarnost in ostrina brez pomena, ki ga nosi prihodnost, ki jo ima vse čisto, kot realnost težke preteklosti nezavedno in precej uveljavljena v svoji divjosti izkušnja besede, ki si vedno predstavlja podobo zapuščenosti tu trenutek, ki ga ujame pozornost, oborožena z drobci tu se zavest pridruži sedanosti vdre v moje bitje, da bi pisal, vsemogočen, da ni jasen, tako raven kot črte obzorja, kjer zahaja sonce in se skriva potopljen in zaspan je videl samega sebe poraženega, vendar nikoli ni obžaloval, ker bi se ponovno rodil in bil najsvetlejši, ker je bil edini, sonce bo ohranjalo našo izkušnjo svetlo in energično spravlja v gibanje, v katerem so vse podrobnosti opisane do najmanjše občutljivosti, samo da se zgodi in si zapomni vsako besedo z njenim pomenom in ohranja v tišini svoje potrpežljivosti, temno spoznanje, ne projicirano, ampak zmanjšano vsakega nerazumskega instinkta, bitje, ki me napade, ni jaz, ki se gradi in vzdržuje stebre kot Ahil, vedno aktualen v izmišljenem svetu, ki se nam predstavlja, ne da bi bil kdo pozoren, ti vohuni jaza so moja hvalnica razvpitosti, krute resničnosti, le ogrevanje motorjev lokomotive, v kateri opravljamo to zelo noro in globoko potovanje, v katerem predor, morda ne vidimo spet tako notranjost svoje teme z izhodom te podobe in svetel konec, ki čaka le na konec

kaj nas motivira in žene in nezlomljiva sila nekaj tako fascinantnega kot nič zanesljivega, težko vedeti in se nikoli naučiti, da je bila mreža, ki se zlomi, vendar pa oblikovanje mreže znova, je bil odporen in kot nesreča v pripovedi, je bil globok strel, ki ga je ubil v mladosti, temeljno sovraštvo, vendar nikoli ravnodušen do nikogar ali njegovega uma ali vseh ljudi, tako je na inteligenten način vsem ljudem povedal, da smo vsi naša vsota in da prihaja več različnih in podobnih ljudi enakih, njegovemu izvirnemu liku, pravzaprav je lutka vsako dejanje in kos, ki ga predstavlja, izgubljeno potovanje v prostoru črk umetnost ustvarjanja prostora do lastne smrti kakršne koli končne točke, vrhunec ni bil nikoli konec, umiranje se nam nikoli ne zgodi, zgodi se le tistim, ki nas poznajo, in ko umremo, nikoli ne vemo, da je bila beseda, ki ni imela konca, ampak je bila preprosta in domiselna, malo zahrbtna kot lisica, ki se hoče hraniti z neizmerno lakoto po tem, kar je treba izvedeti, in vedno hoče vedeti več, v tem je vir dolgoživosti, nikoli vedeti, kaj se ne zgodi, in vendar je v varovani preteklosti bil plezalec in premikal vero svoje gore, in meje so le začetek prepada mladost odnosa, preseže vsako višino, in ko se spustimo in vidimo, koliko smo že dosegli v osvajanju samo vedeti, še malo več biti in nikoli ne želimo izgubiti, in vsem nam uspe poleteti do katere koli točke, kjer nikoli ne pademo, ker se naučimo leteti in si vse predstavljati, vse pa so besede drobci, ideje in misli. Globoke vode tako globoke umetnosti iluzije namigujejo na temo brez gotovosti pojavi se morski zrak in kot po čarovniji lahkotnost energije in sentimentalno prepojen in nežen malo več dodatek, ki prihaja iz enega samega trenutka nezamenljivega in nikoli nepremagljivega, ker

Njegova zmaga je bila vedno njegov poraz in kaj bi se še lahko naučil, če bi bil poraženec še ene bitke, v kateri ne reče ničesar in čuti spolzek okus tistega, ki mu je dal zmago, saj je dovolj, da se naučimo in znamo živeti z vsem, kar nas zavrača.

## Fragmenti ii

Potopljen, potopljen, v daljavi stopnišče škripa kovinske stopnice krpa za čiščenje, vedro na tleh, marmornati kvadrati, na stenah združeni v štiri, pade kaplja in v globini, rahlo, nekdo strese tla matirana svetloba, nemočen, ena sama zamašitev površine žarek svetlobe z učinkom sence, v steklu odseva obraz, razbijajoč pogled, en sam potop, brodolomec, pojavljajoča se boja, ki me rešuje pred zadušitvijo, nor, begajoč in izgubljen med zvezdami in praznino brezna vrlina v smislu odnosa, v polnosti trpljenja in bivanja, pred strahom, potem sem spustil klavir na spuščajoči se cesti, ki je letela čez asfalt klavir je bil na tleh in potem je zaigral prvi zvok prva podoba zvok globokega odmeva praznine plavuti, ki plava v vodi, končno sem skočila, polna gibanja mo in vsega, kar piha in se vleče, v iluzijo zbledel, bilo je drugače, za trenutek v oceanu globine, tekoče in slano pisanje svinčnika brez barve, bil je igralec predstava se konča v zabavi darila, ki me osrečuje pižama na postelji, postelja razlita šumeča in drugačna, bila je podoba brez pokrajine, vse iz vdiha, sprememba zaznave, in transmutacija je bila očitna, brez solz, brez črt, brez norm, brez nečesa manjka vse v nič, zgodba, ki ne raste ne pojavlja se, komaj pripoveduje sama in smo zvezani, resnica, verige in ključavnice povsod

kot puščica brez dosega, kot zanka v vozlu, kot razlita pisava, nedosegljiva, kot zamegljena pisava, nikoli izbrisana, kot vse, kar si je nekdo želel in kar je vedno želel imeti, globoko v sebi pa bi bil le bitje, ki reže in laminira grobo brado, ene same muce, las, enega in še enega vsakega obraza, dotika, iz vsake nesolventnosti njegov greh, iz njegove brezčasnosti v sedanost in glej, sešteje eno in samo krpo v svojem vedru, kapljo v oceanu, zvezano nit in porušeno in raztrgano pisavo, odlomki samo besedila na papirju bleščeča noč iz trenutka sijoče in toplo sonce, svetleča ploščica in ogledalo, da bi videli drugače, potem iz svetlobne iluzije, kaplja, ki je padla na tla, in vse brez ne, potem bi prišlo na površje branje nežnosti, v kateri se utišana krpa potopisa razširi na razum in vse pride na vprašanje, svetlost intenzivnost občutenja situacije postane očitna, da po profanaciji in priklenitvi postane brez vsake volje ali znaka odprto okno v zaprti zavesi se vidi gledališče lastnega odra deska, reševalec, glej sreča, rešena, potem na pesku raztegnjena, videl sem kopno in živel, od takrat naprej trenutek potopa, ves ponos se vname in spustimo se na dno sveta, videnja preproste pesmi, spremeni jo v zadovoljstvo, nenadoma udarec, vizija, vsi smo živali realnost enega med drugim slutnje nekaj, kar bi se zgodilo in bi nasledilo krč osvobojenega in se prebudilo v bitje, ki čuti, in iz lirike soneta nikoli popolne rime nepovezane, je tekel en sam stavek te faze, torej kam bi šli, ne da bi odšli, in kje bi bili, ne da bi vstopili, v črti skrivnostnega izginotja prah v zemlji točka resnice v iluziji vse domišljije potem eksplodira komet, in na tem planetu živijo

ni vedno sranje, s sumljivo podlago je bila postavljena intriga, načrt se ne prekine, potem zaslišim prevzet glas in vijuganje besedila je volk zgodovine, od popolnosti do uničenja je bila vsebovana raketa v zvezdi na obali, tako čudno, kar je bilo že rečeno, in začnem se spuščati po lestvi v vrzeli praznine en korak padec, potem je kovinska ograja avtomatska in samo noga v reki, bosa in hladna, vse kar se ne zdi, je biti vse izgine in zbledi. Vse univerzalno je tako in tako, potem le jezik, v ustih, odprtih od žejnega užitka poljubljanja, uzreš ta poljub in željo, ugriz tvojega pogleda, ko se v plovbi tvojega čolna ustavim, in videnje z resnico stvari, ki ni nerealna, ampak domišljija, iz tvojega drobnega nosu topel občutek, in leti in osvoji pluton, s srcem kamen v ribniku življenje ločeno portret, ki ni vedno fotografiran glej norost je imela duševno zdravo pamet šla do točke, kjer je vse ustvarjeno in iz ohlapnega poljuba, ki čaka, da se poveže, z močjo samo obstoječega, s prepričanjem, vedno vezano na tvoje srce volja do črpanja in iz toka si predstavlja tok, kjer je bila škatla štirih sten in pogled žarnice brez razloga, ki čaka, da se prižge sila, ki se ne boji, ne zmaga, ne izgubi, je volja do ustvarjanja in iz nejasnega morja s čopičem naslika celotno abecedo z vsako barvo, njenim zlogom in silo, doseže vrhunec v volji iti in iti in se prepustiti predvsem zgraditi grad v kamnu pod slapom in reko v toku, da vse ponese naprej, predvsem sem imel v mislih nekaj, zelo drugačnega od istega in preprosto zgodbo o potovanju, o zvočni virtuoznosti tistega, kar se ne vidi, a se razmnožuje, zato sem splezal še eno stopnico še vedno lestev hodil nazaj v napredovanju koraka in levitve in samo en poskus splezati vsako stopnico do njene trdne in prepričane zračnosti predstavljati si klavir, ki se je zlomil v

tla katrana je imela le ključ, in to ni bil ne dodo ne ré, bilo je verjeti v prepričanje, ki je vedno razkrivanje bivanja, in dobiti le še en odišavljen trenutek vroče pokrajine v sijaju morja vidim te ljubiti, v mojem potopu, bila si moja boja v razbitini ladje moj čoln v oprani krpi, ki čisti klavir, nameščen v dnevni sobi, kjer nihče ni hotel biti in sem si le želel, da bi vstopil tja, potem v vrata, to je bil izhod vsega, kar si bom predstavljal in se ne bo nikoli poglobilo, to je bila želja imeti te v kravati srce in tvoj par, vse to črpalka in potem nemirno, je manj smiselno in v dejanju bombardiranja je bil že dogodek vojne za mir vse združeno z več smisli a oditi v iti in razširiti kar se je vrnilo in potem ptica, ki poje in očara šele danes se je naučila svoje glasbe v črkah, vse urejeno brez usklajevanja naloga je bila prinesiti in na koncu strah ne verjeti in končno ne vrniti to potovanje vseh potek je že globina padca v streho, odprtega okna in mraza, v temi dejanja dejstva, ki se nikoli ni zgodilo, ampak je bilo sporočeno in domnevno izmišljeno, da bi se mislilo, da je pojavnost bila le izpustiti paro, da je bila voda le žeja po tvojem poljubu v želji le dotakniti se te in klavir je bil del načrta dotakniti se te note, ki te bo osvojila oster občutek rezilo brez reza je bila močna pisava, ki ne zadene že občutena vez v noč brez zvezd potovanje čez prihodnost, ki ne bo prišla, sedanjost drugačna od preteklosti in to je bil udarec, bila je le zgodba, ki je profanirala vse in na koncu pustila tisto, kar je prišlo s plutona, da napiše le ljubezen enega srca med dvema zidovoma, ki ju ni mogoče preskočiti, kjer se ograja ni premaknila nič stran, v odprtem krogu, pravokotnega kvadrata, ki vozli tisto tesnost, stresanja prahu in videnja klavirja, ki igra le v tvojem do in v temni sobi podobe



fotografirano, ob filmu iz zvitka, majhne podobe, v odtenkih drobcev vidim, da si to ti, ki se zrcali v delu, kjer se vse združuje, ker si te želim, zrcališ se v moji podobi, le da si ti okvir ogledala.

### Običajni

Kako se rešiti te bolečine, ki pogloblja in zastruje trpljenje ene same in edinstvene bolečine. Pogled je bil dovolj, da brez ubijanja, problematiziranja in vsaka kapljica solze se odkrije srca, ki je pogreznjeno in profanirano, potem se pojavi tok, ki me razjezi in mi priklene zapestja, in ves impulz obsojenosti na bolno in tenkočutno dušo ta prah, ki nas pretrese, izbruhne skozi čute in bolj kot fizično vseprisotna para duše se ta burna korenina odtujenosti znajde v enem samem labirintu, mene, ki si ga potegnil s tokom potopila apatija še enega dne, razbila verigo, ki me stiska, razrahlja v skoraj nujnem trenutku, vsi čakajo alegorijo življenja, preneseno iz bukoličnih trenutkov.

Požarnica gori, se bo razplamtela, tu je žarek in prižiga plamen, ki za tebe gori moje ubogo srce, razpuščen konj, ki čaka, da ga ukrotim Uživam v vsem, kar čutim, ker te čutim, kot te čutim, v tistem neskončnem času, ki se križa z okoliško preteklostjo in ki zaznamuje vsako življenje, ki ga je treba živeti.

Najina združitev utripa v čarobnosti, samo ko te gledam in vidim tvoj materinski obraz, občutek nežnosti in nežnosti le dvigne vso mojo grenkobo, le živeti moram in te vedno videti, dokler ne umrem, vroč gib ustnic v čutnost, prozorna sreča kot čutni objem, ki čaka, da ga doživiš, močna združitev, ki presega vse, kar si te želi,

Želim si, da bi bila srečna kot majhen otrok korenina, ki se seje, neguje in krepi prijateljstvo je najplemenitejša ljubezen naj moje srce utripa v tvojem ritmu.

Oče v beda je bil oče čarobni trenutek največjega učenja vedno upanja na največjo ljubezen, ki ima otroka ljubezen večja le od matere ljubezen otroka je velikan vedno pozoren in inteligenčen oče in sin moj sin me eksplozira veselja občutek, čustvo, naklonjenost, ljubezen in naklonjenost, je sila, ki nas napotuje na večno veselje, želja po naklonjenosti, delitev, lekcija in pravilno poučevanje obeh preplavi s srečo, za katero, ki eden od nas si prizadeva v večno mlad vajenec v novice očeta. Želel sem ti povedati, kako zelo te imam rad, kako te čutim, kako vsak trenutek tesnobe vprašanja in le malo več, ker me fasciniraš. Tvoj sijaj bo zame vedno podoba ekstaze v okvirju, kamor se oba umeščava, a ti si vedno najlepši. Daleč si prišla od preprostega rojstva, da bi mislila le na to, da te napolnim, kako me bogatiš, si norost prava nežnost

Solza

Nekega dne, če bi imela solzo, bi ti jo dala na obraz, da ne bi nikoli več jokala.

Sanje Želel sem se intenzivno potopiti, zbudil sem se sredi morja spanca, ki bo trajal leta, zasanjanca, duše noči, ki jo ob mraku napade senca in prebudi zatemnitev čiste in surove iluzije, najbolj večnega prebujanja in uvida, kaj je globok spanec - prebujanja in verovanja v mit sanj, da vedno prideš in dosežeš le še en delček, da si s svojo sledjo neskončna črta...

## Par

Želel sem poljub miren spanec, ki nas omrtviči in si ga najbolj želimo morda nočeš vedeti sladkost, ki je v tebi in v kateri izgovarjaš nežne besede, ki nas osvežijo utripanje srca, ki si te predstavlja tesnega, prepletenega in nikoli razvezanega sem tok v žilah, ki ga črpa tvoje srce sem dih zraka z lahkotnostjo in jasnostjo ritmično nikoli trpim ali slabo bijem sem kot dež v vodi in kamen v pesku sem tvoj. tista, ki te ne izpusti in ki te takoj okusi, ne da bi te okusila glej sem nogavica, ki išče svojega partnerja čevelj, ki je pogreznjen in razvezan ter čaka, da ga zavežem, in vez, ki je nikoli ne razvežem, ker si čevelj mojega partnerja, ki ga ljubim, da ga ljubim.

## Življenje

V večnem, ki ga ohranja tam, se postavi tja in potem se z njim ni mogoče soočiti, ga zaobiti ali manipulirati, je groza disidenta, ki se razmahne in doseže vrhunec v enojni točki paralize uma ustvarjanja, domišljije ali samo naslikati cvetočo črto zelenega odtenka in ujeti življenje v tem tonu življenja in razcveta, tukaj je označevalec, na katerega si vedno hotel opozoriti, živeti intenzivno.

## Amar

Glej, hitro se spet znajde, od želje k osvojenemu gre in se razbije na skalah slanega in kopanega morja, poglobi se in potopi, potem pa se pojavi.

Hlad, ki prihaja skozi tiho in abstraktno plavanje, me je povezal z vodo iz izvira, zahod pa je postal

prehod na drugo stran nič ni težko, le nikoli ne stopajte po isti poti in pojdite naprej, naj vaše srce igra glasbo, ki vas kliče veter, morje in deželo, ki jo morate osvojiti, le ljubezen.

Stena

Če bi se to zgodilo, ne bi vedel, da piha hladen, nemiren um, zamrznjen, profaniran, prodan, in duša, to čisto orožje sentimentalizma brez poti, vezana na telo, ki halucinira in gre naprej, nikoli ne pride, ker duša ne vara, interes prekaša, ampak je čista, zato se vidno izpostavlja v zaprtem krogu, napol odprtem, tako da se s podjarmljenjem iluzije in prihodom iz brezmejnosti pojavi grom in vse se ustavi v trenutku svetlosti učinka, toda bolezen duha tiste potrebe telesa in ki nas zavestno pahne v brezno lastne biti in levitira, ostane in kot dodatek, ki moti stanja duše in bolezen duha je v tumorju prenaša bolečino in kot bi zanemaril učinek in vpliv na tiste, ki so metri in hoja je srečanje duše, duha telesa, združenega v živečem, v katerem vse destabilizira dejavniki ali ker telo ne more več prenašati rane starosti ali bolezni tegob in potem ta duh sebe in naše sebičnosti pride na našo voljo, vendar moti dušo in to v največjem izrazu razmišljanja deluje na duha pokvarjeno in napadeno čisto, trdo močno kot zid, ki ne more začeti.

Pomislite na

Tekočina domišljije se razlije, razlitje fascinacije, potopljena in globoka norost, ki jo prijazno nosi skozi žarke harmonije in telo.

magije vdira in prodira v zavestno nezavedno sveta pojavnosti glej, da življenje postane lepota čistega dihanja in neskončno postane vidna meja in se razširi med besedami občutki in delovanjem, ne da bi spremenili svoje mišljenje izzivajte mišljenje in si vedno predstavljajte, da se bitje, mišljenje in delovanje spremenijo.

### Prijateljstvo

Somrak ob mraku, da vidim vse, kar se dogaja v zavetju daleč od namišljenega sovražnika, bitka bi šel skozi premirje, z mirno dušo, vrača v mir, noč je padala, in začel sem čutiti ta dotik, da se počutijo na mehko kožo volje in energije prijateljstvo brez starosti čista gesta naklonjenosti močnejši od vsake strasti ali ljubezni in karkoli gnezdo samo dotik palca in samo predstavljati, kaj se je počutil in prenese tok vse energije.

### Naučite se

Osupli, očarani in z razlito juho, v resnici res osupli ali užaljeni, a sede, v stanju pripravljenosti, brez minimalnega občutka za minimalizem, glej, vrti se po vsem mestu, potem zmedeni ali nerazumljeni, ne vem, ali je bilo odločeno, a vse ima za nas smisel ob preprostem užitku, da vam pišem na nezahtevano prošnjo, ko se to zgodi, vse, kar si čutil in videl, ostane in izgine, vendar samo gledati, brati in pisati interpretirati, asimilirati prevažati in učiti in učiti, tu dih raste z močjo vetra, in potem izgine, leti 7 morij, odlaga, kar je bilo rečeno za rečeno, tu sem se potapljal, šel globlje, ves prijatelj prijatelja ta nedeljivi prijatelj in vendar ni bilo videti, je bilo opozorilo, opozorilo

misel o talentu, ki leti, teče, se sprehaja in si predstavlja, da je tam in ni tam, ampak vedno priča, se vrne, da bi rodil tisto, o čemer nekega dne vsi le razmišljajo, ker je danes, zdaj prihodnost, in težko pisanje o uživanju preprostega puhlice, predvsem pa ustvarjanje in predstavljanje in ponovno ustvarjanje in vrnitev na svoje mesto, ki ga ni nikoli zapustil, toda tam, tam, že gledam na uro, točno prisotna in dejstva, ki so priča, so opazovana in v izvirnem občutku, užitka, ki prihaja z mehčanjem in zatemnitvijo tako običajnega, tako banalnega, samo in preprosto zrenje in prebujanje ter zatemnitev in osvetlitev noči magično in pragmatično je levitirala in veslala v čolnu s severnim, srhljivim in migetajočim tokom je bila ona, tista ena sama točka, s povratkom in morjem tako težko predstavljava je bila neizmerna in ogromna jeza oceanov, da proti kateri se gre na skrivno potovanje brez zavetja je bila kvadratna krogla trikotnik obrnjen kot piramida sarkofaga duha neprebojne duše kot pozabljena živa, ki se dogaja iz kraja podoba lista, ki se ne posuši, njegovo namakanje za pero in pisanje našega planeta vsaka antena, satelit ali preprosta žica, ki ohranja stik z drugim planetom in potujemo kot drevesa, na katerih se rojevajo veje, in vrtnarjeve rože, ki se svetijo ves dan, so kot sijaj v mesečini se je zgodilo in potem še en skok še en skok videti otroka, ki se rodi, in predvsem videti, kako raste in se uči in dojema vse, kar opazuje, in preoblikovano deluje, kar je v jeziku otroka mehka koža v prevladi otrok v odnosu do staršev in ustreznega učenja dvojnega sozvočja opazovanja učenja in učenja in vednosti kot dvojčka, ki imata par, v katerem je učenje vzajemno zelo moje in tvoje izzivam te, rasla bova in

vedno se učiti, da bi spoznal, in veliko živeti.

Čutim trpljenje, ki mi preperečuje, da bi videl Rad bi bil resničen z vedenjem, ki je vedno zvest, a kot žalosten klovn sem lažen nasmeh, veselje notranjosti ne uboga zunanosti Čutim lebdenje, ki me sili, da zapustim normalno mesto, kjer bi bilo potovanje in bivanje na točki, kjer je človek daleč od lastnega pogleda Čutim prepadno širok korak, nenaraven pojav, a kot divja žival čuti divjost in s hitrostjo, potegne, zaduši in ubije, kakor da bi ji neka prirojena sila vnaprej namenila neuspeh v trenutku in vnaprej in na poti brez sledu ostane podoba odvratnega, sovražnega in resnično grešnega glej prisego na nebu pri temperaturi časa, pride svež, vesel in miren ognjič in reče stop cveti in raste, ta nasilni zagon je le slab trenutek vsa divjost, ki naj bi dosegla vrhunec in se izpopolnila nenadoma naj te nič ali skoraj nič ne zmoti in najčistejši zagon ti reče, da naredi hrup v zraku in te spravi v razmišljanje vse bom premagal brez strahu, ne da bi se kdaj naučil ne živeti s pastjo to sovraštvo, ki ga imaš, ni tvoje, v svojem človeškem jazu vidiš, da boš z dobrimi dejanji postal zvezda na zemlji ob padcu zavese te prosim, da zaigraš klavir saj imam načrt odšli bomo, ko prideš nikoli te ne ustavi, da ne dosežeš sebe in letiš ravno in nad nevihtnim oblakom to je večfaktorsko stanje, ki nas spremeni v raztrgan dež z nežnega in vlažnega zemeljskega obraza mirno branje se zdi ima domotožje arhitektura brez inženiringa v svoji moči, namiguje na fantastično, nedosegljivo realistično, saj imamo vse moči, v katere verjamemo, zlasti je bilo temno ovojno steklo, vendar v dimnih tonih popolnoma prozorno vrednote so kot rože treba jih je nenehno zalivati in kar je seme, raste v mislih biti različno od enakega do

da imamo vsi instinkti in divjost sama duša človeka onkraj ustrezne čarobni napoj je vrtoglavi predor, v katerem je videti vhod svetloba in katerega konec je iztirjenje brez dna vse, kar imamo čistega zajeti in izvršeni.

Glejte, nihče ne bo zmagal v vašem svetu, predor je prehod, živite v luči vhoda in osvetlite svojo pot, saj je to, kar imamo, črta življenja, ki jo je treba voditi.

Globoka ljubezen je trpela ljubezen se je čutila tudi pozabljena globoko v sebi napol izgubljena obžalovana in živela.

Maska, ki živi na koncu, kot konec in vse dokončno, glej, da je gotovo, nič tako gotovo kot tisto, kar nima ničesar negotovega, plus drobna in neprekinjena črta meje, ki nam ne dopušča predvideti neskončnega, zato imamo kot črte dve točki vzhajajočo in edino neskončno le obraz smrti počasi prihaja kot dih vse, kar je bilo občuteno, končano, ker nikoli ni videl drugega obraza kot konec maske tenebrousa.

Spominek

Za tebe sem trpela za tebe čutila sem s teboj ljubila sem s teboj živela sem s teboj nikoli nisem ljubila drugega v tebi sem se poljubljala v tebi sem videla v tebi sem vstopila v ljubezen, ki si jo bom vedno zapomnila nikoli nisem čutila toliko trpljenja nič več želela sem umreti za tebe skozi mene za tebe sem pisala toliko sem trpela in nikoli umrla in za tebe nikoli nisem izgubila samo čutila.

Ljubimec se je v nekem trenutku zdel oddaljen le en dan od ljubezni nekoga, ki je že ljubimec.

Razmišljanja



Čakanje na nekaj, kar se rodi v ogledalu, sem jaz in moj odsev, kako dobro je odsevati samo in ne samo svojo podobo tudi ta preprosti odsev brez ogledala je bil posredovan.

Jasna noč v temni noči, ki je jasna kot zora, kjer pesmi s tvojim šarmom postanejo kot pravi žvižg ptice, ki leti, in vsi si prizadevajo za svobodo.

Pisanje

Jaz... in največje bogastvo, ki ga lahko imam papir in neustavljivo pero, predvsem pa si prizadevam le za misel

Smrt

Umrl sem! Da, to je bil začetek konca začetek preobrata brez grenkobe, a tudi brez nežnosti, to je bilo potovanje brez podobe in brez poguma v nasprotju z manjšim in večjim, čas je bil, da odide ali ostane na tem mestu, predstavljal si je vse in nič, od časa do časa je odhajal in šel do skrajnosti, ki pravi, da me ni strah, niti se ne tresem, da ima potovanje vrnitev v ta svet, potopljen v globino lepote, da je vse, kar imam, vse in od vsega, da nočem nič, ker ko bom odšel, ne bom vzel ničesar, tako sem mislil.

Brezno Sem na prepadu, kjer je konec brezno.

Čakal je in tako je hodil, želel in hotel, skakal, skakal in kadil, hodil, ne da bi prišel do cilja. Tesnoba se spreminja s starostjo, čeprav človek vedno živi zelo tesnobno in nekaj čaka, vedno si nekaj želimo, vse v nas neprostovoljno posega kot naša lastna volja.

Stopnišče

Usedel sem se, ga izenačil, vendar rezultat ni bil blizu tistemu, kar sem pričakoval, z dvigalom sem se spustil po stopnicah in med svetlobo in temo ter tesnostjo je manevriral po lastni volji, tako da se je dvigal in počasi spuščal, nikoli ni padel.

### Sedež

Iz solze, intuicije ali uničenja, ta misel je lepa požirek iz menze hladilnika in prinesena na mesto žeje in vse je nasičeno in veličasten obstoj.

Ni želje po koncu, konec je, kako v njem prihaja slišim besede onkraj sem videl to grozljivo kot zmagovalec še enkrat nočem iti in tako obstajam in padam kratko

### Sun

Kaj se je dogajalo Ob zori sem začutil nežno žalost, ki je prišla z večerom Živel sem, oživel in se ponovno rodil, sem on, mogočno sonce.

Da bi se ponovno rodil v zavesi dima, glej, tam se rodi brez pergamenta dogodka, glej, bil je trenuten in plošča se odmakne in dovolj je le, da živiš še eno življenje, saj je podoba preprosta, glej vsak trenutek v svoji podobi in se ponovno rodi.

Ob pogledu na parfum, vonj norosti, norost mučenje misli vse nepovezano brez sorodstva, sirota srca, bolečina ene ljubezni za toliko drugih, ki boli pogled in ubija željo in hrepenenje kulminira le še en trenutek, en trenutek, ki prihaja iz te vaše misli, verjetno vsi obstajamo ne le kot krepostna podoba, ampak kot funkcija videza ali stanja um ne umre v trenutku vseh

fizični obstoj in nenadoma vse ugasne ali pa doseže vrhunec.

### Življenje z umiranjem

Med življenjem in umiranjem? O, oprostite, ali je to izbira? Očitno, kdo se še ni ubil? Vsi smo za trenutek nehali živeti. Vsi brez izjeme mislimo, da bomo umrli, potem pa bomo živeli, to je protislovje smešnega.

### Odhod na stran

Dragi prijatelj ... Pišem predaleč... odšel si... moj mali prijatelj... nocoj moja duša... joka zate! Vzemi mojemu srcu priložnost ... prosim, odpusti mi, moj prijatelj ... moja svoboda ... izgubljena daleč v nebesih ... Odvzeli so te...vrnitev je užitek...tako tiha... Tišina, na pol poti k tistim, ki so umrli...odpuščeno...zadnja beseda...

### Prekinjeno

Če bi v meni izhlapela duša, bi ostale le skrivnostne razvaline, ki so tuje fantaziji. Iz nastale subverzije plava brezdolje še enega, posebnega trenutka.

### Biti

Zvok, jedro ust, mehak dotik, barva, ene same sanje, ki očarajo v enem samem trenutku, edinstven obup in navdih ostrine, brez razdalje, brez meje rez dušenja, presega imaginarno v tej sliki krvi, rdeče bolečine in vžganega občutka, ki ni enigma, ampak resničnost, vizija. Ko se drugemu pridružimo in vidimo, kako verjeti iz odobravočega in spodbudnega pogleda na obstoj, ponarejen,

obrnjeno in zrcalno.

Od vse žalosti, ki jo čutim, da moram nekemu pripadati, brez strahu pred sočutjem, nora, brez strasti in čiste duše vozla brez verige, a prepletena in združena, enega samega občutka, ki hoče in končno ima in na koncu ni nič...

Odsotnost

Če bi se dotaknil in videl vaš svet, bi bil umazan, brez nemega kančka občutljivosti, vsaj verjeti, da nekdo presega mojo resničnost. Moja preprosta žalost je tako kot vsa sreča dosegljiva kot nedosegljiva. Po čarobni zaslugi, brez ironije v enem dnevu ti povem, dotakni se me, začuti, kako me gledaš, in videl boš, kdo nisem in kaj bom zraven tebe. V goreči vžigalici sežge bolečino, ki je v meni, ko vse gori. Nikoli te nisem odnesel, v tebi bom rekel, da trpiš, ker te nikoli nisem zapustil, in vedi, da sem te ljubil in te bom vedno ljubil ...

Slika

Ljubim te večkrat, kot mi srce utegne utripati

Jaz izdihujem | ti vdihuješ | isti zrak | ljubezni sem

vse barve, ki obarvajo tvoj svet...

zame, zate in za tiste, ki me imajo radi

Nekega dne

Danes si zasadil korenino v mojem srcu, to drevo

Imenuje se ljubezen na a življenje kdajkoli,  
lahko se ne da odtrgati, ker živi v meni.

Transformator

Uravnoteženje na spletni strani      sile      bleščeče  
ki      preoblikujejo      resničnost.

Upravni odbor      električna plošča      ukazi  
pozicije      e      destinacije      univerzalne  
verige.

Sončna svetloba

Osvetlite črevesje

Onesnažuje zemeljsko naravo.

Svetleči vodnjaki padajo kot kapljice na tla v tem vrelcu  
življenja in svetlosti.

Svetilnik

Neprestano in vrtoglavo išče gibanje nenormalnosti.

Električni udari

Živci      glasen      utripanje      s      srčnimi  
elektrošoki.

Elektromagnetni valovi

Valovite misli se vrtijo sem in tja po krogu valov.

Električni tok

Ta tok teče skozi moje telo in me popelje v valovni krog

Električni impulz

Jaz sem      pretresen      s      impulzi      ki  
    krožijo      s spletne strani      električno.

Luč resnice

Resnica zasije svetlo, ko jo odkrije

impulz.

Blackout

Utihni . glasovi mučil ki jih svetel  
občutek bivanja.

Svetleča sveča

Bolečina je

prižgana

Kopičenje staljenega voska.

Električna vrata

Ob dotiku se nežno odprejo, vendar se zaprejo, ne da bi se  
odprli.

Motorna kolesa z motorno žago

Prerežite živahne sovražne korenine temne energije.

Electrocuted

Elektrošok v svetlečem dimu, ki izbriše spomin.

Elektromagnetna turbulenca

Vrejo na misli turbulentni neskončni  
elektromagnetizem.

Električni žarek

Kako ena ray elektrizirajoče ki paralizira a  
energičen um.

Zlobne luči

Vsak ki je na naslovu . ima a svetlobo  
diabolično svetlobo elektrizirajoča bliskov.

Utripajoča luč

Utripajoče luči me mučijo

Prehajanje neprekinjenega toka.

Nepregledna svetloba

Nepregledne luči osvetljujejo čudežna bitja v temni svetlobi. Električne žice

Skozi moje telo potekajo električne žice, ki vibrirajo z energijo. 10. električni tokokrog

Povzpnem se in se približam 10. električnemu tokokrogu, kjer pride do nepopravljivega izpada električne energije.

Električni padec

Spuščeni tramvaj na spletni strani .  
besede na ecstasia e občutkov.

Lahkotno rezanje

Rezanje in svetleči odmevi,

Razkošna svetloba zajame lomljenje glasu. Bleščeč mrak

Relampeja zastira hojo bitij z očesno orientacijo.

Fluorescenca

Cvetijo in padajo kot grom v vse smeri in smeri.

"obfuscation"

Strela lanciniranje zameglitev o užitek  
drugih občutkov in pogledov.

## Žarnice

V tvoji duši se križajo globoki loki, ki imajo elektrode - dinamični, žareči šoki.

## Električni izdelki

Kot odtenek, ki mi vtisne v spomin neskladnost občutkov, ki zahtevajo močno in odločno svetlobo.

## Odsotnost somraka

Nežno se ovijem v ostre luči svojega bitja, nežno uživam v streli.

## Spomini

Zbudim se v svetel dan, pripravim se, da pridem iz teme in z močjo svetlobe razdelim moč in energijo celotni zvezdni skupnosti.

## Grozeča svetloba

Ogrožajo tiste okrevajoče luči, ki nas mučijo in nam omogočajo predvideti nevarnost.

## Luč prisotnosti

Svetloba, ki te spremlja v bukoličnih trenutkih, a se ji ne moreš zoperstaviti in te ustrahuje v skrivnostnost.

## Rdeča luč

Intenzivna rdeča svetloba in pospeševalnik, ki blokira živce.

## Šok

Ostri, onesnažujoči udarci misli brez impulzov se širijo.

## Svetloba podjetja



Razsvetljeni o ki ne če daje e niti čutiti  
svetloba družbe.

Thunderbolts

Grom škriplje in razbija žejne zvoke užitka. Močna svetloba

Močne luči obsojajo tuja življenja na navodila glasov

Rays

Kako žarki močan e lacerating ki razrežejo  
nemogoče zavezati vozle.

Matirana svetloba

Zasenčile so zavest, v katero prodirajo obsežni žarki svetlobe.

Svetla svetloba

Intenzivno osvetljuje meglice svetleče kozmične črne

svetlobe

Kot globok, prodoren kozmos, ki pomirja pozabljivost duše.

Moč svetlobe

Zdravilna moč svetlobe je osvetlila nitke razuma v predelu obupa, hvaležen sem ji. Ta svetloba me je vodila k toku ekstaze vsakdanjega življenja, osvetlila mi je nezdravo in nerazumno prihodnost, kajti takrat ja strele se zaletavajo vame in bliskajo kot dinamit, odet v pogrebni užitek.

Potem ja, ozdravljen z njeno svetlobo in gibanjem sem bil ozdravljen in

je prišel iz kaloričnega drobovja strogosti in natančnosti. Toda ne vem, ali bo ta luč osvetlila mojo preteklost, ker se bojim, da nima svetlobe, ki bi tekla po energiji. Zato obstajata dva pola, dve skrajnosti energije. In mene je zadela tista pozitivna in zdravilna, ne pa tista temačna in strašljiva. Ta svetloba prihaja iz jasnosti čustev in racionalnosti somraka takojšnjega in impulzivnega, brez prehoda in nepreglednosti čustev, ne pa iz vtisnjenih ali pribitih občutkov. Ta svetloba je močna, intenzivna in bo s svojimi žarki zažgala vsakogar, ki ji nasprotuje, se pridruži svetlobi, čutom.

Ne bo več energije in impulzivne sile, zgrabite talent, ki ga imate, in ga prisilite kot modri žarek, ki vas odreže in prevetri od neizživetega dušenja ter zlonamernih in prodornih misli, ki nas žrtvujejo kot sence brez svetlobe, ki bi jih nahranila. Tako hočem reči, da je v tebi svetloba in da so v tebi strele, nevihte, energije in svetloba, v bistvu kalna svetloba in čista v svoji najbolj primitivni obliki ogenj, ki nas prežema in hrani in včasih zažge, tako je življenje sestavljeno iz prehodnih in nasprotnih luči proti samemu razumu ali občutku energije, ki nam daje moč in vitalnost, da vzdržimo njene zbledele pretrese in brez moči, ki se obtožujejo in najdejo v vzrokih opravičila svoje udeležbe, ni svetlobe brez energije in vse ima energijo, vse ima svojo svetlobo in gibanje in tok, to je bitje samo, ki nas zastrašuje in nas tako pogosto sooča s čudnimi obtožbami, ki jih ne razumemo, ker ne usmerjajo niti si ne upajo trčiti z drugo energijo, temveč skušajo ugasniti njeno svetlobo, vendar je prisotno in kot da se razkriva, prodira v čute vida in nam skozi molk časa kaže jasnost misli, in kot da molči, strjuje mnenje in uživa v neslavnih nezmožnostih, ki jih drugi prenašajo prek

negativne ali pozitivne energije. Dejstvo pa je, da svetloba modrega žarka zastrašuje, vendar v tej energiji sprejema tiste, ki se želijo prenesti, in to s hitrostjo svetlobe, takojšnjega, sekundnega, delnega, trenutnega, in trenutek je trenuten, zato ne bo rezov v sliki niti najbolj smešnega ravnanja, saj imajo vsi pravico do energije, pa naj imajo pozitiven ali negativen učinek. Po drugi strani pa se raztrganinski učinek črne fejsbuke zgodi na nevtralnem polu čutnosti in se nosi v norosti živahne energije, željne užitka in svetlosti, zato vam svetujem, da uporabite svojo lastno energijo, da vas zadane svetloba, in zažarel bo ognjeni nasmeh kot pepel, brez toplote, a besen, ko se vznemiri. Iz drugega kvadranta imamo modri žarek z nemoteno mislijo na lučke božičnega drevesca in strese, ki nas spravljajo v raztresenost. Modri žarek pozna svojo pot, smer, orientacijo in je razgledan, da uokviri energije in fotone, možne kratke stike, vendar živahen in impulziven vedno potuje s hitrostjo ne svetlobe, temveč modrega žarka. V tem prehodu energije, ki se sooča z ne izstopajočimi, temveč ovirajočimi pragmatičnimi energijami, ki nam preprečujejo, da bi doživeli trenutnost, se grom razburka in vidno vpliva na zvočno valovanje, ki ustvarja nadzvočne, a ne tako močne hitrosti. Kot neposredno soočenje in zatiranje svetlečih ljudi zgostijo nepregledne luči, ki izkrivljajo tisto, kar je resnično in se zdi nerealno, vendar obstajajo tudi fiktivne luči, kar je moč svetlobe domišljije.

### Modri žarek

Razjarjen modri žarek vdre v moje bitje, prekipevajoč od energije, ki vzklije v umazanih porah predsodkov in nestrpnosti, ki jih bo ta modri žarek dosegel.

## Laserska svetloba

Ta laserska svetloba je prodorna in nevidno prodre tudi v nevidno in neopazno. Je vidčeva in mojstrova svetloba v predpostavkah in križiščih, ki so tuja vidcu samemu. Neopazna in neškodljiva povzroča s svojim žarkom sesanje misli in predsodkov s strupom do samega strupa in njegovega protistrupa.

## Podstrešna svetloba

Ta dim prebije svetlobo uma, zavitega v krpe spominov, ki so se razblinili v ohlapnih glavah usmerjanja in delovanja, delovanja, ki je motiv, ki ohladi ešalon besnih misli počasnega in masivnega neusklajenega uma. Ko prodre v brezdolje trenutka, postane navdušen in se razporedi med možganske in vznemirljive luči v spodbudah potujočega električnega toka. Okrepi se v telesni masi in razširi hipnotično in paralizirajočo svetlobo kot sprožitev rimanih besed brez vezaja. Te luči na podstrešju vstopijo v vsako glavo z eklektično korenino vrhunskega inženiringa. Nekateri imajo male opice, drugi samo podstrešja, tretji podstrešne luči, ki zasenčijo glavni vhod, želim si, da bi na podstrešja prodrli s spomini, mislimi, skratka z življenjem, preživetim brez velikih vzrokov, a s spomini. Spomini, ki osvetljujejo podstrešje za vedno, nekateri pa so vedno odprti ali zaprti v skrinjah.

## Strela

Segreva se in temni ter postaja mirna in tiha, vendar škripa in hrup, ko se to zgodi, je zadihan in osupljiv, da okuži bes življenja in prisotnosti med drugimi lučmi in osvetlitvami ali celo preprosto minljivo, a presenetljivo temo vzdihov in

ki pretrga najbolj naelektreno tišino. Tista strela, ki ugasne vašo zavest, ki jo zaznamujejo zgovorni vzdih, in ki pospeši dejanje, pri čemer zanemarite občutek priložnosti, da ste negibni v trenutku, ko je na ta svet padla druga strela. Pepel svetlobe, tisti pepel, ki vas zaznamuje z vročino ostrih in močnih želez le z enim udarcem, je onesnažen s pepelom svetlobe preteklosti in vseprisotne prihodnosti, ki je ne pozabite in ki se vam upira. Odreže te od trenutnega vzgiba in se počasi širi, solzavo in izmuzljivo ti govori, naj se nadzoruješ, ter te vrže v bazen svetlobe, ki se utaplja v spominu na neuslišane besede in izliva svojo žejo po svetlobi. Plameni so žgoči pepel magnetnega telesa, ki sipa in utripa v tvojem srcu, ki gori od želje po nečem, moškem in moškem ali pa ženskem in čutnem, ta dvojna osebnost te prizadene kot dvojna osebnost, ki se ne podredi ne eni ne drugi strani. Ta pepel svetlobe greje mračno in lahkotno in ima v svoji toplini zaščito dežja, ki ga požre in razširi po celinah in brezčasnem prostoru.

#### V luči užitka

Tista svetloba, ki vdira v nas in nas obdaruje z razkošnimi vpogledi ter nas vodi v neštete depresivne užitke in tesnobo kemije sedečega užitka, vendar ne inkriminirana, temveč odtisnjena na naivnih obrazih užitka drugih ljudi, ki osvetljujejo bitje ali občutek ali čustvo. Čustvo, ki čuti čudežni in veličastni užitek ter blaži krče, ki jih občutimo zaradi presežka užitka, presežka, ki nas preusmerja k drugim občutkom in užitkom. Kar zadeva svetlobo užitka, se ta razvija in hrani z vrlinami, ki ne

se odvija in ne niha in trči v nore lase z užitkom zanikanja.

### Hipnotična svetloba

Občutki, ki jih čutimo v hipnotičnem obrazu svetlobe, pričajo o občutkih, ki nam omogočajo predvideti željo po zasvojenosti s to svetlobo, ki nas vodi k dinamiziranju in verovanju, da svetloba obstaja. Z njo smo prevzeti brez kredita in dolga, stagnirani kot hipnotično življenje transcendentnih bitij, ki so zasvojena z viri hipnotičnega užitka. Zasvojenosti, ki divjajo skozi lase in obrvi, nabite s skromnostjo in brezdeljem. Transcendentna ta svetloba, ki nas vodi k novim izzivom, enakim v mislih, različnim v odzivih, reakcije te neizmerne in čiste, ki se soočajo s čisto željo, da bi imeli svetlobo, v njeni moči, da bi se hranili z njo in vodili sipki kamni, ki se združujejo kot glina v ogrevanju.

### Svetla svetloba

Intenzivno se ta svetloba cepi med telesi, odtujenimi od gibanja, in niha med dvema enostavnima potema do svetlobe, vendar je brez električnega toka samozadostna in se preživlja v grenkobi in grozi systemske hipnoze, ki nas hrani in razvija. Zavestno pa je svetloba tako intenzivna, da se ugasne, in sama od sebe prenaša moči, tudi ko ugasne.

### Psihedelični grmenje

Psihedeliki se prepletajo v hrup pogumnega grmenja, ki podpira in krepi nenormalnost, ki izvira iz dejstva, da nas pokriva to psihedelično grmenje. No, tukaj, če bi izkoreninili koherentno svetlobo, brez potenc ali lestvic, bi bila to le pretveza za nenormalnost črnega grmenja, ki klecne in grmi

v najbolj čudnih in najglobljih smislih absorpcije razuma, ker je ugasnjena, škripa in se giblje brez najmanjše skrivnosti, očitno svet psihedeličnih luči, ki prizadene tiste, ki se želijo v njem izgubiti ali uživati v predsodkovno zlagane užitke, obarvane s stagniranimi poševnimi barvami, brez volje do ustvarjanja ali zgolj razvajenosti. Prežeti z duhom drobcev misli, razdrobljeni so res vsi tisti, ki si predstavljajo drug svet, oddaljen od motenj, ki nas dražijo, kot ko se popraskamo po očesu ali preprosto zamižimo. To gibanje, ki je odtujeno od drugega gibanja, razžge in razprši misli, ki so oddaljene in se ne zavedajo preprostega dejstva, kaj pomeni biti premaknjen ali vznemirjen. Grom je psihedeličen in odganja duhove, ne da bi se ti manifestirali, saj ne obstajajo, je vzporedna resničnost govoric in nepopustljivosti kot strašilo, tu pa se nihče ne hrani z bizarnimi osebnostmi in spoznava predobstoj, čeprav ta dejansko ne obstaja. Zato ima vse, kar je neresnično, brezčasno zgodovino, vendar ima, nekaj, ima strah, strah, ki nas deportira v horizont petih dimenzij, poligonalen in linearen, vendar neobčutljiv ali celo dovzeten za vsako sled, sled, ki predstavlja hemisfere transcendentne in apoteotične misli. Ideje ne cvetijo in ne rastejo v nitkah abstraktnega razuma, temveč so impulzi že videnih in okrašenih likov, gibi posnemanja in prilagajanja trenutku, vendar vse zavestno in minimalno preračunano. Brez izračunov je grom realen in nepredvidljiv, zato je tako pristne spontanosti, da je nesmiselno misliti na kakršen koli drug vir psihedelične energije. Glave preteklega časa škripajo in drvijo, vi pa ste že zbledeli v rumenem listju in so vas pojedli bibliofili, in brez

ne bi z vztrajnostjo ustrahovali zastarelega spomina ter izdelanega in ponarejenega, da bi dosegli svojo mero. Obkroženi z merilnimi napravami si čestitajo etiketirani abeksi in se smeji gromovniki abesinij. Tisti, ki živijo v luči preteklosti, se opogumljajo, tisti, ki umirajo onkraj, napadajo nebesna telesa v vidnem dejstvu dogajanja, neposrednega. Toda vse to so svetleče zadeve, bolj ali manj intenzivne svetlobe, vendar gre za energijska sevanja, ki niso združljiva s preteklostjo, niti s prejšnjim trenutkom. Zato pretekle luči oddajajo škodljiva sevanja, ki pa ne zasenčijo nobene svetleče in sijoče luči, ki bi jo človek želel prižgati v katerem koli trenutku, impulzu ali trenutku. Preteklost se namreč križa s sedanostjo, trenutkom, impulzom, sekundo ali delčkom, vendar ne vpliva na njen energijski tok ali njeno svetilnost. Zato smo vedno pravočasno na voljo za mogočno, limanice polno svetlobo ekstatičnega toka, ki reže veter v obraz užitek, ki so bili doslej brez namenov vrtečih se gibanj okoli užitka osvetljevati ali biti osvetljen, saj je gotova moč ali napetost intenzivnega toka, ki sproži električni impulz, ki s preprostim pogledom prenaša svetlobo svoje preteklosti, manj intenzivno svetlobo, sevanja preteklih življenj, ki pa ne vodijo principa svetlobe, sproščene iz gibanja impulza razkrite svetlobe, ki živi od sekunde, od trenutka, dovolj je preprost klik in to je to, svetloba se naredi v ostrem in nevarnem pogledu ter zažge poglede zavisti in sovraštva, ki se preprosto plazijo okoli luči preteklosti in se s sevanji prilepijo na nebesna telesa. No, sevanja so sevanja in to je kontaminacija, zato ni nič močnejšega kot prižgati svojo luč v trenutku, v vsakem trenutku z vsem tokom brez



Sevanja, saj nobena svetloba ni močnejša od druge, gre za vprašanje sevanj, in ne mi podtikati teh prirojenih luči, saj ima vsak svojo čisto svetlobo, željno volje in domišljije ter čiste energije razvoja in ustvarjanja. Svetlobna magija, ki ima v svoji svetlobi barve, ki se odražajo v odtenkih sončne, energične rumene barve. V resnici ni veliko svetlobe, so le žarišča preostalega in uravnoteženega obstoja objektiviziranja tistega, kar ni vidno. Torej ne obstaja, ni resnična, je plod močnega žarka, ki nas napoti k zavedanju. Toda kaj za vruga je zavest? Kaj je v resnici zavestno ali nezavedno, to je ovira, ki je ni mogoče materializirati, ne glede na to, koliko smisla ima in koliko razumemo, da smo vsi usmerjeni k temu trenutku. Ta dekadencia materializiranja vnaprejšnjih ovir in nepremostljivih tokov naj bi obstajala, medtem ko v resnici ovir v resnici ni. Vse je torej namišljeno in resnični ali neresnični vsi živimo v tem istem toku iluzij, hrepenenja drugih duhov, ki nas v resnici ne prizadene, ker ni ali v resnici ni ovire med željo in svetlobo nezavednega, ki je vedno prisotna v zavesti in ki jo pridržujemo le zase, ker mislimo na tokove, toda tudi tu ni tokov ali impulzov, so namišljena vesoljska nebesna bitja, ki živijo, kot je bilo rečeno, v svetlobi preteklosti, s strani večine, ki je razsodila, da mora imeti svetloba moč ali mero, toda še enkrat, kdo so oni, da se vmešavajo v svetlobo, v svetlobi se človek ne dotika, svetlobo opazuje in ostane gledati, dokler ne ugasne.

### Naravna svetloba

Nič ni bolj naravnega od te čiste in naravne svetlobe, saj se ji je naravno prilagoditi. Prilagoditve, nasprotovanja,

konflikti, navadne razvade, ki služijo kot akumulator odnosov in zavestnih, a ne tako globokih problemov, ker so naravni. Med naravnim in svetlobo ni niti najmanjšega nasprotja, zato nas naravno vključuje in nam daje občutek miru in spokojnosti, saj je vse normalno in naravno. Zrak, naravno veselje, ki nas vključuje, tisto, kar bije in beži, predvsem pa se dotika, je nežen dotik za tiste, ki cenijo puhlice lahkotnosti.

### Jedrska energija svetloba

Močan vir energije nas obseva s transformacijami, psihološkimi mutacijami, zaradi katerih se imamo za prizadete s to jedrsko močjo. Ta živahna svetloba energije raste ob svetlobnem vplivu transcendentnega bitja mutacij, ki jih v resnici ne trpi, ampak kot pav prodira v impulze, ki jih zaznavamo in ki nas vodijo k delovanju. Impulz, ki je dinamičen in brez eksplozivnih sevanj. Zato bomo imeli največji eksponent v njegovi energijski sili, bili bodo jedrski dejavniki, ki popravljajo in drobijo svetlobo, ki je nemogoče razrahljati, ker je največji eksponent sile preobrazbe. In nič ni močnejšega od preobrazbe, te spremembe, ki nas povzdiguje in potencira v odnosu do sevanja.

### Psihotropne luči

Kot po čarovniji ali harmoniji pristanejo, plavajo in udarjajo s krili tiste psihotropne luči, ki nas očarajo in zamenjajo resničnost, ki si jo želimo, za dobro željo, a ugodno za slabo napoved, ko se vrnemo iz tistega sveta, kjer nas kot časovni stroj odpelje iz resnične dimenzije in nas prenese v svet fantazije, nerealnega ali užitek. Zato obstaja tretja dimenzija čutne dejavnosti in temne energije

ko si predstavljamo iz perspektive drugih norcev, ki jih realnost nefarious za oksigenacijo in tok psihotropnih luči, ki pridobivajo zemljo v različnih perspektivah in čutnih razsežnosti in da zmelje tiste, ki se držijo nazaj v občasnih epizodah. Nobenih nasprotij med svetom ali lučmi ali resničnostmi, saj je narava sama luči.

### Thunder

Kot da bi grenak in svetel prelom razjezil grom, ki hrani zemljo preživelih iz amorfne in prozorne svetlobe. Begunci v nebesnih telesih grenkobe izlivajo neobvladljiv bes, ki ga potencira ta lava svetlobe in moči. Ta gori in hrani svetlobo bitja, ki se pusti vdreti tem gnusnim izpadom v temi, odsotni svetlobe in podrejene moči, in se pusti ogreti magmi energijskega grmenja ter potencira srečo svetlobe. Srečo svetlobe v svetlečih žarkih neznačilnih bitij bivanja.

### Generator

Ustvarjanje ljubezni ali generator ljubezni!

Kaj hrani to nevirtualno telesno željo in to čustveno povezanost transparentnega poljubljanja in hrepenenja po nečem bistvenem za razvoj energij čustvenih in električnih vezi. Ta generator hrani ege in osebnosti s skritimi obrazi v vsakodnevni reprezentaciji, kot je jemanje zajtrka ali večerje ali vode, ki hrani energijo vsakdanjega življenja. Brez mask ali razdiralnih misli se v realnost umeščamo z energijo ljubezni ali v ljubezen elektrizirajočo in rezalno energijo prodornih in reprezentativnih pogledov ljubezni in samote, ki jo človek živi, napajano s kablom, ki se nikoli ne odklopi, s

neomadeževana energija, a vedno resnična! Vedno elektrizira žejni pogled želje in neke potrpežljivosti, ki jo je izumila monotonost dni in poševnih obrazov, ki v tem električnem mediju ne predstavljajo ničesar, so ohlapne niti. Odpravite se v domišljijo prirojenega in nebrzdanega motorja resničnosti, vendar z zadušljivostjo trenutnega stika. Nepogrešljiv stik za motorično življenje, ta motor resničnosti soglasja biti in ne biti prisoten, vendar odtujen od drugih resničnosti, skoraj neopazen za željo zavestnega, vendar je tam! Vedno je tam v smislu možnosti takojšnjega, zato sredstva ne morejo biti vodena, temveč zdrsnejo v misli generirajoče ljubezni sredstev in razpoložljivih virov; ker je generirajoča ljubezen vedno povezana in na preži za vsemi drugimi sredstvi, ki niso virtualna in nadzorovana prav s to bitjo poduhovljenca, se potem ne more odtujiti užitku, ki ga generira, in se razrašča v tistih vedno prisotnih obrazih kosa duše, ki ste ga vedno hoteli zadušiti. Ne morete namreč odtujiti nobenega koščka energije, kajti energija je ena in večkulturna v svojem občutku zadovoljstva, zadovoljstva, ki razvija različne resničnosti, kajti mi smo virtualni in namišljeni, le v prisotnosti drugih ali v samem ogledalu skrivamo novo uravnavačo energijo duha nevtronske energije, ki so te prave zveri svetlobe. Svetlobni zmaji se lahko prižgejo!

### Električni tok

Ta tok, ki teče skozi nas in nas vsakodnevno oživlja, nam daje moč in mimiko svetlečih in hodečih bitij, da! Andante, saj je v njem lahko moč svetlobe ali bolnega in ozdravljenega zatona, ki se spopada z dualistično in zatiralsko resničnostjo. Ne bodite

Namesto tega se hranite s pozitivnostjo in transcendentno resničnostjo kemičnih in antikemičnih krogov, ki hranijo duha inovacij in uresničevanja, uresničevanja, ki je osebno in neprenosljivo, kot hranilniki frenetičnih hitenj, ki ne prinašajo užitka, temveč vlečejo um k magnetnim valovom misli in njenemu prenosu. Prenos misli je resničen in magnetizirajoč ter razvija tokokroge, ki jih nihče ne more zanikati, in ti tokokrogi imajo tok, ki se širi v brezčasnem zraku zatiranih občutkov in užitkov, saj smo vsi na začetku beta blokatorji zunanjih energij, ki pa potencirajo našo željo po življenju. Ti impulzi zato vplivajo na naše razmišljanje in včasih se pojavijo ali razvijejo konflikti v mišljenju, lahko pa prinesejo električno srečo, ki nas z vznemirjanjem vrat pripelje do zunanje resničnosti.

### Modra svetloba

Modra svetloba, ki jo sproščajo močna čustva, prečka mostove in stopnice ter prodira v moč čustev, s katerimi se hrani, in razvija ta duhovni potencial. S svojimi ultraobčutljivimi žarki pozdravlja lepoto prosojnosti zgovornega prijateljstva, ki hrepeni po nečem modrejšem, močnejšem, intenzivnejšem in v nas razvija ozvezdja z globokimi razvejanostmi čustev in odtujenosti v tem Hertzevem valovanju. Ta moč vpliva na poševne misli, oropane občutka življenja v odtenkih modre, turkizno modre, ki vpliva na globoko in trajno prijateljstvo, v sebi nosi čarobne žarke lepotno-ljubezenske norosti in užitka

redka in poživljajoča modra barva. V nitkah intenzivnosti somraka se razvija in prenaša gostoljubno in zaščitno energijo zla in užitkov s povečavo in tišino, ne, to ni maska, ki nas zavaja in namiguje na abstraktno misel, temveč močna modra svetloba in ojačevalec resničnih in namišljenih užitkov, ki pa vpliva in vedno vpliva na tiste, ki se v njej nosijo in ostanejo brez meja za notranje in trajno prijateljstvo. Zaljubi se in kot bi bila odvzeta razumu, a služi kot hrana čustvom, prihaja in prinaša užitke užitka in poželenja, ta užitek je kaloričen in vdira v vse in je besnavdušenja s to modro svetlobo, ki leži in se zvija v kopičenju energij, ki se s časom praznijo, a ne izginejo v sedanji prihodnosti, se pravi, da je ta zaščitna svetloba vedno prisotna in nam ne dovoli, da bi se razvijali na ravni neobvladljivega svetlobnega užitka.

#### Električni kabel

Vibrirajoči tok tesnobe, ki se po električnih kabljih pretaka skozi telesa, nam daje upanje in nekaj novega in strašljivega, kar nas pušča brez gibanja, a s pospešenim in tesnobnim razmišljanjem. Pri ohromljenem gibanju se dviguje napetost, ki nas uokvirja v realnost, in z nadzorovanimi in odmerjenimi gibi se spuščamo po lestvi misli, ki nas povezuje med seboj. Na tem tekočem traku misli kategoriziramo vedenje, obraze in gibe ter se umeščamo v spust in vzpon trenutkov življenja, svetloba napaja tekoči trak, ki vas brez postanka popelje v norost resničnosti, ki je v veljavi v Xxi stoletju, energije, magije, fantazije, vse z navidezno harmonijo, vendar pazite na stopnice, vsi ne gredo po tekočem traku življenja, obstajajo bitja, ki plezajo po stopnicah

ki se vzpenjajo in jih predvsem nekdo podpira, ali je to dovolj ali gre za vprašanje ravnovesja. Ravnovesje sil je temeljno za ravnovesje gibanj ter spustov in vzponov na raven vsakega bitja, vendar si vsi ne zaslužijo, da se spuščajo ali podpirajo pri vzponu, trud in vztrajnost sta temeljnega pomena, dvignite se torej v duhu žrtvovanja, brez poškodb in postankov, in to vas bo pripeljalo do svetlobe mislečega bitja. Brez uravnavanja zunanjih sil, ki lahko popustijo, so stopnice trdne in napajane s kabli upanja boste dosegli najpomembnejši električni kabel življenjski krog, tisto energijo, ki hrani zemljo.

### Šumeča svetloba

Propada in prekipeva, se redči in širi v žarkih svetlobe nepremagljive želje, saj je iluzija kot vsi pogledi, ki prekipevajo od svetlobe in se kasneje razblinijo, ko se soočijo z zunanjo resničnostjo. Obdarjena z zlobo in ponarejenimi občasnimi epizodami norosti šumeče želje, kot je ljubezen, ki se širi in onesnažuje, zaseda vse misli in se pusti obvladovati in biti obvladana, to je izmenjava poživljajoče energije, šumeča, ki nikoli ne ugasne, svetleča vsebina je tu.

### Osvetljeno nebo

Nič ni močnejšega od želje, da bi dosegli popolno ravnovesje osvetljenega neba, saj so zvezde tiste, ki mu dajejo življenje in premikajo misli in ideje ali dejstva iz želje v konkretnost. Nič ni lepšega od neba, osvetljenega s konstelacijskimi energijami, ki zahtevajo stalno interakcijo med zvezdami, in moč zvezd je edinstvena, kot pravim, nič ni močnejšega od duše z osvetljenim nebom, ki ima voljo in željo po spremembi in

interakcija in zvezdni dotik magnetizirata misli. Uhajanje energije

Strah me je, kako se energije razblinijo v negorljiv dim, ki ne želi razlagati kozmične resničnosti. Razočaran sem, ko se vitalne energije zatirajo s prilagajanjem, kristalizacija čustev pa je nedvomno maska politične korektnosti. O duša čiste energije, preobrazi se v magijo in poleti nad umom, ki nima impulzivnega toka resnice dejstev in nenehne mutacije stvari, spremembe so stopnje in cikli, skozi katere vsi gredo in se razvijajo, vendar nikoli na poti strahu in trpljenja čustev. Osvobodite se in razširite, predvsem pa trpite mutacijo življenja, to spremembo, ki nas žene.

Luč življenja

Potopili so strasti norosti. Zakaj instinktivno ljubimo in želimo biti ljubljene, strasti in razočaranja utirajo pot različnim iluzijam. Zapeljan in zaljubljen se osredotočim in skoncentriram na celotno metodologijo resničnega ljubljenja, to prebije vsako laž. Goli v polju delovanja biti ljubljene se soočamo z resnično identiteto bivanja, zato biti ljubljene od nas zahteva globoko zavedanje, zakaj smo ljubljene, in vendar obstaja nujna dihotomija, da voljno vračamo in tudi ljubimo, ta dialektika predpostavlja, da  $1+1=1$ , ko logično nihče ne more ničesar uživati. Zato je logično  $1+1=2$ , pravilno, vendar ravnanje ne bo produktivno, če rezultat ne bo tehnična vez odnosov in vrednot ter vedenja nasploh, zato potem obstaja en položaj sredi ljubezenskega življenja. Razumljivo in bo



ta resnica, edini vir užitka, ali pa si individualistično bitje želi drugega dejanja, pri čemer je dejanje razumljeno kot prava svoboda. No, potemtakem nisem živel dovolj dolgo, da bi šel skozi naslednje stopnje, ali so logične ali nelogične, bo presodilo več od vas, jaz nočem biti popolnoma prepričan, zato si občasno predstavljam, da sem rit, in dandanes je težko imeti rit, obstajajo umetne riti, ki zavajajo, toda tisti, ki se resnično včasih postavijo v to vlogo, si sklepajte sami. Jaz nisem za to, pravzaprav se bojim norih stvari in odnosov, ki jih ne zagrešim, saj je nor človek nor le v določenih okoliščinah in takrat, ko ga ocenjujejo drugi, se pravi, da je to pogosto odvisno od "habitusa". Če malo odstopim od tega razmišljanja, želim reči, da sem nor, predpostavljam, da mi je bilo vseč več ljudi in zato nismo nikoli izpolnjeni, hočemo več ljubezni in več in več ... zakaj toliko ljubezenskih ambicij, kot sem postavil vprašanje. Vzamem ga nazaj z naslednjimi besedami: v ljubezni lahko vsi počnemo nore stvari, smo ranljivi in pogosto z nami manipulirajo. Želimo verjeti, da je res, da ljubimo, zakaj, ker smo bili ljubljeni, ta občutek, ki prebudi naklonjenost in sproži modrost življenja, dejanje ljubljenja in prenašanja te ljubezni na jasen in spontan način, reči hočem, ker imam pravico biti ljubljene, potem se ljubimo in z enosmernim naporom na poti brez solz in bolečine dajemo luč življenju. Uživajte v čudovitem bitju, ki vam daje največjo možno energijo roditelja. Svetloba se razmnožuje v snopih, ki osvetlujejo sam sončni sistem, verjemite mi. Nikoli na oddaljenem obzorju ne morete ujeti svetlobe ljubezni, širi se s stikom, spodbujajte te poživljajoče energije. In poskrbite, da bo enačba rasla in postala  $1+1+1+1+1+\dots=$  bolj neskončna. No, potem

V ljubezenskem polju obstajajo magnetne sile, zapeljiva sila in privlači željo po srečanju in zadovoljitvi želje ali preprosto uživanju.

### Energetska združenja

svetloba : toplota : sonce : moč : ločevanje : slina : poljub : delitev : občutek : veselje : zabava : rojstni dan : leta : starost : starost : potrpežljivost : vztrajnost : osvojitvev : žrtvovanje : bolečina : zdravilo : zdravnik : zdravje : vitalnost : energija : moč : impotenca : frustracija : trpljenje : padec : vrtoglavica : vrtoglavica : norost : norost : bolnišnica : hospitalizacija : pomanjkanje : želja : volja : želja : zmaga : osvojitvev : bitka : vojna : smrt : izguba : izginotje : odsotnost : osamljenost : misel : ustvarjanje : izum : laž : kruto : nemoralno : kazen

: kazen : opomin : globa : policija : zaščita : varnost : stabilnost : ravnovesje : neravnovesje : nenormalno : bolezen : psihiatrija : pomoč : terapija : klinika : injekcija : medicinska sestra : morfij : droga : iluzija : razočaranje : tesnoba : živčnost : napetost : boj : boj : borec : zmagovalec : dirka : tekmovanje : adrenalin : strah : bojazen : dvom : zasliševanje : vprašanje : odgovor : radovednost, zanimanje ; zadovoljstvo : užitek : orgazem : senzacija : vest : odgovornost : krivda : vinjen : nedolžen : svoboden : svoboda : pravičnost : poštenost : resnica : iskrenost : transparentnost : neviden : neresničen : neobstoječ : domišljija

: ustvarjalnost : sanje : spanje : počitek : umirjenost : mir : postanek : znak : simbol : risba : svinčnik : guma : pnevmatika : cesta : potovanje : prevoz : vlak : nit : igla : zatič : šivanje : operacija : poseg : sprememba : prehod : korak : razvrščanje : indeksiranje : izrazi : besede : stavki : dialog : komunikacija : izražanje :

prikaz : predstavitev : uvod : predgovor : predgovor :  
knjiga : list : drevo : narava : veter : zrak : morje  
: ogenj : zemlja : sončni sistem : energija : svetloba :  
moč : modri žarek :)

Energetske revitalizacije

Živeti nezadovoljstvo z

zadovoljstvom Luč blaginje

Jaz sem vse barve, ki obarvajo tvoj svet

Paralizirajoča svetloba

Nekaj nas bo ustavil, če ne želimo nadaljevati, ampak zakaj se ustaviti, če je to dejanje, ki se razvija in ustvarja čustva, občutke in dražljaje, zakaj, ko se nekdo odziva in se odziva na nas, ukrepanje moji prijatelji, potrpežljivost in inteligenca razumeti drugo se soočajo. Tu je vprašanje, zakaj sproščati energije, ki nas paralizirajo, kot da bi bili otroci brez odziva. Pogum, dragi moji prijatelji, beseda je ukaz, da se sodi, in kdo bo sodnik razuma, kdo bo normalen in nenormalen ... nihče! Vsi verjamemo in jaz verjamem v tiste, ki verjamejo, zato dvom o hočeš nočeš in o vsevedni in prisotni želji ostaja, a kot harfa, ki namiguje in zavaja, prenaša zvoke siren s halucinacijskimi odmevi. Nič več kot sprostitvev in poslušanje imamo dve ušesi in usta, da slišimo dvakrat več, kot govorimo, in tišina je dejanje in ne naivnost ali pomanjkanje nadzora, malokdo se upre tišini, morate poskusiti, morda bo celo mučna, vendar bo odgovorila na mnoga subjektivna in družabna vprašanja tišina je nema, vendar lahko deluje kot odlično orožje za neobvladljive želje impulzivnosti in želje, zato se umirite in prisluhnite tišini v vas!

Če bi nekega dne udarila strela

Če bi se nekega dne pojavil žarek, ali bi bil uničujoč, strašljiv, hrupen, neizprosen ali pa bi bil svetel, lep, sijoč in energičen... Vsak žarek ima drugačne značilnosti kot ljudje, drugačne načine delovanja, drugačno svetlobo, torej je vsak žarek/bitje edinstven in ekskluziven. No, če bi bil nekega dne žarek, bi bil vsaj izviren. Vsak žarek ima obliko delovanja, tako kot pri ljudeh, v vsakem trenutku se to delovanje pojavi v delčkih trenutka. Na žarek/bitje delujemo, lahko spremenimo njegovo smer in cilj. V zvezi z usodami in prvič se bom skliceval na ime Boga, nekega dne sem prišel na pogovor o prepričanjih in veri s privržencem Korana, ki mi je povedal naslednjo zgodbo, ki jo bom opisal: podajo vam igro s kocko za roke in vehementno prosijo Boga, da dobite maksimalen rezultat, vi pa ste dobili minimalen rezultat. Zgodbo lahko povzamemo, toda kdo je navsezadnje vrgel kocko? Poleg te zgodbe pa vam želim povedati, da imamo delovanje in imamo žarek/bitje, ki deluje z medijem, in vsak vrže kocko s svojo energijo/obliko/vedenjem.

Nauki očeta, ki je diplomiral v luči življenja

Zahvaljujem se očetu, da je tudi on prispeval k mojemu učenju... malo vsega... tako se oblikujemo... ko smo pozorni na življenje... na to, kar nas obdaja ... z občutljivostjo za vse

Odsevna svetloba

Mislim, da se mi bo

zjutraj zmešalo.

Kako lepo se je zbuditi v mojem svetu, kjer poje kanarček.

s petjem, o ribe a plava e a  
drevo a oksigenirati.

Spoznajte moje spremljevalce: kanarčka pinta, ki očara s svojim petjem. Pametno ribo, ki plava in drsi po vodi. In amazonski bonsaj, ki diha in navdihuje. Poleg teh treh sijočih in navdihujočih bitij mojega sveta pod oknom držim še en globus sveta, ki združuje svet, kakršen je bil pred 20 leti, le da je na primer še vedno obstajala Zveza sovjetskih socialističnih republik. Sovjetske socialistične republike so še vedno obstajale. Še vedno imam dve puščavski vrtnici, dve, ki sta za tisti čas sestavljeni iz zrn puščavskega peska, zaradi katerih idealiziram združeni globus, pod globusom sta ti vrtnici, ena v svoji prvotni barvi, ki zame pomeni vztrajnost, in druga, pobarvana v močnih zelenih tonih, ki zame simbolizira upanje. V tem svojem svetu pišem, si predstavljam in čutim, kot da me nič ne moti. V popolnem toplem ozračju in ob svetlem jutru pišem za kakšno ljubečo dušo, ki si tu želi predstavljati vrtnico bratske zveze.

200 dni z "navadnim" Filipom Mouro

Zbudil sem se v drugačni resničnosti kot običajno in raziskoval sem, da bo ta knjiga razširila moje bitje.

Razmišljam o načinu prenašanja misli in ga primerjam z lučjo in njeno močjo.

Ker vsi razmišljamo z različnih vidikov, moramo slediti toku.

Duša ima trenutke motenj. Način, kako gledamo nase, ni vedno naiven.

Energija se širi. Misli, ki jih moti slabo vedenje, se ohranjajo.

Glasovi v soglasju zvenijo glasneje kot en glas.

Besede so umetnost izražanja.

Od tega trenutka naprej bo navdih. Srčni utrip ima svoj ritem, ki se širi po žilah.

Represija poteka prikrito.

Vse ima svoj q. Vsi razmišljamo o zlu. Včasih nas prisilijo, da utihnemo.

Vsi mislimo. Spomini niso vedno prisotni.

Ne prakticirajte sovraštva, ker je slabo. Vsakdo ne dobi priložnosti ob pravem času.

Včasih trpimo samo zato, ker to dopustimo. Vsi imamo svobodo izražanja.

Nič ni bolj poštenega od resnice. Imam več oblik izražanja.

Dobro počutje pomeni imeti ravnovesje.

Ravnovesje je cikel rutin. Nervoznost je neravnovesje. Ljudje radi komentirajo.

Vsi imamo čistost. Sonce je vir energije.

Univerzalna ljubezen ustvarja sočutje. Nenavadno je, da se nič ne zgodi. Vsi pozabimo, kadar želimo. Vedno obstaja več perspektiv. Veliko idej, malo prepričanj.

Nekatere stvari so nepopravljive. Vsakdo je podvržen nepravilnosti. Ljubezen je vir užitka.

Vedno samo e zaščiten. Obstajajo ljudi ki  
ne vseč razmišljati.

Zavest je svetilka, ki nas razsvetljuje.

Vsi imamo odvisnosti. Včasih imamo strahove. Vsi govorimo neumnosti. Ne pišem za nikogar.

Vsi imamo nekaj, česar se ne želimo spominjati, vendar je dobro vedeti, kdaj smo žalostni, in to vedno priznati ter ničesar ne skrivati.

Vsi smo ranljivi. Vsi čutimo zadovoljstvo ob nečem.

Ko priložnost potrka, odpre vrata. Obstaja občutek do drugega. Nihče ne pripada nikomur, zato ima vsakdo pravico do tega, da zasije.

Prijateljstvo je vedno dober začetek prijatelj drugi me.

Sledite svojemu instinktu o tem, kaj se vam zdi pozitivno.

Vsi smo lahko ljubljene in ljubezen je generator svetlobe.

Ko smo ljubljene, moramo ta občutek spoštovati.

Imejte se radi in povečajte rodnost. Vedno z besedami, ki se križajo. Nedvomno antagonistična fraza, vendar s svojo logiko izogibanja trpljenju. "Kar imajo stari ljudje, ni modrost, ampak preudarnost", zato poslušajte!

Vsi poznamo dobro in zlo ter imamo v rokah odločitev, ali bomo dobri ali slabi. Norost je nekaj zdravega razuma. Pomembno je resnično vedeti in, če je le mogoče, biti diplomant šole življenja. Preoblikoval se bom za vas, zase in za tiste, ki me imajo radi. Spreminjam se za evolucijo.

Elektrifying združenja I! čutim! Razmišljam! Dojemam!  
zajemam! in izločam energijo ves dan! Svetloba privlači  
svetlobo! Moč je znanje! Vedeti pomeni učiti se! Učiti se  
pomeni odkrivati in čutiti! Čutiti pomeni razmišljati! Ujeti  
pomeni učiti se! Ujeti pomeni spoznati! Zavedati se sebe!

Jaz sem, ti si, on je, mi smo, oni so! Vsi smo jaz!

In jaz sem oni! In oni so mi!

In kdo sploh smo? Smo, ker obstajamo! Obstajamo, ker  
smo bili ustvarjeni!

Ustvarjanje s spočetjem! Luč življenja! Luč  
stvarstva! Domišljija in resničnost!

Dualizem med tistim, kar si želimo, in tistim, kar je v resnici!  
Dejstva, ki so interpretacija resničnosti!

Realnost, ki nas obdaja! Življenjski prostor, v katerem smo  
bili ustvarjeni! Okolje, ki nas spreminja!  
Preobrazba/sprememba! Inovacije in spremembe! Faze  
ciklov sprememb! Faze prehoda!

Prehodne ovire!

Premagovanje ciklov in premagovanje težav!

Težave, ustvarjene in namišljene ali resnične!

Težave/probleme interakcije med podzavestjo in zavestjo!

Zavestno e realizacija! Nezavedno e projekcija!  
Projekcija jaza!

Obstoj!



Jaz obstajam, torej mi obstajamo! Smo en  
sam jaz! En svet!

Svet, v katerem se "jaz" spremeni v nas! Delujemo na tem  
svetu in na njih mi!

Delujem pod delom vas! Ti si  
prisoten nad njimi!

Oni so svet! Svet bitij!

bitja, ne glede na to, ali so ali ne! živa ali neživa! Proizvajajo  
svetlobo, zajemajo svetlobo! Svetlobna energija!

Energija moči! Moč je želja! Želja je želja! Želja je resnična!

Vse so uspeli doseči o realno! Real so  
dejstva in vedenja! Vedenje je dejanje!

Akcija é odziv na svet! Svet na akcija  
je preobrazba! Preobrazba je sprememba!

Sprememba é realno! Sprememba é a  
želja trajna! Trajno si prizadevamo za željo!

Želje je mogoče zatreti! Ni vse, kar si želimo, na svetu!  
Nezadovoljstvo!

Kajti tisto, česar ne moremo imeti in kar ne obstaja! Nerealni  
neobstoj! Nefaktično mišljenje! Nefaktično nedosegljivo!  
Nedosegljiv obup! Obupno trpljenje!

Trpljenje zaradi nečesa, kar ne  
obstaja! Kar ne obstaja, privlači  
željo!

Če želimo o kaj ne obstaja! Ne pojdite na  
doseči

sreča! Sreča izpolnitev želja! Nesreča Uresničitev

nedosegljivih želja! Nedosegljive želje!

Povzroča depresijo!

Depresija psihološko stanje neuresničenega. Ni

uresničeno, ni dejansko nerealno!

Na svetu obstajajo nerealna dejstva! Sile in dejstva, ki so  
domnevno svet, ki je nedosegljiv!

Ni dosegljiva, je duhovna! Duhovno je način čutenja sebe!  
Vsi živimo z duhom! Duh/predispozicija

Motivacija je nekaj, kar nas žene!

Spodbuda za dejanje!

Ukrepanje za druge! Ukrepaj, ukrepaj!

Drugi oni, oni jaz! Jaz proti njim (svetu)! Socialni svet!

Učenje vedenja! Zavračanje znanja! Poznavanje resničnih  
dejstev! Znanje kot orožje! Prenos znanja! Med mano, njimi  
in nami, svetom! Poznati svet pomeni biti v njem!

Mi smo svet znanja! Vsi imamo nekaj znanja!

Izmenjava znanja je učenje!

Učenje je skupno življenje! Živeti skupaj pomeni  
komunicirati! Komuniciranje je odnos! Odnos pomeni  
interakcijo!

Interakcija je delovanje na svet!

Zakon na spletni strani o svetu é  
preoblikovanje! Preoblikovati svet z znanjem,  
je evolucija!

Razvijati se pomeni biti ozaveščen!

Vedeti é vedeti preoblikovati! Preobrazba  
znanje v svet! Večkulturni svet modrosti!

Neskončne modrosti!

Neskončno nedosegljivo!

Biti moder je utopično! Utopično je želja po doseganju!  
Volja!

Volja je notranja moč!

Notranja moč je jaz! Jaz spreminja svet!

Preoblikujejo svet. Oni so svet v preobrazbi!

Mi smo tisti, ki spreminjamo svet! Z razumom! Z razumsko  
pravičnostjo!

Pravica do enakih pravic! Pravice samo zato, ker smo mi  
sami! Dolžnost pred njimi!

Do sveta moramo biti pošteni! Delujte  
zavestno in na podlagi resničnih dejstev!

Delujte zavestno z neresničnimi dejstvi!

Nerealna dejstva domišljija

Domišljija - ustvarjanje! Kar ne obstaja, je ustvarjeno!  
Ustvarjalna moč domišljije! Biti sposoben ustvarjati pomeni  
biti svoboden! Svoboda pomeni vedeti! Vedeti pomeni  
razlagati!

Razlagati pomeni domnevati! Predpostavljati pomeni

**zavezanost! Kompromis je pakt! Pakt je prisega!**

Prisega je zvestoba!

Zvestoba je resnica!

Resnica je eno!

Uno sem jaz!

Smo en svet! Mi smo oni, mi,  
vi. Bitja.

Rast pomeni biti. Biti pomeni  
obstajati. Obstajati je  
resnično dejstvo.

Resničnost je, da obstajamo in da smo svet! Svet  
živih in neživih bitij!

Jaz, ti in oni spreminjamo svet. Svet se razvija!

Razvijati se pomeni biti bolj kompetenten!

Biti več pomeni imeti znanje! Vedeti  
pomeni poznati!

Spoznati pomeni izkusiti! Doživeti pomeni čutiti! Čutiti  
pomeni vedeti!

Čutimo jo šele, ko jo doživimo! Izkusimo  
jo le, če si to želimo!

Svoboda izbire, da izkusimo, kar želimo! Pravica, dolžnost  
biti spoštovan!

Ne želimo, ne vemo!

Ne	poznajo	ne vem	nas
spremenite!		Znanje	

kupljeno!

Za različne jaze sveta!

Če ne veste, želite poskusiti, vprašajte še mene! Volitve so povzete po izkušnjah jaz in oni!

Obstajajo stvari narobe da à  
že od samega začetka druge so že izkusili!

In zdrava pamet pravi, da niso dobri! Zdrava življenjska modrost! Modrost življenja!

Skupne izkušnje!

Pridobljeno znanje! Z interakcijo, interakcija pomeni preoblikovanje!

Svet je interakcija!

Svet smo mi! Svet je jaz, ti, mi, ti, oni! Delite, prijateljstvo!

Prijateljska sokrivda!

Skupne vrednote!

Isti jaz v več vozlih. Družba smo mi. Vsi imamo prijatelja! Med nami lahko delujemo!

S tem, ko delujemo med seboj, vplivamo nanj!

On je svet! Afektacija sveta! Preobrazba!

Preobrazba novi jaz, mi, oni, ti! Nov svet. Nova resničnost.

Želja

Poljubi me... kot tiste, ki jih poznaš?! Daj mi skriti poljub, kot so tisti, ki sva si jih iztrgala, ko je želja rasla Daj mi nežen poljub, kot so bili ti Daj mi nežen poljub, kot so bili ti

veš! Meigo doce a saber a ti! Poljubim te, moj

Nespečnež

Ne spim, ker nočem spati, ampak živeti. Tu je ovira, ki mi ne pusti spati. Z njo se bom soočil z nespečnostjo

Risanka Volčja senca je bila izgubljena, a najdena. Zaščitena, a le po lastni izbiri. Svojo spretnost hrani s kemičnimi trdnimi snovmi in impresivnim h<sub>2</sub>O. V čistosti sence se sama potaplja za pustolovščinami in je imela pristanek, karicua. Tako kot volk je bil zaščitena, vendar se je samo z držo potopil v navidezno osamljenost. Danes pišem s caricua volk se sooča s svojim svetom in si ga razlagam. Neodvisni prijatelj ne živi brez svoje divje, vendar dobrodelne narave pravega novince življenja, zarodek v caricua, kjer sem diplomiral ima kri mladega zvestega, poštenega predvsem neustrašne narave, divjega v svojem bistvenem, vendar zvestega in prijatelja in spoštljivega svojega spremljevalca in prijatelja. Tako zvesta spremljevalka potovanja in soudeležba vedno tolmači z naklonjenostjo in tišino. Živel sem dovolj malo, da sem poznal sence ulic caricua in c<sup>a</sup>. Toda videl sem pogum v volku in je vzpostavil povezavo tihega zaupnika prijatelja in zakonitega kot do njegove svobode. Če je volk kaj imel, je bila to svoboda, vendar je bil sam, sam! In svoboden! Senčni volk, ki je v svojem načinu bivanja izžareval zunajčloveško energijo. S svojim laježem je vsiljeval svojo neodvisnost od divjine svoje genske narave. Odločil sem se, da si na božični večer z volkom ali še bolje s senčnim volkom karikiranim, ki je hkrati svoboden v en glas bratsko povezan z eno samo jedjo in ustrezno pijačo, duhovno in sam deli ustrezno trsko. Ali smo sami po lastni izbiri? Seveda smo svobodni, da razmišljamo tako, kot nas oblikuje narava. To je bilo darilo

za mene ta božič volk caricua, vendar je divji s prirojenim genetskim okoljem potegne svoje kromosome v občutek prostega stanja čistosti v svoji naravi. Enigmatičen glede načina življenja, vendar ga žene želja po življenju in uživanju njegove samotarske strani, vendar brez kakršnih koli omejitev ali vsiljevanja.

Jaz in senčni volk sva prijatelja, vendar sta nenavadna v svojem nekonvencionalnem načinu delovanja iz prisile drugih, po materi naravi sva svobodna, zato rastemo in povzročamo, kar nam vcepijo. Klub Havana je v bistvu norost iste želje po revoluciji in prevzemu našega bitja, tu je svoboden, a samotarski pakt s sodelovanjem pasjega instinkta.

Z vsem dolžnim spoštovanjem, dovolite sebi in meni! Kaj si mislite o meni in jaz o vas? Hvaležen sem vam, da me berete in morda razumete!

Prehajamo na del premislekov če ste me že prebrali ste že vzeli svoje elações vsaj zgovorno darilo razpakirano ob zakonski uri že masa petelina ali igra petelina tukaj je strašno vprašanje!?

Razmislek o komunikacijski ekstazi, razumljivi minimalnemu in preprostemu odmevu tišine, ki nas oddaljuje. Dejanja so besede bolečine tudi v preprosti vnemi zavrnitve. Fizično nepremagljiva ovira, vendar ne po hormonski in duhovni kemiji svetlečega bitja. Nebeška telesa nas napadajo zaradi razcveta ljubezenske popolnosti. V iskanju deteljice ljubezni, kajti bogastvo je v razumevanju večplastnih bitij in vedno z nečim, kar lahko dodamo k temu pogledu. Še en dodatek, še eno povečanje te želje po sočutju in nežnosti, ki nas preganja v reprezentativno samospoštovanje v



družbeno okolje. Če gledamo z vidika enega in nedeljivega jaza, nobena volja ni povezana, ne glede na to, koliko volje se pojavi v krogu. Tega zlatega kroga, zaveznitva dobre volje ter zvestobe in spoštovanja, predvsem dolžnosti, ni. Čisti in divji smo v tem, kako delujemo, in nič ni bolj sebično od jaza, ki samo zato, ker je tak, vedno vdira v drugega s svojim stališčem. Ko se um vname zaradi preprostega soočenja idej, se moramo sklicevati na zdravo pamet. Kdaj moramo popustiti ali vmešavati svoj jaz v drugega. Nič bolj banalnega kot zavračanje tistega, česar ne želimo, ni, to je enostavno. Ljubiti in ljubiti je da čutiti drugega in ne sebe. Konstruktivni odnos povezave med nami bitji, trpi zaradi harmonije, ki jo živo bitje skupaj z drugimi bitji. Vtisnjeni v instinktivno vedenje razmišljamo le o sebi, potem o sebi in mimogrede spet o sebi. Konflikti, ker je človek jaz spremenjen v jaz in nikoli natančno ne ve, koliko jazov mora prenašati, preden se prepusti drugemu. To je nekakšen prihod k nam, ki se vedno odpira. Pozornost do lastnega jaza, s katerim jazom se mas- lira in na kateri stopnji sebičnosti smo. No, oklep sebstva bodo nekega dne tako razbili ti, ki obstajajo in ki so bolj jaz kot jaz, da bodo razbili oklep. In kako je potem stati pred ogledalom in biti samo tisti odsevni jaz, ki obstaja, ker so vse jaz-je razbili jaz-i sveta. Kajti ostali smo sami, in to takrat, ko smo hoteli biti samosvoji le zaradi sebičnosti različnih jazov proti jazom. Samota tista beseda, ki jo ima veliko samopomilovanja, ki pa ni ustvarilo nobene ljubezni do jaza plus tebe. Ljubezen: jaz in ti omnia vincit amor ljubezen premaga vse.

Ai se tu sabes e quisesses ai que tu sabes e nunca deve porque esta ansiedade perdulária porque é saudade e é séria vens de lá para cá I nao vejo nem dá como seria perfeito seria um feito que tu viesses e trazesses

ne prineseš niti se ne prikažeš oh, kakšna bolečina si želeti in ne moreš, a ti ne moreš niti si ne moreš želeti želim si, da bi bilo srečanje na neki točki takšno življenje je zelo pisanih barv imam veliko, ki mi dajejo piko ti bi morala biti tukaj ob meni ne vidim vrta vrtnice cvetijo in padajo beli cvetni listi bledijo hrepenenje in želja nikoli sama, brez odlaganja sem tukaj ti si tam in želela sem te tukaj tvoje lepe in rjave oči so kot oljke iz morja, da se ob misli nanje le ob tebi spomnim, da sem se prebudila, zbudil sem se zapustil temo brez hrepenenja našel sem se in zavil strast in željo v vse, kar sem videl in se spominjal močnih poljubov, močnih objemov vse, kar sem dal in prejel in nisem prosil, je nastalo iz preporoda bivanja in nisem prosil, da bi bil z ljubeznijo brez bolečine videl, želel, imel in se spominjal vse, kar sem dobil, je bilo vse, kar niso mogli več zahtevati, je bilo dano ljubezen, naklonjenost, sočutje vse za strast to besedo, ki nikoli ne reče ne svobodnemu srcu in čaka, da bi dal, kar se niti ne prosi zanjo obstaja darovanje je resnica je dati, brez prošenj in zahtev, če ne slišiš ne prosim, daj, poišči lopato in najdi eliksir zaklad, ki mu ni enakega, le zaklad, ki ni zlato, je trajna ljubezen ti si dobro vedel, kaj hočem, a ti nisem povedala ti si videl, da je nekaj globokega, nekaj, kar sem videla, a nisem prevedla to je bila moč, ne da bi jo imela je bilo treba roditi, ne da bi videla je rasla v meni tako da me ima rada in zate sem pisala, in nisem videla to kar je raslo v meni je ljubezen bilo je nekaj, kar sem si želel, a nisem imel, a sem si želel, še več, ljubil sem, kako rad sem videl, kako raste ob mraku se je vse dogajalo brez strahu, brez treme, brez strahu, da bi zaspal, grelo je samoto kot roka pod srcem bila si tam, ob oknu te nisem videl, a sem vedel, čutil sem, da je parfum njen vonj po sandalovini in jasminu poslušal sem, a nisem slišal vendar sem spoznal, da je ni, in spoznal, da je bilo včeraj enako, danes pa drugače videl sem, vonjal in poslušal, da je spredaj

spredaj brez primere, to je bilo nekaj posebnega, bolelo me je in bistveno je bilo, da sem dihal in vdihoval, dihal sem za tebe, nisem te videl, nisem te čutil in to ni bil konec, ker si bil tam, daleč, a prisoten, prosil sem meniha, naj mi pokaže spredaj, prihodnost, in uganil sem, da si bil tam na koncu, pri oknu, ki je gledalo, ne da bi te videlo, ne da bi te dalo, odpeljal sem te na morje, da bi spoznal vonj morskega zraka vlažnega dihanja in radost je bila to, kar sem videl, morje, pesek, vlago, zrak in da, tvoje dihanje.

Prižgem to premišljeno cigareto in uživajte v harmoniji med bitjem in mislečim objektom, zaradi česar sem se sprehajal med vrsticami in tok v miselnih objektivnih idej in interakcij med pisateljem in bralcem nikoli ne berem žice, da bi klic, kar sem napisal, da čudno, ampak vem, da nekdo bere, zakaj jim je všeč, bo dosegel, kar želim posredovati ali je to nekaj nejasnega cigareta ugasnila in mislim, da bo zame ...! ne vem, ampak pišem kot obliko duhovnega in intelektualnega sproščanja je dobro zame želim si, da so tisti, ki me berejo, srečni in dobro odločili za drugo vrsto pisanja v zadnjem času sem bolj konkretna ne toliko za svetlobo in energijo, ampak za ljubezen in razumevanje destinacije, um ljubezni vociferate besede ljubeče za nekoga, ki rad bere nekaj bolj ljubečega, razumnega in sem odprtih rok za ljubezen za zaupanje brez konfliktov in brez želje po ambivalentnosti v svojih besedah sem bolj neposredna in konkretna želim doseči občutek tisti občutek, ki združuje bralca s pisateljem sorodnosti zato želim biti to, kar sem vedno bila spontana, vendar privlačna za prijazne besede skladnost med črkami, ki se združujejo in tvorijo stavke vedno s povezavo, in zelo stvarna pričakujem premišljene besede, meditativne stavke oprostite, če vas prisilim v razmišljanje, vendar je dobro razmišljati, tudi če gre za absurd, ker je to nekaj, kar obstaja samo zato, da povem, da tudi jaz obstajam

ta preprost način ali temperament skozi navaden filipe moura za vse nenavadne, ki me berejo, ker to ni običajno toliko potrpljenja, da preberete, kaj pišem, in priznam, berem malo, ampak ko to storim, da me tudi razmišljati in tukaj je moj izziv preberite in še naprej brati in razmišljati. Hvaležna sem in vesela, tudi če ni za razmišljanje, da nekdo tudi misli! Morda tega ne čutite, jaz pa čutim, kot dež na kamen vstopi v luknje pločnika so združene pod peskom in zemljo trda in zahtevna povezava ni prostora, ni prostora niti enega kamna več tu je učinkovita povezava kamen, zemlja, pesek hodimo po njih tako so odnosi med hladnimi kamni s peskom ali zemljo ali brez njiju, vendar združeni z roko zidarja, ki jih je združil in izpopolnil ljubezen bi morala biti na vsej zemlji združena kot kamni pločnika zidar je človek, ki povezuje več kamnov in ne povezuje kamnitih src, temveč občutke, ki jih je mogoče oblikovati v kateri koli drug kos moramo biti skupek kosov, ki skupaj vzdržijo vsako težo niti si obraba časa ne upa uničiti pločnika, po katerem hodimo tako so ljudje trpijo prevelike obremenitve, vendar če so združeni, je udar manjši združenivas drugi kos z ljubeznijo bo pesek in zemlja, ki nas združuje brez krhkosti, le obraba minimalna če so vsi kosi skupaj in dobro tlakovani človek izpopolni svoj kamen in poveže druge skupaj so močni in predstavljajo dolgo in trdno pot po vsem svetu to je nekaj, kar nas združuje kot lego in to je nelomljiva trdnjava vsi združeni in brez napak če vsak kamen trpi obrabo nič več kot pesek, da jih postavi na mesto kamni kot ljudje imajo čas življenja prav tako kot kamni človek se zamenja zaradi obrabe in časa življenja obstajajo majhni kamni, veliki in tako naprej nekateri, ki ustrezajo po naravi drugi

ki so potrebni za poliranje tako je človek na zemlji je oblikovan, da se prilaga na pravo mesto vizualizirati s puzzle, v katerem so vsi deli prilagajo tako vsi ljudje imajo svoje mesto in niso manj pomembni od drugih, da bo puzzle brez kosov izkrivljeno podoba smo vsi potrebni na svetu planet Zemlja potrebuje vse moške in ženske nihče ni nič, vse ima svoj način bivanja in povezovanja z drugimi tukaj je ogromna sestavljanica zemlja, kjer živimo in smo povezani drug z drugim, ne da bi se tega zavedali, vendar imamo vsi svojo vlogo v sestavljanici nekateri so bolj ravni, drugi krivi, vendar je naravno, da se vse ujema navsezadnje želimo pot ta pločnik je harmonija med bitji, ki vsi sodelujejo za isti cilj ljubezen in povezanost med pari kako se lahko opredelimo, če se drugi ne pokažejo čutijo in ne povedo resnice čutiti je obstajati je nekaj deliti in če boli živeti tudi deliti stroške zakaj pa ne rešimo vsega brez težav ker lažemo in si domišljamo občutki so naš obraz naš obraz in ko nekoga ljubiš moraš pokazati obraz tak kot ječe pokažeš obraz takšen, kot je žal mi je, če sem takšen, kot sem ampak pokažem, kakšen sem in pokažem obraz in moj obraz se ne prodaja ne zato, ker je predrag, ker me denar nikoli ni kupil niti nočem biti naprodaj in še manj nekoga kupiti ampak ena stvar je gotova sem proti evru za obraz ne za krono pravijo, da kupi vse ker nisem kralj in nočem krone hočem ampak obraze z občutki s trpljenjem ker če ne trpiš ne obstaja in če ne trpiš je prodan je kupljen je srečen ker ima denar jaz nikoli nisem videl obraz kaže vse in potrebujemo obraz da domnevamo, da nismo dovolj dobri in da moramo biti dovolj dobri da domnevamoker nismo dobri nihče ni dovolj dober, ker je nekega dne krona zamenjala obraz in to

bila bi krona brez obraza ista bolečina ista vnema bila je ljubezen strast bila je naša domišljija naš prenos iz namišljenega v resnično sem zvest strasti ljubezni vnemi in celo v bolečini za ta tvoj sijaj obstajam in sem igralec v našem svetu ti si igralka nemega filma, najin prehod pa je snemanje romantičnega filma, ki intonira pesem "tu je najina vnema ljubezen brez bolečine" ti bi lahko bil jaz bom ti si potem sva oba gledava in vidiva isto perspektivo isto smer isto prihodnost naš kotiček isti prostor se vse prilega vse jemlje vse projiciram idealiziram končno delam za isto pot skozi isto pot jaz diham in vzdihujem ti vedno vzdihuješče te je bilo strah prihodnosti težko je bilo videti, da trpiš, ne da bi te bolelo, ker te ni bolelo to je bilo življenje veš, da da ne vem, če da, ker si predstavljam in domišljija ni zanesljiva vendar vem, da da da sva skupaj, čeprav ločena samo da sva tu sporočam ti odgovor vem, kje si nikoli ne veš, ali bom, vendar se najdem tu in tam vedno sem tam s teboj nadaljujem brez vednosti, ker si samo predstavljam, vendar si predstavljam vse dobro brez meja ni ovir sva ti in jaz vedno tu okrog skupaj ali narazen sva povezana, potrebujem tebe in ti potrebuješ mene ti deluješ jaz se odzivaš ti se smeješ ti se smeješ ti govoriš ti odobravaš ti gledaš ti vidiš ti opaziš jaz se strinjam sva vedno usklajena kako si te želim kako si te želim samo za poljub jaz potujem tečem jaz tečem jaz letim jaz se vedno spotaknem vendar ne padem niti se ne poškodujem ti si zdravilo za moje želje jaz obljubim jaz te bom srečala in odkrila vse jaz pa ne vem nič ker sem si že predstavljala kako bo prihodnost jaz te videl in čutil si čutil si čutil si metebe in jaz sem čutil tudi ti si čutila mene ker si prebrala kaj sem napisal in kar sem čutil je bilo to da te hočem vedno blizu sebe premagal sem upor vendar ni bitke opravičujem se za tipko nihče ni kriv ker hočeš videti tudi brez gledanja vem predstavljam si

vidite, da je cesarsko osvajanje resnično in da to ni bila domišljija, ampak pogled brez prevare.

Ničelnost ali nič je v tem, da nihče ne zapusti igre, ko nekdo doseže, kar si želi, se počuti začasno srečnega, ker je ambicija osvojiti in potem spet osvojiti, zato je srečen, ker je dosegel, in razočaran, ker je dosegel in vedno želi nekaj več in zdaj sem srečen, ampak potem sem pomislil na drugo željo, zdaj pa mi gospod genij ne izpolni treh želja, ampak arem želja in zdaj gospod genij ne izgine, želim nekaj več Za lepoto je značaj, tista sila, ki nas sili, da vedno sledimo osebnemu in izvedljivemu idealizmu, zato človek brani individualni vedenjski in socialni ideal. Za lepoto se skriva značaj, ta sila, ki nas sili, da vedno sledimo osebnemu in uresničljivemu idealizmu, zato branimo ideal vedenja in družbeno individualnost, dragi prijatelji, to razliko, ki zaznamuje odnos delovanja in izvajanja v skladu z idejo, mislijo, načinom biti v skladu, torej v iskanju, ali prihajanje do ponosa ta sila narave, ki nam omogoča, da smo to, kar smo, edinstvena bitja in generatorji prav tistega razloga, zaradi katerega si vsakdo od nas prizadeva biti poseben, o ne verjemite, nekega dne ste že padli mi to prenašamo, vendar tudi ljubimo in se borimo stojimo z vero padamo, ne da bi hoteli iti padamo brez padala vse razvezano v krivdi brez izgovora in gor! Tvoja zelena, tvoja rjava tvoja očarljiva princesa tvoja duša je vžgana želim si te, kot nekdo, ki želi živeti, dihati radostno tvoje barve me ozdravijo mojih bolečin tvoj sijaj je moja fascinacija tvoji lepi in ljubki lasje bijejo tam ustvarjajo povezave med koreninami srca ubijajo osamljenost čestitam si s hvaležnostjo za to strast to roko ta dotik, ta nasmeh ki me popelje v raj

Videl sem te, pogledal sem te, opazil sem te, spet sem te pogledal, spet sem te opazil, vseč si mi bila.

Všeč mi je bilo, to je bila gesta ljubezni.

Bila si takšna in si mi rekla da Videl sem, da ni bilo tako Vprašal sem te, kako si in si skoraj jokala Počutila sem se žalostno in si te prosila, da ne bi bila takšna Prosil sem te, sem srečen, da sem kot ti, če se nekega dne znajdeš izgubljen, pomisli na mene kot na izhodišče Misli, da je življenje zemljevid in da si me našla in sem rekel dobrodošel, začni potovanje tukaj in da nič že imaš račun z mano in da me imaš v svojem skrivališču Daj mi poljub in vse bo lepo.

Predstavljati si brez ustvarjanja pisati brez branja poslušati brez poslušanja študirati brez pomnjenja tu je moto ima temo videti in čutiti in se prepustiti v črkah v besedah v stavkih v pesmih z mano vse je tema danes se počutim aktualizirano posodobljeno brez preteklosti čeprav se spomnim pozabim in naredim vse znova v sedanjosti čutim razumevanje resnico čutim starost v obrazu pogledam v oči in vidim brez ironije in demagogije sem spontan sem stvaren, točen in aktualen danes je bilo tako pozabim na to naredim tako, kot bi bilo, če ne bi bilo prejšnjega trenutka prihaja iz notranjosti gledam navzven spomnim se, da obstajam in se vidim v sedanjosti trenutek je že minil je že minil pogledam sedanjost obraz trenutek trenutek dogodek ne iz preteklosti, ampak iz sedanjosti pojavil se je skoraj izšel ta beseda dejanja enega dejstva želje volje končno užitka samo pisanje nič ni bilo rečeno, ampak je ustrezalo viziji tistega dne in pisanje se je rodilo energija veselje človeka, ki živi svoj dan dan plava in skoraj izginja kalna in mirna voda, ki teče po nežnem obrazu so solze, ki tečejo po tvojem obrazu deklice gospe ženske, ki se včasih izgubi in ne ve dobro, kaj hoče, a si želi biti tako sladka kot češnje so črke so besede včasih tako sladke



neumni drugi tako jasni, da pridejo od znotraj z bliskom, ne vem, ali delajo furor, ampak čutim pekoč občutek rane potovanja v tvojo intimo, to je prelomnica, prehod v tvojem svetu in vidimz globokim pogledom vem, kaj čutiš, vem, česa se bojiš, vem, kaj si želiš V teh popoldnevih, v teh nočeh samote je strast, je želja, zapreš oči, čutiš, se bojiš, si želiš in mislim na tvoj srečni in željni nasmeh, ki čaka na nekoga pogumnega, ki vzame, ki ukrade vdrejo, a ne vzamejo mene, ki je tvoj, najine sanje najino srečanje na bregu reke se nasmehnem, igraš se s kamnom pod vodo, ki se premika in premika, kamen je trd, a ti in voda sta čista lastnika največje norosti, če se usedem, razmišljam, pišem med vrsticami v imaginariju. kot riba v akvariju, kjer nič in nič, a se nikoli ne naveliča dihati kisika in iskati svobodo plavanja nekega dne brez akvarija, ki bi jo zadržal, in potem sanjariti pozdravljam te, vidim te tam, vprašam, kako se imaš več ali manj, rečeš, poslušam in razmišljam, bolj ko vidim tegobe tvojega manj vidim preveč nikoli manj vidim in čutim, kar te skrbi in ne izprazni tvojega pozitivnega in ustvarjalnega uma vendar to ni bilo nikoli negativno bilo je konstruktivno pijem kavo izgubim vero nekdo me zagrabi čutim kremplje, ki me varujejo nekdo, ki me nikoli ne pozabi in mi pove, da si tam da želim te srečno srečno in zadovoljno kot ves čassi srečna in zadovoljna kot vsi drugi to je tisto, kar si želim za to populacijo v evoluciji zato je strast pogledala sem naprej videla sem te prisotnega bilo je očarljivo bilo je čarobno vse, kar sem si želela, si bila ti samo ti samo jaz in ti kako srečna sva bila pogledala sem dež, ki je padal in nas združil mokre in zaljubljene vse nas je zalilo s temi kapljicami čarobnosti in z vsem, kar je prenašalo je bilo veselje kadarkoli čutim kadarkoli pišem je nekaj, kar vidim, se spomnim in te vidim vedno naprej v prihodnosti in v sedanjosti želim-

ti za vedno, kadarkoli pomislim, te vidim ob sebi od popka do popka, od ust do ust, od telesa do telesa, združeni več kot prijatelji vedno je bilo nekaj, kar sem videl in nisem rekel, bilo je nekaj, kar sem si želel in čutil, nekaj močnega, povezava brez trpljenja, postavil sem te v svojo domišljijo, bilo je ustvarjanje nečesa lepega v odtenkih rumene, kot sonce, ki nikoli ne ugasne in ves dan obseva energijo, ko ugasnem luč, postane temno, vse je nejasno v svojo domišljijo je bilo ustvarjanje nečesa lepega v odtenkih rumene kot sonce, ki nikoli ne ugasne in izžareva energijo ves dan, ko ugasnem luč, postane temno vse je nejasno vstopim v to dimenzijo obstaja razlog tema ni motivacije obstaja domišljija niča praznine tistega, česar ni mogoče videti vse se projicira v temo domišljena je stena ovire se zrušijo slabše kot macki predstava se začne prižgem luč zavesa se dvigne do kdaj

Jaz grem sanjariti, ti misliš, a ti ne misliš, tako kot nič ni enako, um razmišlja različno od ljudi do ljudi, ti misliš, da tudi jaz mislim dobro! Mislimo in delujemo vedno samo eno bitje se zgodi kot vidim temo sem potnik ne svetlobe ljubezen dokler sem cel čutim dele telesa spim čustva razbija ton z zvokom ki mi govori sprosti se poudarjeno in vpijano v uho se ponovno pojavim ne zaspim ampak morda je bolje kaj pozabiti razbremeniti napetost utrip sem ustavil vezan ponovno nastavljen morda je že mimo osvobodim se in sem tiho vendar vedno obstaja rešitev vprašanja ne reagiram ampak delam prevzamem odgovornost za situacijo tukaj je dobra priložnost da končam trpljenje.

Mislil sem, da sem sanjal zbudil sem se in te videl v sanjah zdelo se mi je kot v pravljici ti si bila tista z več šarma več lepote zrak princese ti si bila moj navdih to ni bila domišljija to je bil tvoj vitez tvoj bojevnik za tebe sem imel vsako dejanje brez oklepa zaščiti moje srce ti si bila zaspana odprla si usta zaspala sem mislil na tebe naslonil se na tvoj bok

leže sem prosila za poljub ti si ji izpolnil željo želela sem biti s tabo našla sem se v sanjah s tabo vidim te mirno cvetni listič lilije tvoj parfum me zapelje vodi me na tvoje srečanje sem omotična in zmedena sva na tvoji strehi vidim zvezde naslanjam se na tebe in se celo izgubim ti me nasmejiš ti mi daš občutek je tako dobro da me pustiš iti onstran ni nikogar ti si tako nežna ena med več kot tisoč ali bolje neskončno to je tako lepo kar čutim do tebe več je nemogoče čutiti je pustiti se za tebe za tvojo čarobnost za tvoje veselje.

Ti si tako srčkan ti si otrok, ki že hodi gor ti si tako sladek ti si prijatelj hočem te z mano ti si smešen ti si najboljši ti si največji ti si vse, kar sem želel in želel za lepega sina ti si zelo ljubeč ti si zelo nasmejan ti si simpatija ti si največje veselje ti si moj sin ti si moj svet poreden poreden fant ti si ti tiago moj sin ti si moj fant moj srčkan in kul otrok ti si super ves dan tvoj nasmeh, tvoj nasmeh, tvoje veselje sta fascinantni energiji nečesa čistega preskočiš zid preskočiš ograjo prideš k meni po sladkarije prideš in mi daš svoj puding ves dan si tako sladek tako prijazen ves dan si vedno nasmejan in pripravljen iti na ulico, na vrt ti si deček lumpen jaz te imam rad in ti imaš rad mene želim, da veš, da si te vedno želim v svoji bližini

Potoval sem pod oblaki letel sem pod nebom bil sem na planetih na Marsu in v Jupitru na Marsu sem se odločil, da te bom ljubil in v Jupitru sem si te želel in tu je moje bitje, ki leti s peresa na planet bila je moč bila je energija bila je radost bilo je nekaj, kar se prenaša bila je ljubezen v obliki rože imela je moč sonca premikala se je kot sončnica imela je lastno voljo v nenehnem iskanju nečesa gorečega bila je sen bila je osvojitev bila je cilj vse s strastjo brez razsežnosti bilo je veliko bilo je neverjetno

končno zelo ljubeče sem pogledal skozi okno opazil obzorje z očmi prešel hrib pogledal sem naprej videl sem tvojo zvezdo bila je svetla bleščeča dvignil sem oči videl sem luno bila je moja in tvoja bila je pokrajina bila je potovanje videl sem te potovati po kopnem in pod morjem spremljal sem te potoval sva osvojila sva drug drugega po kopnem in pod morjem bila je samo lunina svetloba.

Saudade je želeti, je želeti, je ljubiti, je misliti, je čutiti, je pogrešati te, je želeti te imeti tukaj, je želeti srečanje, je ljubiti te, je vedno misliti nate, je čutiti tvojo prisotnost.

Čutim, da bi nekaj ustvaril, vendar je zelo nejasno predstavljati si ustvarjanje in preoblikovanje pisanja za nekoga, ki bo bral Ne vem, kaj, vendar vem, zakaj, vendar mi primanjkuje navdiha Moram se postaviti po robu tej situaciji pisanja in imeti nekaj za branje Začnem razmišljati, da bi se poskušal prepustiti, da bom odnehal, saj tega ni lahko doseči.

Če bi bil dan za pripovedovanje dogodivščin ali nesreč samo v enem dnevu niti 1 leta danes po 1 letu vidim 50 dni so 365 dni na leto 7 dni na teden 24 ur na dan tukaj je malo 50 dni trenutkov za te 365 dni na leto nekaj dni v tednu in nekaj minut za 60 24 ur krat končno, živi trenutek!

Bil sem abstrakten, šel sem tja, prišel sem, bil sem prevzet, malo zasukan, bilo je malo čudno, vendar to niso bile sanje, bil sem buden, pripravljen na met kocke, ki je bila naravnost pred mano.

glede na to, kako je deloval um, sem si predstavljal, predvsem pa je bilo to nekaj, kar sem ustvaril, nato pa sem moral živeti s svojim bitjem, in to je življenje in bivanje.

Veste kaj? Obstajajo stvari, ki preoblikujejo stvari, je že nekaj in stvar, ki je bila stvar, sproži n stvari, ampak kdaj? Ko se je spremenila in je bila res stvar, ki je že bila nekaj, no, stvari življenja!

Bila je megla pod tistimi, ki letijo, bil je zrak za dihanje, bila je želja po zmagi brez strahu, bila je luna ob morju, bil sem kapitan, imel sem vse pri roki, na krovu, na potovanju se je pojavila podoba dobljene bitke, bil je dosežek.

če bi se to nekega dne zgodilo, oh, kakšno veselje, nekdo bi rekel, da zaprem vrata, odprem okna in brez strahu poletim pod raj so tisti, ki nezavedno sodijo, jaz se ohranjam v medsebojnem dogovoru so ohlapne note, v ozračju na zelo vročem kraju so lilije, so ognjiči hočeš, je mokra zemlja, vlažna na stropu, mlačna in nemočna svetilka se držinapetost narašča obstajajo naporni trenutki, celo težki, toda nihče, toda nihče ni vedel, kar je razumel in razumel le eden, kako biti sam v množici tu je eno, toda živeti, ne da bi obstajal, in predvsem si želeli živeti nasmehnil sem se zaradi trenutkov jokal sem zaradi obžalovanja pisal sem, česar nisem razumel, toda predvsem sem čutil videl sem vse in nič gledal sem, ker sem potem jokal le zato, ker sem se dal in te nikoli nisem zapustil, toda nič ne vem in tukaj je parfum, ki se je razširil in vžgal ostro bolečino strasti čas je bil, da rečem ne samo zato, ker je takrat nekaj obstajalo nekaj se je premikalo v žilah kri je tekla včasih oddaljena od srca, ki ni črpalo to je bilo samo zato, da si predstavljam, kako strast bije močno in mogočno tudi v duši uboge osebe predvsem je bila ljudje in je imela um, ker se nečesa boji čuti končno je vedno konec in začetek mislim, da si zaslužim

ni ne zame ne zate je za oba, ker ljubimo in tudi zavračamo nekaj, kar se konča nekaj, kar se rodi cveti in raste kaj vse je nekega dne obstajalo in v sekundi izginilo tako je bilo vse, kar se je zgodilo ne samo zato, ker je človek hotel živeti en dan in še en trenutek vedno nestalno, ne da bi bilo zelo pomembno bil je trenutek bil je čas v nazadovanju je bil in nehal biti dovolj je bilo verjeti včasih se je ponovno rodil kot sem lahko pogledal in si ne predstavljal je bila resnica v nežni starosti kaj je točno to kažeče je v dejanju eno samo dejanje osvojitve srca plod domišljije to je bila povezava, ne da bi kaj ali kdo rekel ne to, kar se je zgodilo, je bilo nekaj, česar sem se bal vse, kar je trepetalo, ni bilo zaman bilo je, kot bi nekdo podal roko z mopom vedno je nekdo na strani ne, ker je potem treba reči da, celo razmišljati ne to ni prav, ampak da je ne in vedno je bilo tako, nikoli nisem hotel, ampak včasih se je da spremenil v ne tu je iskrenost, ki se bori za svobodo delovanja z resnico ne je ne in da, ker nisem in nisem samo zato, ker želim biti živ, ker obstajam in sem bil že takrat, ko sem mislil, da sem brati širiti in pisati spati tekem sem med hojo in bil sem še vedno v gibanju plod svobodnega in pametnega razmišljanja bil sem pozoren na gibanje hodil sem in hodil samo zato, ker sem ljubil sem, čeprav me ni na tem svetu ljubiti ne verjamem v vraževerja verjamem v človeka in njegove izume vprašanja domneve domišljije domišljije iluzije biti z ioni ali protoni celo ustvariti rakete svetloba je v energiji in da človek ni videl ampak ustvaril brez vodnika šel in dobil je bil človek je bil tako vulgaren je samo domišljal in ustvarjal je bil smisel ne šesti čut kot je bilo rečeno ampak je bilo tako resnično da se je zgodilo kadarkoli je hotel.

Če bi živeli trenutke za trenutke, pa naj bodo ti

zgovoren ali celo topel, nihče ne bi rekel, da je ljubezen bolečina, ki boli, predstavljajte si ljubezen brez bolečine, kajti karkoli je, potrebuje gorečnost z žarom diha, ki je daljši, kot si lahko predstavljate resnica je v tem, da ljubite in dajete, tudi trpite, tudi ne vidite, predvsem pa čutite in povzročate bolečino, da ljubite, tudi ne vidite, predvsem pa hoče svojo ljubezen zaščititi pred bolečino, zaščito, ki ustvarja odnos, ki izhaja iz čustev ljubezen brez razloga, ker potem bolečina prihaja iz srca v tvojem pogledu vidim morje, ki me že s pogledom naredi ljubečo trepalnice bijejo v pesek solze se valijo v valovih vidim peščeno plažo s školjkami spotaknem se ob zvezde krik, zrno, da se moje srce nasiti.

Če sem trpela, je bilo to zato, ker nisem videla ali razumela, kar sem doživela nasmeh sončnica razveseli se in se polepšaj s sončnimi žarki brezplačnoosvobodi se in pokaži svojo lepoto kaj dušenje kaj norost kaj strahovi vsak ima nekaj malega bilo je nekaj, kar se je premaknilo nisem videl, kako se je to zgodilo bilo je muka za dolg trenutek kako bi se lahko soočil s šepetom zdaj se ni smejalo ker je nekdo videl človeka, ki je za trenutek omahnil samo zato, ker je pogledal in pustil tam kaj nihče ni opazil zakaj je bilo tiho trpel sem zaradi nečesa živel sem in trpel kako sem čutil noč je bila hladna vrnil sem se ob cesti z vsem in z ničemer nihče nikoli ni bil onkraj a kot nekdo sem zaostal če sem v tvojih očeh videl gotovost deloval sem z jasnostjo in imel spretnost žalosti zdaj da za negotovo ne deluješ, si bil nepravilen takrat sem pogledal v strop in vse se mi je zdelo zapuščeno oh kakšna bolečina oh kakšna žalostna in tesnobna vizija poglej me veličastnega ob uri, ko grem na tla samo zato, ker sem padel in se spustil v ponižnost vsega, kar obstaja v človeštvu tišina moteči glas moteče tišine nekoga, ki za to, česar ne pove, postane vesel zbudil sem se v dan, ki sem ga izgubil za mene je rekel, da to ni veselje

kaj sem čutil in vse v enem dnevu jutri bo bolje, je bilo tisto, kar sem želel samo zato, ker je človek postane žalosten

V temi osamljenosti iztegni roko, ne reci ne bratu, saj ni zaman, da se dotakne tvojega srca, če bi bilo samo osamljeno, ne bi bilo usmiljenja.

Na teh kamnih sedim in pišem zate, česar nikoli nisem pozabil Tvoj nasmeh, tvoja družba je bila nekaj, kar sem vedno čutil, ko sem bil sam, od časa do časa sem pomislil nate, ko sem se dobro počutil, ko sem se te samo spominjal.

Vsakič, ko sanjam, se zbudim in pogledam sebe in se vprašam, ali je res tako, kot sem si predstavljal ali mislil, ali sem samo potoval sanje nič ne gradi nič se ne spremeni, da je napačna percepcija, zato redko sanjam, da je frustrirajoče zbuditi se in vse je enako brez sprememb, na koncu sanja ali ne sanja vse ostane enako.

V žalostnem in mizantropičnem nočnem okolju, tihem in nemem, zelo molčečem, vendarle sveti zvezda, luna, ki razsvetljuje tudi v najbolj divjem in krutem okolju, obstaja upanje, nekdo vreden zaupanja, bitje, ki nas spodbuja in vleče navzgor, prijatelj, nekdo, ki nas gleda brezбриžno, brez prepričanja ne gleda nas z ljubeznijo povzroča nam bolečino nekako ne verjame v to, da je prijatelj, in ki gleda samo na svoj popek, tudi on bo nekega dne začutil razliko, ki je prijatelj prijatelja in čuti prepričanje ljubezni tudi v uri bolečine, kaj bo nekega dne človek, nihče ne bi mogel reči, če bi rekel, da je to brez vednosti, ker človek vedno naredi nekaj drugega, se je ukoreninil v njegovem načinu življenja, od trenutka rojstva do rasti in končno smrti vse, kar je človek počel, nihče ni mogel predvideti in niti



vedel, zakaj je to storil, to je človek in njegovo bitje.

V tvojem pogledu sem videl določen sijaj, ki ga je nekaj sprožilo, bil je intenziven in imel je vzrok, ki je bil ljubezenski, pogledal sem ga še enkrat, še naprej je sijal, pogled me je osvajal, sijal je kot bleščeča in močna zvezda, ki je pritegnila mojo pozornost, bil je čudovit občutek strasti, ko vidim, kje želim biti, želim, da greš z mano po isti poti, na tem pergamentu je zapisano, da si moj prijatelj na rami, s katerim želim biti vedno in vedno, hrepenim po tistem kraju, ki ga bova osvojila z najino mesečino in vedno enako zvezdo, ki bo sijala.

Ne razumem ali celo samo ne vem, da je bilo dovolj, da razumem, da razumem, da vem, potem ja, lahko bi trdil, da bi bil razsvetljen o tem, kaj se je zgodilo, da sem bil zunaj tega, kar se je zgodilo, sem samo hotel vedeti, kje se je začelo in končno končalo, želim, da veš, da kljub vsemu, kar se lahko zgodi, katerega konec ne morem napovedati, da te ne bom pozabil in da lahko vedno računate na najino ljubezen v vsaki situaciji, ker to ni samo strast, sem pogledal v temi videl globino noči, da je čas, da se sprostite, povečajte glasbo na radiu in pustite mi, da noč je spremljevalec lahko delimo najbolj občutljive občutke, saj dobro hrani svoje skrivnosti rad ji pravim tiha noč saj ima vedno dobro uho vendar malo govori čeprav vedno prešuštvuje in tako sem srečen.

Kako živeti kot ujetnik vsega sveta puhlica svobode za lajšanje tesnobe zaradi tega občutka zavora se napetost povečuje živci utripajo, ne da bi drugi videli glej, kakšne vezi, ki se sprostijo na nas, ki so razvezane kako je biti svoboden in naraven do nečesa bolj banalnega ali čutnega niti jaz si nisem predstavljal, kako to deluje je

pisanje in imeti nekaj, kar si je predstavljal in predstavljala moje bitje navadno bitje občutek in videti me pisanje vse, kar je šlo skozi um imel užitek Upam, da ste pri branju enako.

Ta osamljenost, individualna in brez cilja, ta dezorientiranost, ki nas sili v pozabo, v popolno izgubo občutkov, dihanja in želje po veri, s tem se vsakdo sooča, ko živi, en pogled, en vzdih, cigaretni dim se širi, en vdih za drugim, pogledam na uro, minute minevajo, cigareta počasi gori za nekaj, kar nenehno iščem, od tega trenutka naprej, še en vdih, beseda, preden mine ura, upam, da bo ta odvisnost nekega dne izginila, zgodilo se je, da se je zgodil tisti čarobni prehod, sad truda, vztrajnosti, pozitivne naravnosti, bilo je nekaj dobrega ali celo izjemnega, bilo bi izvirno, če bi se tako pojavilo zaradi narave želje in biti boljši in več kot! Zmagovalec in premočen končno osvajalec zora v tihi noči vse v mojih rokah brez ulova vse po iluziji z naslednjim pogojem biti srečen ali celo zelo srečen samo zato, ker sem hotel

In ker je vse odvisno od tega, kako čutimo stvari danes, na ta dan katerega koli stoletja, sem nagnjen k sreči živeti, česar nisem živel poslušati, česar nisem slišal, in biti, kjer nisem bil. No, preroditi se, da bi živel, da bi spremenil običajno v nekaj subtilno nenavadnega, je že prisotno v nezavednem, nekaj, kar nam ne laže.naj skače in leti v čutilih domišljije naj srce močno bije, da bi naenkrat doseglo

Vrhunska svoboda človeka, ki se ne sodi po svojih dejanjih  
- biti pomeni živeti svobodno.

Nekega dne sem šel prehitro, padel sem in ostal zadaj, zato sem začel znova s spodbudo padca in samozavestjo okrevanja Vztrajal sem in živel, kot da ne bi bilo druge možnosti Počasi, a odločno in prepričano sem se vrnil na najbolj noro dirko na svetu, ki se imenuje življenje, zanj sem se boril in dosegel cilj, da sem srečen, da sem dobro postavljen na ciljni ravnini...Videl sem, da je boj sam potreben svobode in to je sestra osamljenosti, ker sem vedno začel sam, stoječ iz prvega in zadnjega mesta. Biti prvi in zadnji je mogoče le, če tečemo sami. To je bil duh boja, toda nikoli nismo sami in pred nami je življenje in to je tek za življenje in biti prvi in zadnji, ko začnemo cikel, je naravno, da začnemo zadnji, toda obstajajo točke, kjer smo zmagovalci. To je življenje prvi na enem mestu in zadnji na drugem, toda nikoli se tako ne ustavimo, ni tekača v tekmi življenja vedno zmagujemo in hkrati izgublamo in to je boj in zmagovanje v življenju!

Vodil me je prosti čas, meditiral sem, primerjal in se končno odločil za ukrepanje v zvezi z nemirom človek postane nesrečen, če ne živi sam, če ne more zdržati v mirovanju, je treba iskati srečo, ki prihaja od znotraj, ker človek nestrpno išče nekaj, kar prihaja od zunaj, no, ta nemir nas osrečuje, če smo osamljeni in če lahko živimo sami s seboj, nas krepi, če lahko dosežemo polnost, je srečen tisti, ki ne išče nič, ker se je našel, ne mislite na to kot avtistični način življenja, ampak največja sreča je v nas.

6t tam...6t tam, ko ne vprašaš...6t tam, ko ni

Potrebujem... Biti tam, ko me želiš... Biti tam, tudi ko me ni... Biti tam, ko me ne čutiš... Biti tam, ko me pokličeš... Biti tam, ko misliš name...# Sem tam, ko si predstavljaš # # Sem tam, tudi če nočem biti tam # Sem tam, ko me ljubiš # Sem tam, ker obstajaš # Sem tam, ker sanjaš o meni ...mislím, da sem tam...

Če sem te nekega dne videl, in pogledal na vas bi rekel, kaj zanimivo dekle, ste imeli nekaj v vaših očeh svetlo veselo in peneče nasmeh ste bili ženska, za katero želi lepa in čutna ste bili tisti, ki me je zapeljal in da sem kdaj želel samo za to, kar sem čutil vam je vseč čarovnija? To je bil moj vsakdan.

Nekega dne sem si predstavljal vse to samo za bivanje, ne vem, kaj bom rekel kasneje napisati je bilo drugačno, da je bilo res strašljivo, da sanje o bivanju in ne vem, kaj bi se zgodilo, sem poskušal opisati, kaj bi nikoli ne videli končalo tukaj potovanje o tem svetu tišine, ki je obstajal in da je nekdo trpel Mislím, da nihče ne sme storiti samo za to, kar drugi ne storijo zaradi pomanjkanja poguma ne delujejo, ampak vedo, kako prezreti dobrobit nekoga, ki ne more videti in videti prenehati kaditi in razmišljati! ugasnem cigareto, spopad se začne kot zdravilo za preostalo željo.

Pišem, da bi izganjal in ustvarjal. Po dveh minutah se začne resnica pisanja in tega, da imaš nekaj drugega, kar nisi ti. Čutím, da nisem sposoben, po drugi strani pa se počutím bojevnika tistega, kar ima več resnice, osvajanja. Od ugašanja cigarete je minilo 16 minut, želja po ponovnem prižigu cigarete narašča. Vse mine, ko začutiš, kaj se dogaja.

Razmišljam, zato boste morali počakati. Od šibkosti do želje po zmagi bo vse prišlo kot sončni zahod. Obstajam v stalnem stiku z željo. Razmišljam o pol ure po uri, ko se vidim in čutim, da želim preseči čas. Potujem v sekundah, minute so kot rakete, ki slavijo vsako napredovanje. Počutim se lahkotno in razmišljam o tem, kakšen bo napredek, ki ga bom dosegel. Obstaja korak nazaj, ker je dostopna cigareta. Pri 35 minutah je tu dejanje, ki ga želim razveljaviti.

Deloval je brez razmišljanja, deloval je mehanično in proceduralno.

Ta dostop sem imel med procesom gašenja situacije.

Prestavim se v trenutnost, v spontanost stvarjenja. Besede, besedne zveze z delovanjem in povezavo. Po radiu slišim, da bo načrt morda prekinjen, razmislim in začutim, da imam sever. Še 45 minut in tu je še ena cigareta, pomislim, seveda! Vse, ampak skoraj vse, me sili k razmišljanju in s tem se je treba soočiti.

To je ura z rezultatom 20 let za 30, ki jih imam.

Kako živimo 66 % svojega življenja in razmišljamo o 100 %, ki nam jih lahko da 33 %. Bilo je zapleteno, a razloženo.

Če si resnično prizadevam, se moram boriti in preučiti način, kako nastopiti

Ni lahko, skoraj nikoli več ne pokadim "ene" cigarete. Pride ob enih, jaz pa sem šel po poti, na kateri ni projekta.

Logično je, da se bom nad situacijo zakadil. Moja narava mora vsebovati čistost.

Minili sta dve uri in tri minute, potem pa sem pomislil.

Uspelo mi bo priti na površje, nekaj se bo sortiralo. Začel sem z nasmehom, z mislijo, da se bo nekaj pojavilo.

Najlažje bi bilo odnehati, vendar sem vztrajal.

Okrepil sem se in vse, o čemer sem lahko razmišljal, je bilo, da sem zmagal.

Nekaj ne naravno je bilo nenormalno.  
Kot bom razmišljam, je najbolje, da se pretvarjam, da spim.

Volja bo prišla, vendar ne bom pobegnil. Brez svetlobe sem, a energija ne bo nikoli popustila.

Čutim bleščečo moč, ki me ne bo nikoli zaslepila. Spremenil se bom, od tega ne bom okleval, da bi spremenil vse.

Grem in vem, zakaj grem.

Tiha, banalna cigareta, nekaj neodločenega kot dražljivega.

Ko bo nekega dne prišel galeb, ga bom prosil, naj te pripelje nazaj. Imel sem, česar nisem hotel, ko nisem hotel ničesar, izgubil sem vse, kako bi bil brez tebe, opis sem zavil v to strast, imel sem velikansko ljubezen in vedno galopiral, ko sem mislil nate, videl sem, kaj sem tu izgubil, ti tam, kako sem hotel biti vulkan, kot bi ti pretresel srce, ta velikanska ljubezen, vedno zmagovalna povsod sem čutil, globoko željo, ki prihaja iz mojega sveta, vedno sem te hotel, še bolj, ko si se smejala. Pogled sreče je bil močnejši od vse elektrike, skozi katero teče ves tok, ki naju veže in nikoli ne loči. Nikoli nisva imela namena naključnega trka. Predstavlja si most pod reko, kjer pločnik ni več nič pomenil. Videl sem vulkan in tekel in se skrivil. Prebral sem na listu papirja besede sladke kot med. Črke niso bile sranje imele pomen in bile zakopane v preteklosti. Nekaj, kar je mislil veter in odpihnil tisti obraz

naslikal

čopič na nemilovani sliki si bil tisti nastali del umetnosti, ki je bil naslikan na platnu, bil je tisti, ki je bil ona.

Slika

Pobegnila sem, tekla sem, a me je zgrabil in potegnil, odpeljal me je s seboj.

Prekleta figura, ki je ne morete niti videti, a se sama širi. Je neprepoznavna figura izkušnje prikazni. Figura je zamrmrala: bojiš se človeka brez obraza!

Da, - sem odgovoril z nekaj strahu. Ne boj se, ker obstajam samo v prisotnosti svetlobe.

Govoril sem o svetlobi in energiji, nikoli pa o moškem, katerega obraza ne poznam, ki se čutno pojavi in pobegne, ne da bi dosegel njegovo postavo.

Senca je bitje teme, ki ne živi brez svetlobe. Nenavadno, da ste senca, ki se skriva v temi in tišini. Vendar se pojavljaš iz svetlobe in s klobukom, ki ga nosiš brez obraza, črn. Vzpenjam se v nebo, poveličujem z izkrivljenostjo tvojega pogleda in metamorfno svetlobo. Nebu se smejim kot nihče drug, smejim se z zrakom sultana in z zrakom zmedenosti, odzivam se s hitrostjo črnega neba in se zgostim do kapljice kristalnega in ostrega dežja. Toda za človeka brez obraza voda prebije moje telo in moj lastni plašč se ne namoči. Ker je narejen iz sence. Te figure imaginarnega sem poustvaril, da bi v tihi noči prestrašil tiste, ki bežijo pred temo in iščejo svetlobo.

Sem prijatelj nesreče v senci. Celotno

zlo lika je, da ne obstaja.



Gre za pogrešano prikazen.

Krik kot oblika vitalnega užitka se pojavi iz zamegljene duše,  
Občutek zaščite za druge in strašno brenčanje duše.

Tisti, ki se dvigne, ne pade vedno, ampak se dvigne prevara  
do brezobzirnosti.

V resnici vidite vzpon in ne padca s pečine.

V višinah valov, kjer je zelena in modra barva izginja.

Rdeča barva opozarja na načela drugih.

Temno, mračno, lahkomiselno ni vedno prisotno, kot da bi  
izostrilo obup v presunljivem, tihem kriku.

Besede se nanašajo na srečanje z nadnaravno magijo, ki  
vključuje strast.

Brez predaha, črka za črko se gradi literarni zid besed in  
nastane neizogibno dejstvo ... kjer se pretakajo pisanje in  
solze nezlomljivega zadovoljstva, čigar bitje ni nasprotno,  
ampak kot da se oživlja in se pojavlja s prelomom v  
antarktičnem ledu, ki odganja sam čar bivanja med  
čudežnimi bitji, in kot da se prazni v gorečem ognju želje  
izreči, kar je že dolgo napovedano. Piše in v svojo dušo  
prevaja relief stroja stvarstva. Med vrsticami in izreki je tu  
tisto, kar si nekdo misli in drugi komentira.

Vertigo

Začetek, prepad, saj čas ni minljiv.

Ob vzporednem padcu slabega začetka se ohladim. Na prstih na nogah se uravnovesim in skočim, se potopim. Ne prekličem se, skočim in si predstavljam vrtoglavo. Hitro se srce ustraši, za nekaj si predstavljam potovanje. V ospredju sem v sekundi videl vse življenje, ko sem drsel po zraku. To je bil prosti pad ta pad udarca ob tla ... ob mokrem asfaltu, ki se sveti na cesti diham globok zrak je leden! Po mokrem asfaltu čutim hladno vodo, ki se sveti v temi, spominja me na svetlo in lesketajoče se nebo in tako močna so bila ta tla, močna, da bi ta udarec uničil tisto, kar bo prišlo. Ura se je ustavila in ovekovečila trenutek njegove misli. S hitrostjo, večjo od vetra, je prišla pirueta in se zavihтела in šla gor, gor, nazaj v prejšnji trenutek, da ne bi bilo pozneje imenujem ga zato višina padca, v katerega je padla, ki se vrtoglavo dviga.

Ponos na občutek vidim, kako je drugi trpel nekdo, ki je čutil in da drugi nikoli ni videl v koži drugih upam, da nikoli ne boš trpel duh pomoči in medsebojne pomoči se dviga na poteh so balvani so te ovire, ki vzbuja ponos se v meni rodi prepričanje, ker je svet prišel, da se bori do konca in bdi nad tabo in končno biti in iti globoko, da se sreča z drugim in njegov svet ograjevanje v umetnosti ograjevanja so udarci za povzročanje vse gre skozi občutek udarca iz točke meča boj trpljenje nehote, ki prenaša moč zmage in imeti in glej, zasije zmagovalec in poraženec, ko pade, občuti bolečino, a se dvigne in zmaga je borec, ki premaga bolečino predstavlja si sebe na vrhu zadnjega dejanja in uzre slavo zmagovalca in poraženca vsi, ki se borijo, si zaslužijo hrepenečo zmago.

Tistega jutra

Bilo je lahkomišno in mučno zora solza ne

zelo daleč od neizmerne krika, ki je imel smisel na navlaženem obrazu zorečega jutra že je minila noč je minil čas je nastal jok in rekel, naj bom pozoren na sonce, ki bo prišlo in ki bo izhlapelo solza, ki je kapljala in svet z oblaki je rekel nasmehnil se je preprosto osupel sem se odločil, da se odločim za to, kar bo prišlo Odločil sem se, da se odločim za tisto, kar bo prišlo obvladoval bom in to resnično preizkus odločitev je bila sprejeta ni se pojavila iz nič uspelo mi bo izstopiti iz dna občutek, ki sem ga čutil ura navad je bila pred odhodom pogum in vztrajnost sta me hranila upanje brezno se je razjasnilo in iz megle in zahrbtnega vetra se je pojavila volja osvojiti nekaj, kar bom dosegel.

Sreča se bo začela sama čas za ljubezen do sebe in napredovanje v bojih in bitkah brez napake je bil zanesljiv strel za naslednje dni sem udaril roko sem prebral ure, minute in sekunde in se osvobodil, kot da bi bila čarovnija je bilo to, kar sem videl tisti dan srečen in zadovoljen več kot mnogi ljudje je bilo drugačno je prišel iz uma zagotovo se bo zgodilo, da bo rezultat preprosto.

## Splet

Resno sem si ogledal okolico videl sem pokrajino in ni bila grda pogledal sem družbo videl sem mrežo, kjer je vse, ampak vse povezano in predstavljal sem si, da je bil pajek zarota prava drama smrt je bila obisk pajka in mreža je bila zanjo neke vrste večerja, ki jo je pajk vzel ki je najbolj trpel in spletel najmanj, ljudi je zbadal in kot da bi jih uspaval ta požiralec je nekega dne dobil vsakogar sanjal sem, da je tisti, ki je umrl v njegovi mreži, bil grdi pajek smrt bi prenehala obstajati in smrtnost bi se ulegla to so bile sanje o tem, da bi bil nesmrten brez strahu pred mrežo, pajka in življenja, ki mu vsi podležemo, vendar je na nas, da oblikujemo

Če je mogoče biti dober, da življenje ne postane grdo, imeti voljo do življenja in ne videti pajka kot konec, ampak kot konec cikla družbe/pletišča, ki se vedno gradi, gradnja mreže je bila evolucija in za pajka ni rešitve, ostane le mreža, grdi pajk in moja domišljija.

Kavarna Luzes med komaj ugasnjeno cigareto in opečeno kavo, v kateri sem prisoten, je zračen in dobro obiskan prostor, kjer se pojavljajo ljudje od koder koli, kjer se vidim v prihodnosti, da bi ustvaril vez v tem prostoru, kjer bom pisal in imel cilj, ki ga upam doseči v približno 2 letih.000 urah, od tega približno eno na dan, ki se jim bom posvetil v tem prostoru, natančneje imenovanem kavarniške luči, kjer upam, da bom osvetlil med vrsticami svoj vsakdan čutim sproščujočo energijo, četudi za trenutek bom ohranil vsakodnevni proces pisanja nenehno ustvarjanje, tavanje, razmišljanje in pisanje je nekaj, kar se mi zdi razburljivo in zahtevno morje predstavljam si sebe med morji na dnu svojega sveta je življenje! Potapljam se v ocean pisanja, kjer vidim črnilo, ki kaplja, da bi ustvarilo med lepimi vrsticami besedila, stavke, pesmi ali celo preprosta razmišljanja brez velike pozornosti ali naglice, celo napetosti obstajajo ja namere v mojem oceanu lovijo črke s harpunami, da bi dosegle globoko v srca, ki čutijo različna čustva, občutke, vendar je pomembno, da se potopimo v naše morje in predvsem ljubezen do različnih morij.

Prižgem svetilko moči energiji in takrat osvetljena praznina ugasne, z občutkom izpolnitve se v meni prebudi neskončna želja. Zgodi se, da svetlobni plamen osvetli popoldne, ki mineva počasi, zelo lenobno, to je svetlobno prebujanje bleščečega pogleda in kot da se ob spoznanju rodi osvojitev

izdihovati gost parfum, intenziven in nalezljiv, vonj, ob vdihavanju katerega človek občuti užitek in kako dobro je vsak dan dihati vedno isti zrak nasmeh nasmeh nasmeh, ki ni vedno natančen, a te naredi lepega diskreten in intimen nasmeh znamenje veselja in razvajanja, kot da je fascinacija brezčasno veselje zelo naravno in sproščeno, ko se modro nasmehneš, me zadene sijaj, ki zvito ne laže, in ko se me dotakne, je osupljivo drugačen za trenutek ostanem rahlo poglobljena in razmišljam, kako sreča v resnici nastane iz dvojnosti veselega nasmeha do pogleda z veliko sijaja, kot sem včasih izkusila.

Fado a fado usoda, ki zaznamuje hrepenenje brez oddaljene starosti puščave, a zelo blizu žeja po tem, da bi te videl želja po tem, da bi ti pripadal občutek ne vse, kar čutim, pišem, ampak čutim, kar pišem.

To je na preprost, a ne pomanjševalen način to, kar moje srce sliši besede vetru. Če bi ti veter odnesel nekaj besed, bi z dežjem napisal to, kar bi ti povedal na razglednici, narisal bi sliko sonca z njegovimi žarki in ti povedal, da si moja energija in da bo zate moje sonce vedno sijalo tudi v dneh, ko bo snežilo.

Misliti, razmišljati in delovati ali ne delovati ni izraženo, človek čuti in ker je težko čutiti in ne izražati, je včasih dovolj samo obstajati, ampak razmišljati, preden se odzovemo, kot da bi čutili, predelati in se pretvarjati, kot da bi nadzorovali misel, delovati ali ne delovati takoj.

To je občutek po razmisleku, potem pa ja, odziv, ki ga morda ne čutimo, prav tako se morda včasih ne odzovemo.

za utišanje misli in ostajanje le za prisotnost, ki pomeni biti.

Ovira ne bo ovira sam show zmagati brez strahu včasih čutimo bolečino, vendar je pomembno, da živijo in se borijo za razvoj sebe včasih to je, da rastejo in se učijo v boju za življenje smo vedno morali odzvati na izgubo, na nesrečo premagati ovire je maksimiranje sebe v premagovanje je največji užitek osvojiti in nam daje ustrezno vrednost premagati sebe in pridobiti vrednost v učenje iz porazov in končno zmagati je bistvo življenja.

Morski vihar voda, ki se valja v morju, pesek, ki se spreminja kapljico za kapljico, zrno za zrnom veter, ki se valja po tleh, z eno roko zajamem kapljice morja, z drugo pesek morske pokrajine je neizmernost, potopljena v roko, se razrahlja, osvobodi, razširi občutek tistega, ki je imel vse v rokah, vendar ni vse v rokah, niti ni vse doseženo, včasih pobegne med roke, kar hranimo v srcu in čutimo v rokah, vse ima čustvo in ulov, ki nastane v viharju.

Ni res, da je to, kar vam govorim, res, vendar ni popolna laž!

Ognjeno bolečino zaradi izgube. Kje, ampak kje si? Kaj sem storil?

Nisem sanjal, ker sem buden in čakam.

Prišel boš, rešil me boš tega ropotanja, ki me jemlje, razdira, razdvaja in razkraja ter pravi, da nisi ti! Tam, kjer sem, hočem več, ne morem prenesti samo bivanja in dihanja.

Hodim po pročeljih in tu je nekaj, kar mi ne pusti.

napredovati.

Ker se vračam sem in tja, kjer sploh nisem ali pa mislim, da sem.

Hočem pobegniti, izpustim cigareto, ta pade na skale in se razblini.

Moje srce je kot cigareta, ki ugasne, dokler se ne želi ponovno prižgati, in ti boš tisti, ki jo bo zategnil in razvezal. Ker nočem, nočem biti več ohlapna nit, ki se zaveže, ne želim več zategovanja.

Nočem biti to, kar rečete ali govorite o meni, želim biti to, kar čutim.

Ali ne vidiš, da ta slepi vozel duši, zateguje in uničuje. Ta vozel se bo razbil.

Vse se vrne k ničli. Hočem biti samo 0 brez kakršnegakoli logičnega nadaljevanja, nočem biti ne pozitiven ne negativen, vi pa vztrajate, da moram narediti in se zgoditi.

Dovolite mi.

Zakaj jokam?

Ne vem, toda solza vedno ve, zakaj pade in se sprosti, vem tudi, zakaj včasih padem v napake drugih in zakaj se držim, ne da bi odšla.

Hočem jokati, hočem se prepustiti. Ta grenkoba čustev, ki me pušča vroče mrzlo, pred katero se tresem, a je vredno jokati in se smejati in čutiti. Konec bo poskrbel za konec, do katerega pride solza, ki se ne ulije, ampak je vedno na preži, in na obraz kaplja solza brezbržnosti.

Razmišljala sem, kako se imaš. Tako banalno, tako podobno temu, kar misliš, da si, si vzorec.

Ni mi mar, na kaj računam, želim videti, česa mi ne moreš dati, in to, kar potrebujem, nisi ti.

Hočem sebe. Hočem te takšnega, kakršen si vedno bil, kakršen sem mislil, da si, ali ko nisi bil, si se sam naredil, da boš postal.

Jaz sem jaz.

Ne vem, kako sem začel to zgodbo Mislim, da bo nekaj zadel, ampak tudi jaz nimam puščico ali lok, kaj šele tarčo.

Ne nameravam zadeti, niti ne želim streljati, čutim, da sem zadel samega sebe, puščica se mi je zataknila v srce, zato me boli. Osamljeno srce, zaznamovano z udarcem, ki ga ne poživi, bolečina je premočna za voljo, da bi črpala.

Nisem svoboden. Nikoli ne bom popolnoma svobodna, ljubim svojo svobodo, vendar se počutim zvezano, ker me on ljubi.

Zakaj me imajo radi?

Ali ljubijo. Želijo biti svobodni in navezani na nekoga. Jaz se želim počutiti sam in neopažen.

Ničesar nočem razumeti, o ničemer nočem razmišljati, ker me napadate, želim se oddaljiti od tega, kar se približuje.

Nočem ljubezni, za katero pravijo, da je svoboda. Hočem le spustiti to, kar je v meni.

Trpljenje, izguba. Bil je in ga ni več. Prišel sem v trenutku, ne da bi čutil, da si odšla.



Ta narava delovanja in razveljavljanja in še več, ki nam govori, kaj bomo naredili.

Nočem ničesar početi, nočem iti daleč, želim iti tja, kamor ne grem.

Odšel bom in ničesar ne bom vzel.

Ne jokam, ne smejim se, ne razmišljam, ne gledam in po občutku nisem mrtev.

Kakšna tragedija!

Grem in moram iti, nekega dne bom tudi jaz podlegel.

Zakaj? Da, sprašujem se, zakaj to, zakaj ono, vendar nočem razmišljati o tem, kar je bilo že povedano.

Nočem se boriti, nočem biti podoben nekemu, ki to nikoli ni bil.

Glas muči tiste, ki žalujejo. Počakajte.

Potujem, prihajam in odhajam potrpežljivo.

Kaj naj rečem, da nimam, da nimam veliko in da mi veliko manjka.

Vsiljuj mi bitje, ki mi govori, da si ne želim več. Nočem več.

Nočem se vrniti, želim biti tukaj, ko igra glasba in piha veter.

Nočem biti hudič, nočem biti angel, nočem ne nebes ne pekla. Hočem zemljo, na kateri je vse.

Ne želim oditi, želim ostati tam, kjer sem, ne želim vsega, kar je, potrebujem le prostor, da lahko v njem diham in razmišljam.

Predstavljam si in ustvarjam svoj obstoj.

Hočem samo zrak za dihanje. Hočem biti svoboden kot zrak, ki ga piham.

Videl sem, vonjal, poslušal, povedal pa sem vam tudi tisto, česar niste mislili, da boste slišali.

Veliko sem vam povedal, a se vas ni nič ali skoraj nič dotaknilo. To bi bilo preveč za tvojo pozornost, nič več zapeljevanja. Hočem te videti surovega.

Veste, da si včasih odluščim kožo, da začutim, da sem živo meso in da trpim zaradi vlečenja kože, ki težko raste in se obnavlja.

Za vas sem v živem mesu, polnem znamenj in ran.

Ne vem, kaj želim izraziti. Toda nekaj me grize, ker si ne želim, ampak hočem.

Globoko v sebi bi rad imel malo vsega ali ničesar, ker to, kar imam, zame ni vredno nič.

Jaz sem sam in ti si še bolj sam kot prej. Pisal sem tisto, kar bo po branju pokazalo, kaj želi posredovati moje bitje.

Vem, da ni lahko. Mislim, da marsikaj ne bo izrečeno, marsikaj bo tudi nerazumljeno.

Zavrnjeno.

Odločno želim zavrniti tisto, kar me osiromaši.

V srcu ni prostora za nepomembne stvari, v njem je preveč čustev.

Kar vidimo s preprostim pogledom, lahko zaznamuje naše srce.

Ne prenese tega, noče tega videti, vendar čuti, kar vidijo njegove oči.

Nikoli ne odpirajte oči svojega srca, ker morda ne bo več videlo in trpelo.

Tukaj sem.

Ali me vidiš? Mislím, da ne! Ali me čutiš? Tudi jaz ne! Kaj vidiš v meni?

Hum, ostala sem tukaj, da me ne bi pozabil, ne morem prenesti, da te ne bi imel, ker tisto, kar nas združuje, nas včasih ločuje, ampak jaz sem tukaj.

Ne bom se pretvarjal

Pisala bom in se prepustila toku.

Kar želim napisati, je nedvomno solza.

Kako sem napisal solzo, kakršna je, žalostna, osamljena, mokra, ohlapna.

Dovolite mi, da očistim vaš jok, vašo bolečino, vašo žalost, vašo osamljenost, dušenje, ki ga povzroča samota.

Naj polížem tvoje solze, želim piti bolečino, ki jo čutiš.

Sam, sam. Z mano, to sem jaz, samo jaz!

Kakšen sem? Sem samo jaz.

Občutek se razširi na resnično občuteno bolečino.

Kako pomembno je čutiti, da smo to mi. Razmišljati o sebi pomeni preseči tisto, kar prihaja od zunaj.

Obrnjena navznoter vem, da obstajam, za obstoj drugih je dovolj, da nas pogledajo, a nikoli ne bodo videli enako.

Hočem proste strani, proste liste, proste stavke, proste strani, proste liste, proste stavke, hočem, da se vse sprosti, nočem ničesar obdržati, hočem se izprazniti, samo tako se bom razvil, da vse, kar napišem, vse izhlapi, bolečina še enega stavka, vsaka beseda je bolečina, hočem pisati, da se osvobodim. Ne želim trpeti.

Še en dan, jutro, svež jutranji zrak, tudi hrupen. Hočem noč, tiho noč, ko v temi vidim svetlobo, ki jo prinašaš s seboj.

Združimo tišino in temo.

V tem mraku ustvarimo svetlobo. Verzi, pesmi, uroki, čarovnije, pesmi, stavki.

Želim biti tvoja luč v temni noči.

Ko se prepuščam globokemu plimovanju, glasno zaigrajo harfe siren. Rad bi ostal in te pogledal, ne da bi ti povedal, kaj ti bom napisal.

Da te nikoli ne

pozabim. Nič! Ničesar

nisem hotel,

Namen teh besed je nič. Nočem, da bi jih brali, prav tako ne želim več pisati tega, kar vam želim nekega dne povedati.

Zdaj pa sem si želela le malo ničesar.

Ne vem, ali boste prebrali, kaj šele razumeli, kaj vam želim povedati.

Želim, da razumete, da ste pomembni, da, pomembni ste zame in od tu naprej se lahko zanesete name. Vendar tega ne povem nikomur.

Počakal bom, da me smrt prevara.

Smrt? Smrt ne obstaja!

Ta je vedno prisoten. Ne bojim se smrti, ampak tega, da bi te izgubil.

Ne da bi karkoli bolelo, toda bolečina imeti in ne imeti je razlika v bivanju, kako je to mogoče?

Ničesar nočem, ker hočem malo in nič od veliko, ničesar nočem, ponavljam, imel sem vse, ko nisem vedel, in zdaj, ko vem, kaj je, nočem ničesar, če zavrnem, kaj je in česa ni, bom svoboden, osvobojen vsega, kar me veže, in opustil bom grenkobo, to, kar je imeti.

Dovolj, želim samo biti!

Ali sem lahko samo jaz? Da, jaz in nič drugega, tudi jaz nočem te ničevosti. "brezčasno"

Utripalo je in spet neprestano utripalo, utripalo je z neverjetnim tokom anomalije ali rane, potem pa se je nekega dne odprlo in se ni nikoli več odprlo in se v trenutku zaprlo, kako naj to izrečem, bilo je moje, vedno moje, a na koncu tvoje, on, ti in jaz, z eno besedo, potem srce! Globoka žalost biti

To je nepoznavanje samega sebe, biti pozoren in se naučiti živeti s svojo notranjostjo, in glej, prepad je neskončno velik. Imeti in pripadati je nekaj, kar vedno zbledi, kot da bi se odpovedalo.

Vedno utopično in glej, bitje se rodi, živi in se uči, in ko zares spozna, da dobro ve, da je daleč od tega, da bi vedelo vse in svojo lastno bit, kaj se je spremenilo?

Vse v mojem svetu se spremeni! Zakaj?

Zakaj sem se pripravljen spremeniti in se soočiti z vsem, vendar skoraj z vsem, kar prihaja iz mojega sveta, mojega neumnega sveta? Razum je tisti, ki mi govori, naj ravnam pravilno! Si predstavljate?! V razsežnost stratosfere brez meja širjenja vstopa deziluzija magije, brezčasno nedostopna na ravni same iluzije, vedno s tenkočutnim videzom prave iluzije že izrečene besede deziluzija; generator intimnih konfliktov preproste agonije, ki premaga vsako harmonijo.

Enigmatična, globoka in občutljiva, to je nezavezujoča energija črke in črk ali preveč črk, premalo besed.

Tu je menhir, ki se sedimentira in s pisanjem je v kratkem času povedano marsikaj.

Zaman, stvari, ki bodo prišli do vas mnogi bodo tisti, ki bodo zapustili vas, drugi ne bo vredno. Da ti povem, da bo največja za pogumnega borca, a "uporabim" te, da bodo le redki vredni, a tisti v najmanjši notranjosti vidijo vrednost, ki jo lahko pridobiš le ti. Živeti, rasti, se učiti, v ozadju pa vedno utopično malo znanja.

To je dan, ko se lahko postopoma naučimo, da je bilo pisanje namenjeno združevanju vednosti običajnega znanja z znanstvenim znanjem, da je oboje mogoče razložiti le s pomočjo globoke modrosti, ki je branje.

+

Začel bom tam, kjer želim končati.

Dim se širi v moji sobi. Skozi mojo notranjost je kršena tudi ta. Hočem prekiniti s teboj in drugimi.

Mi bo uspelo?

Moč, moč in moč, ki me preganja in mi govori, naj grem naprej brez strahu!

Končali boste pred mojimi dnevi.

Vse, kar bom zavrnila od zunaj, kako se bom počutila... ne vem, a tukaj bom pustila svojo majhno zgodbo, če ste na tej strani in vas je zanimala moja majhna zgodba.

Na teh straneh vam bom povedal, da bom našel pravo bitje, ki prebiva v meni, brez zunanje sveta.

Kako je to mogoče, bomo videli, kako bom opisal svojo zgodbo.

Trenutno ne napredujem, ampak se umikam in sem pripravljen na napredovanje. Dim še naprej prežema ta prostor.

Ta zgodba se začne tam, kjer se bo tudi končala.

Kar vam želim povedati, je boj proti vsemu. Poglejmo, ali lahko pridem do konca in rečem, da imam vse in nisem hotel ničesar, kot maksimizacijo notranjega jaza.

Zdaj ste tukaj, v nekaj trenutkih sem v cigaretah izenačil število strani, ki ste jih prebrali.

Nadaljujmo z bojem, ki bo trajal toliko časa, kolikor

Pihajte na ure, minute in sekunde. Konec je! Začel bom tam, kjer sem končal.

Pripravljen sem, ta dim gre skozi okno in se sprosti v zrak, želim biti ta dim, ki obstaja samo iz zraka.

Hočem samo dihati zrak

Želim si, da bi plavala in si predstavljala, kaj bom povedala tukaj. Naredim, česar ne želim, in začnem vedno znova delati iste napake.

Bitka je še daleč od tega, da bi bila izbojevana.

Kar vam želim posredovati, so občutki, situacije in konflikti.

In boj je premagati bitje, ki sem ga bil. Hočem biti drugi, lik, ki me preganja.

Moja vest, ki me opozarja in mi pravi: "Pojavi se, premagaj se".

Tu stojim na mestu, vendar se borim proti gibanju, ki ga izvajam.

Vult of mine, come to my self. Osvobodi se, razširi se, dovoli mi, da sem ti podoben prek mene.

Tukaj se začneja moja vloga. Kakšen dvom, gibanje naprej, ne da bi se umaknil, tukaj je lik, ki me zasleduje.

Delajte, zgodite se in se ponovno rodite, da bi živeli in čutili. Brez demagogije in iluzij živite to, česar ne morete videti.

Le tako boste napredovali, vstali in rekli. Želim biti to, kar sem, sem jaz.

Bitje, ki sem ga imel, in lik, ki ga bom imel.



Bom, kot si predstavljam. Tistemu, ki me preganja, bom rekel, naj gre naprej.

Soočite se z mano e me osvobodite se. Po končno še vedno je se mora šele začeti.

Vse, kar sem mislil. Pazite se tega bitja, ki vas zasleduje in je na koncu vaš prijatelj.

Tega trenutka ne obžalujem več. Konec mučenja je prišel, dotaknil se me je in mi zašepetal: Ali si tam?

To je konec načela, o katerem bom poročal tukaj.

Za zdaj pravim: dovolj, pridite k meni in me vključite do zmage.

Vult vame postaneš. Vzemi me! Še zadnjič boš moj vonj. Da, odhajaš.

Ne me se pokažem žalostno s a tvojim tvojim odhodom. Pravzaprav se veselim vašega odhoda.

Pojdite, kot ste prišli, in odidite, kot ste prišli. Ne želim te, vendar si prevelika nesreča. Vaša prisotnost je žaljiva.

Vem, da za vas nikoli nisem zmagal, ampak samo izgubil.

Kot cigaretni dim ste prijatelj boleznim.

Zapustite in odidite, odidite, ker me ob prihodu ne bo več tam. Kot sem ti povedal, izžarevam tvoj vonj, ki ga samo z odhodom... dobim drug okus in vonj.

Morda ne veste in ne veste, kaj ste sprožili.

Odkar pomnim, te poznam že nekaj let. Dovolj dolgo, da je zdaj tukaj volja, da

nadaljevati z vami.

Sprva bom ob vaši prisotnosti mislil na krpa, toda, ugodje za manjše zlo.

Ti si predmet in jaz ustvarjam najino vez, vendar pogrebno in iluzorno zadovoljstvo za nekoliko slabše življenjske pogoje. Drznem si s pomanjkanjem. Kajti le tako je lahko in naravno, za to, kar me hrani.

Sveže, mirno, toplo in harmonično bo nadomestilo.

Naravni veter, ki teče kot vreme, vedno v smeri proti severu. Tokovi zraka, ki pihajo proti nam, bodo nevihte, ki nam stojijo nasproti, nič bolj naravnega kot sam dim zraka.

V njem najdemo tako v zunanji kot v notranji naravi harmonijo osvobojenosti od verig.

V njem cveti, raste in sedimentira sama korenina osvoboditve. Volja, da ne dvomimo v naše srečanje, je sama roža časa puščavskega peska, ki utrjuje razum. Osvoboditev podobe običajnega človeka, do ekscentričnosti intimnega odnosa, ki nas oddaljuje. Mi smo različni, jaz sem naraven in organski, ti si umeten in sintetičen. Brez dejanja, ki ga bom nevtraliziral, me boš osrečil ti.

Odprl vam bom vrata, da pridete in se pogovorite z mano. Vendar jih bom pustil odprta, da boste lahko kmalu odšli. Vult se zavedaš svojega širjenja, z nelagodjem porabljaš moje potrpljenje. Ti si in boš imel le malo pomena.

Vsi imamo te neumne faze, običajno v otroštvu.

Toda če nam odrasli rečejo, naj sprostimo otroka v sebi, potem sem imel tudi jaz slabo

faza. Vračam se nazaj k miru bolnikov.

Lahko greš, jaz pa bom zaklenil vrata. Vem, zakaj ste prišli, vem pa tudi, kam greste.

Brezno je široko, širša je misel, da bi te izpustili.

Pobegni, brez mene, zapri se in eksplodi. Od prvega dne je tvoja beseda moja fraza, a ne računaj name, ko me naslednjič pozdraviš, sem tu, zagotovo pa bo tvoje potovanje vrnitev v trdo, a harmonično resničnost za tiste, ki se želijo pustiti napadati, kaj imamo, kaj iščemo? Samo ena beseda od tebe, to je slovo.

In ti si prišel, odšel, daleč stran, odhajal...

To je bilo zadnjič ... hrepenenje se je prelomilo. Solza je padla in izbrisala krik.

Vrv, ki me stiska, ni ista, ki me duši. Vozel v mojem grlu, ki ga drži nit.

Dušite um in dušite vest.

To, kar zagotavljate, je počasna smrt pomlajevanja in hoje na ta način ter pogovora, kot smo to storili mi. Nikoli ne bo izbrisalo ostre bolečine, ki z enim samim zvitim udarcem prereže krčevito življenje.

Visoko v spominu je raztrgan in fantazmatski udarec. To je bila tvoja dihotomna prisotnost med bivanjem in nebivanjem. Življenje, prepotovano v fotografskih trenutkih, ki shranjuje vse in se v trenutku izloči. Ker živiš v meni zunaj mene. Izbriši svojo usodo in živi delček.

Ta brezčasen občutek se razširi v naslednjih trenutkih. Kot bi letel, ne da bi zapustil kraj.

Na spletni strani .      takojšnje    ta            ne            se ustavi  
ker            dihaše      nikoli

se lahko ustavite, kar vam omogoča dihanje.

Živeti je tako močno kot dihati. Toda samo dihanje ni življenje.

Ko ste nehali živeti, niste nehali dihati.

Zato se nam prikaže nemočna podoba.

Brez omejitev ali posledic, na naslednjo stopnjo. To, kar se v vsakem trenutku pojavi iz biti drugega, nas odvrne od tega, kar v resnici smo, ta iluzija prepada je samoobtožba življenja, dokler smo živi, tisto, kar nas premika, je narava, ki nas obdaja in nas nenehno le odvrta, hočem reči, da je vsa vpetost v trenutek zgolj iluzija, saj narava vse okvire odraža naključno in presežno nad vsakim trenutkom človeškega gibanja.

Vse, kar se pojavlja okoli vulte jaza, je zunanost, ki povečuje notranost, vendar pa je samo občutek razpršenosti večje bitje, ki nas premika mati-narava. Če v katerem koli trenutku, krepostno, protislovno vdira vas je asimiliran v trenutku uma ti vnosi ne morejo enačiti z učenjem in odhajanjem katerega koli impulza.

Veseli me, da si se pojavil iz neizmerne in oddaljene misli.

Rad bi govoril o... Odločite se sami, vedno manevrirate.

Če zamenjamo vloge, je treba molčati.

Polet besede je dejanje. Kako te prezreti in odnesti.

Vi tam so letijo na sence .  
vetra. Ker si

se skrijete in se pojavite, kadar želite. Ali ne vidiš?

Zaposlite se na drugo, boste imeli drugega  
prijatelja ki ne o tvoje preproste  
nesreče.

Vse se razblini v obliki pare.

Tako sem, računajoč do deset, spoznal, kako zelo se bo odprl  
pogled na trenutni trenutek okna prihodnosti in videl le še  
zadnji dim, ki se širi, in kako klik prihodnosti postaja velik in  
prostran.

Avtorske pravice Filipe Sá Moura © 2009